katie alender

KÖTÜ KIZLAR ölmez

Katie Alender

KÖTÜ KIZLAR ÖLMEZ

Çeviren
Özlem Özsoy

1

Eve ve ardındaki karanlık gökyüzüne bakarken son derece kıpırtısız bir şekilde dikiliyordum.

Bir sis kümesi aynı önünden sürüklenerek çekildi ve yeni bir küme buluta yer açtı. Bunun da beklediğim, o resmedilesi fonu bana sağlayacağını umuyordum.

İkinci el bir satıştan otuz dolara aldığım yirmi beş yıllık bir Nikon FM2n fotoğraf makinesi, tripodun üstünde sabırla bekliyordu.

Ne kadar süredir dışarıda olduğumu bilmiyordum. Saatler geçmiş gibi geliyordu, ama muhtemelen şu bilimsel deneylerde kendisine saatte bir zili çalması söylenen ancak en fazla yirmi dakika sonra o zili çalan denekler gibiydim. Bir anlığına bu akşamlık burada bırakmayı düşündüm. Günler çuvala girmemişti ya.

Ancak aniden etrafımdaki her şey aydınlandı. Ay, paçavraya dönüşmüş bir duvak gibi, bir tutam buğu pusunun içinden ışıldayarak evin arkasında ortaya çıktı.

Başka bir deyişle, manzara mükemmeldi.

Az ışıkta çekilen fotoğrafların pozlama süresi, ben dahil çoğu kişinin kıpırdamadan duracağından uzun oluyordu; bu yüzden ben de makineye vidayla bağlı, sıkabileceğiniz şişkin bir kısım ve kablodan oluşan küçük bir aleti kullanıyordum. Şişkin kısma bastım, enstantenenin açıldığına işaret eden klik sesini duydum ve içimden saymaya başladım. Ona kadar saydığımda bastırmayı bıraktım. Kapak da kapandı.

Bu işlemi birkaç kez daha tekrar ettim. Bir noktadan sonra odak mesafesini değiştirdim ki, evin kendisi odak merkezi olmaktan çıksın ve ön bahçedeki devasa meşe ağacı net bir şekilde görülebilsin. Çok fazla fotoğraf çekemedim gerçi. Parası sizin cebinizden çıkan gerçek film kullandığınızda istediğiniz kadar çekim yapamıyordunuz.

Birkaç dakika sonra bulutlar birbirine karıştı ve manzara eh işte diyebileceğiniz bir görüntüye büründü. Bizimkisi gibi eski ve oymalı padavralarla kaplı, gıcırdayan çıkıntıları olan ve devasa vitraylı camlı bir evin bile doğru dekora ihtiyacı oluyordu.

Şimdi dikkatim fotoğrafların üzerinde olmadığı için durumun ne kadar ürkütücü olduğunun farkına vardım. Aniden, rastgele bir manyağa kolay hedef olabilecek şekilde dışarıda tek başıma dikilmek çok aptalca gözüktü gözüme. Mercek kapağını kapatırken ellerim titriyordu ve nefesim duyulabilir şekilde sesli hale gelmişti. Tüm ekipmanı kavrayıp evin içine kaçmak geldi içimden ama bir yanım korkuya yenilmeyi reddetti. Yavaş ve planlı hareketlerle, makineyi tripoddan ayırdım ve onu yerinde tutmayı sağlayan küçük plakayı söktüm. Fotoğraf makinesinin askısını boynuma geçirip deklanşör kablosunu elime doladım.

Çatırt.

Sesin kaynağını aramak için başımı çevirip baktım.

Derin nefes al. Sadece bir kuş ya da sincaptı. Veya kız kardeşimin annemi sinirden tıslatacağını bildiği halde beslemekte ısrarcı olduğu kedilerden biriydi. Söz oyunu yapmaya çalışmıyordum.

Hışır hışır.

“Gel bakalımmm, kedicik,” dedim yumuşak bir sesle. “Gel pisi pisi pisi...”

Çatırt, güm!

“Kendini göster kedicik,” dedim, bu kez biraz daha yüksek sesle.

Meşe ağacının gövdesinin arkasından bir kafa uzandı.

Kız kardeşim Kasey’nin bal rengi saçını tanımadan önce kalbim üç parende attı.

“Kendini göster mi?” diye sordu Kasey. “Çavuş Miyav, emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım.”

Söyleyecek alaycı bir şey bulmaya çabaladım ama hâlâ kendime gelememiştim. Koluna bir tane yapıştırdım ve derin bir nefes aldım.

Birkaç saniye fotoğraf makinesine baktıktan sonra dudakları son zamanlardaki olağan ifadesi haline gelen o asık şekline büründü. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip duruyordu. Parmakları, annemizden ona geçen ve pijama üstü olarak kullandığı eski Surrey Lisesi tişörtünün kenarlarıyla hafifçe oynuyordu.

“Ne kadardır oradasın sen?”

Kasey omuzlarınız silkerek saatine baktı. “Bir süredir.”

“Saat kaç?”

“Üçü on altı geçiyor.”

Cidden mi? Bu, üç saattir dışarıda olduğum anlamına geliyordu. O zil çalma deneyinde ortalığın dumanını attırırdım herhalde.

Kasey, ben dışarıda fotoğraf çekerken her zaman peşimde, arkamda dolaşırdı. Makinenin yanında durur ve benim izlediğim şeyi izlerdi. Ama ne yaptığımı, neden bir şeyin fotoğraflanmaya değer olduğunu anlamadığını iddia ederdi.

Ona öğretmeyi denedim ama biraz umutsuz vakaydı kendisi. İlk başladığımızda, fotoğrafları kötü çekilmiş tatil fotoğraflarıymış gibi görünüyordu. Yorucu geçen beş saatin ardından ise daha kötü hale gelmişlerdi. Çünkü bu kez de sanatsal olmaya çalışıyordu. Ortaya sadece bulanıklıktan ibaret, kendine ait bir canlılığı olmayan şeyler çıkıyordu.

Ona endişelenmemesini, belki de yaşı ilerledikçe gerçek yeteneğinin ortaya çıkacağım söylemiştim.

Başka ne diyebilirdim ki? Görünüşteki normal objelerin çizgilerini, şekillerini ve aralarındaki o dengeyi görmeden yaşamanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemediğimi mi? Makinenin arkadaşım gibi olduğunu mu, okuldayken yanımda olmadığında kendimi yalnız hissettiğimi mi? Okulda hiç arkadaşım olmadığı için bu aslında mantıklı bir şeydi.

“Neyin fotoğrafını çekiyordun? Kayda değer bir şey görmüyorum ben,” dedi.

“Açıklardım ama saat üç olmuş,” dedim. “Sana filmi banyo ettiğimde gösteririm, olur mu?”

Başıyla onayladı ve esnedi.

Eve bir bakış daha attım.

Yatak odamızın penceresine gölge yapan dalların arasından hafif bir parıltı sızıyordu.

“Ah, kahretsin!” dedim. “Kasey, şu ışık hangi odadan geliyor?”

Eğer annem ışıkları açıp ortalıkta dolanıyorsa, bu Kasey’nin içeride olmadığını bildiği anlamına geliyordu ve benim de orada olmadığımı anlaması an meselesiydi. Ve bu, bela demekti.

Fotoğraf çekmek için kendini veya Kasey’yi garip ya da potansiyel olarak tehlikeli durumlara sokmak yok kuralı, bir zamanlar orijinali *Çatıya çıkma* olan kuralın son haliydi. Yapılan her yanlışta, kural evrim geçirdi: *Perakende malların fotoğraflarım çekmek yok; başkalarının arazilerinde fotoğraf çekmek yok; Kasey’yi, fotoğraflanmak istemeyen insanları fotoğraf çekmek için araç olarak kullanmak yok.* Yakında doğrudan

şu şekilde olacağından ise emindim: *Fotoğraf makinesini yere bırak, kanepeye otur ve kımıldama.*

Ebeveyn aksilikleri ufukta görünmesine rağmen, içimdeki fotoğrafçı bu kadar güzel görünen bir şeyi görmezden gelemedi. Bu tıpkı bir avcının egzotik bir hayvan görüp de hayvanın kafasını duvarına asmak istemesi gibi bir şey. Tabii ki daha az iğrenç hali. Görsel olarak ilginç bir şey gördüğümde, fotoğrafını çekmeyi o kadar çok istiyordum ki neredeyse içim gidiyordu. İçgüdüsel olarak merceğin objektifini açtım ve makineyi gözüme götürdüm.

"Benim odamdan gelmiyor," dedi Kasey. "Seninkinden de."

"Tripodu kur," dedim, elimle durduğu yeri işaret ederek. Sonra dikkatimi ışığa çevirdim.

Hafifti, solgun altın renginde bir parıltıydı ve Kasey haklıydı: İkimizin odasından da gelmiyordu.

Evin içinden bir yerden geliyormuş gibi de görünmüyordu.

Tripodun kurulmasını beklemeden, makineyi mümkün olduğunca sabit tutarak dizlerimi büktüm ve vücudumu hazırlayıp derin bir nefes aldım. Ve deklanşöre bastım.

Birkaç saniye sonra bir fotoğraf daha çektim ve bir tane daha.

"Hazır," dedi Kasey, makineye takmam için küçük plakayı bana vererek.

Yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde makineyi tripoda yerleştirdim ve gözümü vizöre yaklaştırdım.

Işık kaybolmuştu.

Birkaç dakika daha bekledik ama geri gelmedi. En sonunda, objektifin kapağını indirdim ve tripodu katladım.

Kasey birkaç saniyede bir ışığın geri gelip gelmediğine bakarak beni izledi. Gözlerimiz buluştu ve güçlükle yutkundum.

O da neydi öyle? Nereden gelmişti? Neden sönmüştü? Ne o ne de ben, bu soruları yüksek sesle sormadık.

Ama ikimizin de aklında o sorular vardı.

Sessizce bahçe boyunca yürüdük. Neyse ki ekim gecelerinin soğukluğu, o kocaman, genellikle oraya yuvalanmayı seven bir sürü örümceği bahçenin o kısmından uzak tutmaya yetiyordu. Yine de, ne olur ne olmaz diye, önden ben gittim. Kasey ödleğin önde gideniydi ve yerimizi reklam yapacak canhıraş bir çığlığa ihtiyacımız yoktu.

Onu kontrol etmek için döndüğümde aniden durmuş olmalıyım ki bana çarptı.

“Örümcek mi?” diye sordu sesinde panikle.

Başımı hayır anlamında salladım. Onun arkasına, bahçenin önüne doğru bakıyordum. Tam olarak yirmi saniye önce durduğumuz yere.

Az önce ağaçta gördüğümüz solgun parıltıyla aydınlanmıştı.

Ve doğrusu, büyüyormuş gibi görünüyordu.

“Ne?” diye fısıldadı Kasey.

“Şey...” Eğer kız kardeşim bunu görürse kriz geçirirdi. Ona baktım ve gülümsedim. “Yok bir şey.”

Gözümün ucuyla görebildiğim kadarıyla, ışık büyüyordu. Daha sonra büyümediğini, aslında bize yaklaştığını fark ettim.

Bizi takip ediyordu.

“Biliyor musun, galiba *küçük* bir örümcek gördüm,” dedim.

“Hemen... yürümeye... başla,” dedi Kasey beni sırtımdan iterek.

Geriye doğru son bir bakış atarken yanımdan geçmesine izin verdim. Parıltı ortada yoktu. Ya kaybolmuştu ya da henüz köşeyi dönmemişti.

Gizlilik moduna bürünüp antreden geçerek ikinci kata çıkmaya başladık. Üçüncü, sekizinci ve on birinci basamakları atladık, çünkü bir ölüyü uyandırmaya yetecek kadar sesli gıcırdıyorlardı. Kasey eliyle küçük bir *bay bay* hareketi yaptı ve yatak odasına daldı.

Tripodu yere, makineyi de şifoniyerin üzerine koydum. Yorgunluk beni etkisi altına almaya başlamıştı. Kıyafetlerimin yerine uzun bir tişört giyip kendime, onun yolunu şaşırmış bir grup ateşböceği olduğunu söyleyerek yatağıma kıvrıldım.

Yani öyle olması *gerekiyordu.* Başka bir açıklaması yoktu.

Uyumadan önce gördüğüm son şey, o parıltının, penceremin hemen dışındaki meşe ağacının cılız dallarındaki çok silik bir izi oldu.

Yolunu şaşırmış ateşböcekleri, dedim kendime uykulu uykulu. O kadar şaşırmışlardı ki evin içine bile girmeden bizi üst kata kadar takip etmenin bir yolunu bulmuşlardı.

2

Kütüphanenin sol arka köşesindeki çalışma masalarının altı.

Yerde oturmaya gönüllü olmanız gerekiyordu; ama, bu sınıfla takılmamak için ödemeniz gerekecek küçük bir bedeldi: Sıfır öğrenci trafiği, ayaklarınızı rahat rahat uzatacağınız geniş bir yer ve kütüphane görevlisine karşı mutlak görünmezlik.

“Affedersin, Alexis.”

Acı olan şu ki, okul müdiresine görünmez değildi.

“Bu güzel sonbahar günü hangi dersi ekiyorsunuz, Bayan Warren?”

Çantamı kavradım ve çalışma masasının altından çıktım. “Tarih. Ama teknik olarak dersi ekmiyorum.”

Bayan Ames’in ağzının kenarı gülümsemek üzere kıvrılınca boğazını temizledi. Ümit vaat eden bir hareketti bu. “Günüm henüz berbat gitmiyor, o yüzden bu durum biraz komik” ifadesiydi; “Burama kadar geldi artık” bakışı değildi. Siz de müdirenin yanında benim kadar zaman geçirirseniz, onun mizacını öğreniyordunuz.

“Peki, neden tarih dersten sayılmıyormuş?” Bayan Ames konuşurken Şapka Günü, yani okul yılının en sinir bozucu zamanı olan Mezunlar Haftası’nın ilk günü, için giydiği samandan plaj şapkasını düzeltti. Şapka bej rengi spor ceketiyle beraber korkunç görünüyordu, ama bu konuda yorum yapmamayı tercih ettim.

Kütüphaneden çıktık. Öylesine yürüyüş yapıyormuşuz gibi davranmak ne kadar hoş olsa da, nereye gittiğimizi biliyordum. Oraya vardığımızda hangi telefon numarasını arayacağını da biliyordum. Annemin kızının müdiresiyle konuşmak için kim bilir hangi toplantıdan ayrılmak zorunda kalacağını da. Yine. Ve cumartesi günü ceza için hangi sınıfa görünmem gerektiğini de. İnanın ceza, o seksenler filmlerinin eğlenceli cezalarından değildi. O kadar sıkıcıydı ki, insanda gözüne kalem saplama isteği uyandırıyordu. En azından o zaman ayrılabilirdiniz.

İç çektim. “Spor salonundalar. Şölen için süsleme yapıyorlar.”

Eğer tüm bunların parlak bir tarafı varsa o da, salak Mezunlar Şöleni için o salak spor salonunu süslemekten hâlâ kurtulabileceğimde Başka bir

cezaya daha kalmak, çok da büyük mesele sanki. Ağustos ayından beri boş cumartesim olmamıştı.

Ama Bayan Ames aptal değildi. “Ah,” dedi, gözlerimin içine bakarak. “Sana ne söyleyeceğim bak; bu olayı hasıraltı yapsak da, sen de sınıfına dönüp yardım etsen?”

Ona bir bakış fırlattım. Bana masum bir gülümsemeyle baktı.

Spor salonuna giden koridora sapıp yürümeye başladık.

“Bu kaçıncı oldu, Alexis?”

“Bu ay mı?”

“Bu yıl.”

Yüzüme düşen pembe saç tutamlarını nefesimle üfledim.

“On iki, Alexis,” dedi. “On iki tane girilmemiş ders. Benim bildiğim kadarıyla bu. Diğer küçük olaylardan bahsetmiyorum bile.”

Küçük olaylar deyişi olayların bazılarının o kadar da küçük olmadığını açıkça belirtiyordu. Şahsen ben, konularda ileride olduğu için bir stajyer öğretmene artık durması konusunda dürüst bir geri bildirimde bulunmanın ya da koronun yıllık defilesi sırasında spor salonunun dışında moda karşıtı gösteri yapmanın neyinin bu kadar büyük suç olduğunu anlamıyordum. Ama galiba böyle düşünen bir tek ben vardım.

“Size söyleyeyim Bayan Warren, lolipop dağıtır gibi cumartesi cezaya bırakmaktan kaçınmamız konusunda baskı var üzerimizde. Uzaklaştırma bu aralar daha popüler.”

Uzaklaştırma.

Tırnaklarımı hafifçe avuç içime gömdüm. Uzaklaştırma, cezaya kalmaktan çok daha kötü geliyordu kulağa. Cezaya kalma herkesin başına gelebilirdi. Ama uzaklaştırma, sosyopatlar içindi.

O yola girmek istediğimden emin değildim.

Tekrar yürümeye başladığımızda içini çekti. “Sende çok potansiyel görüyorum Alexis. Sınav sonuçların çok yüksek ve eğer sen de istersen, iyi şeyler yapabileceğin çok açık.”

Benden başka kimsenin seçimlerimi yapamayacağı konusunda bir nutuk çekmeye başladı. Kafamı onaylarcasına sallıyordum ama aslında yarım kulakla dinliyordum. *Uzaklaştırma* kelimesi kızgın bir arı gibi kulağımda vızıldıyordu.

Spor salonuna varmıştık.

Tüm tarih sınıfı salona yayılmış, aptal ve anlamsız şölen için aptal ve anlamsız görevler üzerinde çalışıyordu. Tüm kafalar bize çevrildi. Çenemi havaya kaldırdım ve çevreye birkaç küçümseyici bakış fırlattım. Göz teması kurduğum çocuklar ellerindeki işlere geri döndüler.

Görüp görebileceğiniz en aptal öğretmen olan Bayan Anderson (bunu öylesine söylemiyorum, gerçekten yaşandı; "Aborijin" diyebilmek için dört defa uğraşmak zorunda kaldı) hızla yanımıza geldi.

"Bakın burada ne varmış?" diye sordu. "Alexis, ne güzel bir sürpriz. Sanıyorum, ana ofise gidiyordun."

Bayan Ames kaşlarını çattı. "Hayır. Bayan Warren ve ben konuşuyorduk, umarım gecikmesini mazur görürsünüz. Kendisini sizin becerikli ellerinize bırakıyorum, Bayan Anderson."

Becerikli elleri, tıpkı *küçük olaylar* deyişi gibi söylemişti.

"Harika," diye cevapladı Bayan Anderson.

Bayan Ames bana baktı. "Umarım bugün çalışmalarına kendini tamamen verirsin, Alexis."

Ah, kesinlikle.

Ama Bayan Anderson işkencenin sona ermesine hazır değildi. Ellerini çırptı. "Alexis! Bugünün Şapka Günü olduğunu unutmuş olmalısın! Pembe saç şapkadan sayılmaz, şaşkın kız! Şansına elimizde fazladan var..." Arkasına döndü ve omzunun üzerinden seslendi. "Jeremy! O kutuyu buraya getir!"

Sahte çiçekleri ve hasır sepetleri birleştirerek gerçekten çok çirkin bir süs ortası hazırlayan çocuk, isteksizce orta boydaki bir karton kasayı aldı ve bize doğru gelmeye başladı.

Hayatta olmaz! Kafamın üzerine dans eden muzlu meyve tabağı geçirirdim de, o mide bulandırıcı şeylerden birinin kafa derime dokunmasına izin vermezdim.

Jeremy takıldı ve kutuyu düşürdü. Şapkalar uçarak dört bir yana saçıldı.

Ne güzel.

"Ne kadar düşüncelisiniz Bayan Anderson," dedi Bayan Ames, Jeremy beyzbol ve renkli Meksika şapkalarını toplarken. "Ama bence Alexis pek de Şapka Günü kızlarından değil."

Olay kapanmıştı. Bayan Ames spor salonundan çıktı.

Bayan Anderson bana döndü, sesindeki tüm şevk kaybolmuştu. "Seninle ne yapsak Alexis?" dedi, gözleri odayı tarayarak. "Neden gidip..."

Bayan Anderson'dan ne kadar uzak olursam, o kadar iyiydi.

"...Pepper'a yardım etmiyorsun?"

Pepper mı?!

"Bu sınıfta bile değil o," diye karşı çıktım.

Bayan Anderson muzaffer bir edaya büründü. "Şey, Alexis, *tüm* ponpon kızlar bugün yardım ediyor. Bu yüzden gidip Pepper'a adını kaydettir ve ihtiyacı olan her şeyi yapmaktan mutluluk duyacağını söyle."

Mutluluk duymak benim seçeceğim tabir olmazdı.

"Düzgün değil!" dedi Pepper. Parıltılı turuncu saçının çoğu kısmı saçmalık derecesinde pembe bir berenin içine tıkıştırılmıştı, ama bir tutamı aşağıya sarkıyor, sol gözünü kapatıyordu. Sağ gözüyle bana dik dik baktı.

Uzun bir iç çekişi bastırmak zorunda kaldım. "Pepper... Yemin ederim... Afiş... Düzgün... Duruyor..."

Yaklaşık beş dakikadır, üzerinde EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ MEZUNLAR! yazan plastik bir afişin karşılıklı iki ucunda duruyorduk ve ne zaman yerleştirsek, Pepper şöyle bir bakıyor ve yeterince iyi olmadığına karar veriyordu.

"İyi görünmüyor," diye sızlandı.

"Çünkü tek gözünle bakıyorsun," dedim. "Derinlik algın yok."

Burnunu çekti ve gözlerini devirdi.

Şunu açıklığa kavuşturalım: Pepper Laird bir ponpon kızdı. Bu yüzden, olduğu yerde zıplamaya ve kollarını uzun süre zarfında havada tutmaya alışıktı.

Ben, yani Alexis ise ponpon kız değildim. Aslına bakarsanız, anti-ponpon kız gibi bir şeydim. Yani Pepper pazu ve kalça kasları üzerinde çalışırken, ben geri kalan dışlanmışlarla birlikte tribünlerin altında sürtüyordum.

Ama bunun bana zor geldiğini Pepper'a hayatta söylemeyecektim. Afişin kendi tuttuğum yarısını bıraktım. "Unut gitsin," dedim. Damarlardan yayılan kanla kollarım yandı. "Çok aptalca. Bunu yapmayacağım."

"Yapmamız gerekiyor!" dedi Pepper. "Ve senin de yardım etmen gerek, yoksa Bayan Anderson'a söylerim."

Ah, kesinlikle söylerdi. Sonra bir de Bayan Ames ile bugün ikinci kez uğraşmak zorunda kalırdım. İyi niyeti ve içimdeki potansiyeli görme kabiliyeti, muhtemelen bugünlük tamamen kullanılmıştı.

Kollarımı esnetmeye karar verdim ve Pepper'a doğru kızgın bir ses çıkardım.

"Seni *ucube!"* dedi.

Bu benim için yeni bir kavram değildi.

"Sen ve o aptal pembe saçın" -hâlâ yeni bir şey demiyordu- "ve ucubik ailen."

Bu kısım yeniydi işte.

Surrey Lisesi'nin bunaltıcı dünyasında beni ve Pepper'ı ayıran güçler, bir konuda birleştirmeye karar vermişti: aile. Kız kardeşlerimiz, özellikle belirtmek gerekirse. Kasey, Pepper'ın kardeşi Mimi ile dördüncü sınıftan beri yakın arkadaştı. Kavga ettikleri zaman, etmediklerinden çok olan çocuklardandılar ama yine de birbirlerine yapışık yaşarlardı.

"Büyü biraz," dedim. "Ailemi de rahat bırak."

Pepper iyice doğruldu. "Şizofren kardeşin Mimi'yi rahat bıraktığı sürece benim için hava hoş."

Yüz ifademdeki kızgınlık yerini kafa karışıklığına bırakmış olmalıydı.

"Kolu," dedi Pepper.

Mimi yaklaşık bir ay önce bizim evde kolunu kırmıştı, ama bu bir kazaydı. Koridorda koşarken Kasey'nin odasına gireceği sırada halı yüzünden ayağı kaymıştı. Böyle şeyler birden oluverirdi işte.

Ama düşünüyordum da, Mimi'yi bu aralar pek görmemiştim.

"Yani?"

"Kardeşin benimkinin kolunu kırdı," dedi Pepper.

"Ah, yapma lütfen."

"Mimi bana tüm hikâyesiyi anlattı. Annemize söylemeyecek, çünkü Kasey için üzüldüğünü söylüyor. Ama bence kız kardeşinin cani manyağın teki olmasından korkuyor."

Tamam, çok popüler ya da arkadaş canlısı değildim ve hiç arkadaşım yoktu. Ama oracıkta dikilip kimsenin kız kardeşime laf atmasına izin verecek değildim. Evet, hassas biriydi; fakat hayır, cani bir manyak değildi.

Pepper'a doğru bir adım attım. İrkildi ama geri çekilmedi.

"Anla işte Alexis. Kasey kafayı sıyırmış!" Gözlerini kıstı. "Kardeşimin tek yaptığı, o aptal oyuncak bebeklerinden birine dokunmaya çalışmak olmuş..."

Pepper atıp tutmaya devam etti, fakat dikkatimi vermiyordum. Geri adım atmıyordum, sadece aniden kavga edesim gelmemişti.

Çünkü o tek bir kelime, bebekler, çok anlamlı gelmişti.

Çoğu insan, bizim aptalca ya da en azından saçma olduğunu düşündüğümüz şeyleri büyük istekle toplardı: taşların üzerine yapıştırıcıyla tutturulmuş hareketli gözler, deniz kabukları, hayvan şekilli mumlar ya da mitolojik yaratıklar.

Kasey'ninki ise oyuncak bebeklerdi.

Bu tutkunun ne zaman başladığını bile hatırlamıyordum. Yıllar önceydi. Kasey'nin kısıtlı harçlığını, doğum günü ya da Noel parasının her kuruşunu ve Tanrı bilir başka neleri düzinelerce oyuncak bebek almak için kullandığı zaman kadar önce.

Ve eğer kız kardeşim binlerinin canını yakacaksa, bu değerli bebek koleksiyonunu korumak için yapardı.

Pepper afişin kendi tarafındaki kenarını kavradı. "Hadi şunu yapalım da senden bir an önce uzaklaşabileyim," dedi.

"Hislerimiz karşılıklı," diye cevap verdim.

Afişi bir kez daha havaya kaldırdık.

"Durun... mükemmel oldu," dedi bir ses. Kimin konuştuğunu görmek için kafamı çevirdim.

Ah, harika!

Kendinden fazlasıyla emin olan Megan Wiley, daha ikinci sınıfta olmasına rağmen okulun ponpon kız takımının yardımcı kaptanıydı ve ah, benim baş düşmanımdı (buna sonra değineceğim); afişi şöyle bir inceledi ve çekiçle çivi alıp geri döndü. Başka tek kelime etmeden duvarın iki yanını da çiviledi.

Olay şu:

Sınıfta bir konuda çekinmeden konuşan ben olursam, müdirenin odasına yollanıyordum. Ama Megan konuşursa, "güçlü ve haklarını savunan örnek öğrenci" oluyordu. Okul arazisinde satış otomatı bulundurmanın, okul yönetimimizin özel şirketlerden çıkar sağladığının bir göstergesi olduğunu söyleyen birkaç el ilanı dağıtmıştım ve cumartesi günü cezaya (başka ne olabilirdi ki?) kaldım. Öte yandan Megan yemekhanede yöresel yemeklerin servis edilmesi hakkında bir kampanya başlattı (ah, ve lüüüüüüütfen o gazoz makinelerinden kurtulabilir miyiz?) ve yerel gazete kızın hakkında makale yazdı.

Tıpkı benim gibiydi, ama değildi. Hiç benim gibi değildi. Altın kız olan oydu, bense... üstü çizilmiş biriydim.

Bu yüzden ondan biraz nefret ediyorsam beni mazur görün.

Salonda beni Bayan Anderson’ın gözlerinden saklayacak bir yer bulmak için göz gezdirirken, Pepper da biraz ileriye doğru yürüdü, durdu ve afişe baktı. Tanrı’ya şükür düzgün duruyordu.

“EV, KALBİN OLDUĞU YERDEDİR.”

SURREY MEZUNLARI MEZUNLAR GÜNÜ ŞÖLENİ EVİNİZE HOŞ GELDİNİZ MEZUNLAR!

Birkaç metre ileride, Megan da bakıyordu. Gözlerimiz kilitlendi.

“Kutlamayı lisenin spor salonundan daha şık bir yerde yapma zahmetine girmemişlerse, toplanan bağışa katkıda bulunur muyum bilemiyorum,” dedi, ben daha cevap veremeden. Bakışları brandaya takıldı ve ben bir anda şapka bile giymediğini fark ettim. Geçen Cadılar Bayramı’ndan kalan, şeytan boynuzlu bir saç bandı takıyordu.

“Hımm,” dedim ve oradan uzaklaştım.

Sanırım Megan, kendi çapında, diğerlerinden gerçekten farklıydı.

Ama ondan hâlâ nefret ediyordum.

3

Bir zamanlar, bir “en iyi arkadaşım” vardı. Adı Beth Goldberg’di. Bethle ikimiz o zamanlar bir sürü belaya bulaşıyorduk ama insanlar bunu “afacanlık” olarak görüyor ve üzerimize fazla gelmiyorlardı. Aynı işi iki kişi yapınca komik ve kurnazca sayılırken, bir kişi tek başına yaparsa asice ve asosyalce oluyordu.

Her zaman Bethle sonsuza dek en iyi arkadaşlar olarak kalacağımızı düşünmüştüm. Ama sekizinci sınıfın ortasında Goldbergler “dünyanın en çekişmeli boşanması”’nı yaşadılar.

Beth de biraz kendini dağıttı.

Onu suçlamıyordum aslında. Babası, yirmi bir yaşındaki diş doktoruyla ilişki yaşamaya başlayınca, Beth de marketteki abur cubur reyonuyla bir ilişki yaşamaya başlamıştı. Küçük çocukların oyuncak ayılarını yanında taşıması gibi, o da yanında atıştırmalık kekler taşıyordu. On kilo falan aldı ama ben çok da büyütülecek bir şey olduğunu düşünmemiştim. Yaşadığı şok geçince normal kilosuna geri döneceğini varsaymıştım.

Maalesef, bunu fark eden tek kişi ben değildim.

14 Mayıs, Surrey Lisesi’nde “Eğlence ve Spor Günü” olarak kutlanıyordu, bu yüzden spor salonu yerel sağlık kulüplerinin kurduğu stantlarla dolmuştu. Doktorlar, diş doktorları ve spor derneklerinin hepsi, bize patates çuvalına dönmememiz konusunda dil döküyordu. Bu kısımda sorun yoktu. Sorun, tüm okul sekizinci sınıf ponpon kızların fitness programını oturup izlemeye başladığında ortaya çıktı.

Bir PowerPoint sunumu hazırlamışlardı ve biraz salakça olsa da, fena başlamamıştı. Yanlış yazdıkları kelimeleri bulmak eğlenceliydi; “sepzeler” ve “karbonhitratlar” ve çokça “proteyn” almayı unutmayın. Beth ve ben oturup bunlara gülmüştük. Güzel zamanlardı.

Sonra sıradaki bölüm geldi. Moda dergilerindeki ŞUNU YAPIN ve ŞUNU YAPMAYIN sayfalarını bilir misiniz? Mesela şunun gibi: “900 dolarlık o iğrenç fuşya süveterinizi, o gülünç 400 dolarlık kemerinizle kombin YAPIN” veya “İç çamaşırınızı pantolonunuzun üzerine giyerek evden çıkmak gibi bir hata YAPMAYIN.”

Ponpon kızlar da böyle yapmıştı. Bizim okuldan çocukların fotoğraflarını kullanmışlardı sadece.

“Düzenli aralıklarla egzersiz YAPIN.” Araya birkaç ponpon kızın, ağırlık kaldırırmış gibi yaparken çekilmiş, gerçekten çok güzel görünen fotoğrafı sıkıştırılmıştı.

“Beden dersinde kenarda OTURMAYIN.”

Fotoğraftaki çocuğun gözlerinin üzerine tıpkı dergideki gibi siyah şerit çekilmişti, ama gören herkes o kişinin kreşten beri aşırı kilolu olan Javier Delgado olduğunu anlayabilirdi.

İşte o anda çoğu kişi gergince gülmeye başladı.

Ve Beth’le ben de gülmeyi kestik.

“Çokça taze mahsul YİYİN.” Kira Monroy ve Megan Wiley’nin yemekhanenin dışında zarifçe salata yediği bir fotoğraf konulmuştu.

“Yemek sırasına ikinci defa GİRMEYİN.”

Ve işte karşımızdaydı.

Beth’in bir fotoğrafı.

Tamam, gözlerinin üzerinde siyah bant çekilmişti, ama o olduğu çok belliydi. Üzerinde en sevdiği gökkuşağı desenli çizgili kazağı vardı. Nordstrom’dan alınmıştı ve çok pahalıydı. Artık dar gelip yeni göbeğini açıkta bıraksa da onu giymeyi çok severdi.

Beth bundan sonra okula gelmek istemedi. İlk zilden sonra hemen annesinin arabasına bindi, öğle yemeklerini ana binada yedi, son zilden beş dakika erken çıkabilmek için özel izin aldı. İzni muhtemelen Bayan Goldberg’in ve Javier Delgado’nun annesinin okul yönetimini dava etmekle tehdit etmesi sayesinde almışlardı.

Ponpon kızlar ufak bir ceza aldı. Birkaçımız, yönetimin ceza alanların minikler takımına dönmesine izin vermemesi için imza toplamaya başladık. Okul öğretmenleri ve veliler dahil yüzlerce imza toplamıştık. Surrey Lisesi’nin takım koçu da bunu uygun buldu ve tüm takımın elemelere katılmasını yasakladı.

Fakat büyükler takımındaki ponpon kızlar kız kardeşlerine destek olmaya karar verdiler. Minikler takımını bırakıp direkt kendilerininkine katılmaya davet ettiler.

Bunlar olurken, Beth’le annesi evlerini satılığa çıkardı ve Florida’ya taşındılar.

Yani hem en iyi arkadaşım gitmişti hem de ponpon kızlar ve onların sersem takipçileri dilekçenin benim başımın altından çıktığını düşündükleri için (ki evet, ben sorumluydum) bana karşı açıkça kaba davranmaya başlamışlardı. Yüzüme kapı çarpmalar, sırama ve dolabıma bırakılan iğrenç notlar, onları duyabileceğim yerde benimle dalga geçmeler.

Böylece ben de sınıfta sessizleşmeye ve diğer çocuklara onlardan korkmadığımı göstermenin yollarını bulmaya başladım. Bana baktıklarında gözlerimi onlara diktim, benimle konuşurlarken üstlerine yürüdüm veya adımı söylediklerini duyduğumda onlara doğru yürüyüp kişisel alanlarına girdim. Ne zaman fırsatını yakalasam, haklarındaki dedikoduları abartıp yayıyordum ve çok kötü şeyler söylüyordum. Kira Conroy'un alışveriş merkezinde hırsızlık yaptığını öğrenince, herkesin öğrenmesini de sağladım. Yılbaşı arifesinde beş bira içip altına eden kızı da, California Güzellik Yarışması'nın ödül töreninde ayağına takılıp sahneden düşen kızı da duyar duymaz ortalığa yaydım.

Savaşta her şey mübahtı, değil mi?

Böylece birden hiç kimse olmaktan çıkmıştım.

Ben de birisiydim.

Hem de herkesin korktuğu birisi.

Megan Wiley ponpon kızların kaptanı olduğu için, okul Yılın Öğrencisi ödülünü ona vermedi. Öğrenci topluluklarının yıldızı ve ponpon kızların tartışmasız bir şekilde kraliçesi oluşuna bakılırsa, Eğlence ve Spor Günü sunumunun onun fikri olması beni şaşırtmazdı. Öyle olmasa bile, başkasını ispiyonlayacak ve kendisinin yapmadığını söyleyecek biri değildi.

Okulun son haftasının cumartesi günü Beth ve annesi taşındı. Bağlantıyı koparmamaya çalıştık. Gerçekten. Ama sanırım gösterişli özel okula gitmek insanın önceliklerini değiştiriyordu. Haftada bir kez konuşacağımıza yemin etmişken, bir baktım üç ay içerisinde ortada plan falan kalmamıştı. Beth, Zone diyetine başlayacağını ve Prada çanta (pardon, *el çantası)* istediğini söylemeye başladığında, bunun sonun başlangıcı olduğunu anlamıştım. Ben de geçen sene saçımı pembeye boyadım, bu da sonun sonuydu. Öyle işte.

Beth gittiğinden beri hiç iyi arkadaşım olmadı.

Aslına bakarsanız, hiç arkadaşım olmadı.

Aslında Kasey vardı. On üç yaşındaydı, benden iki yaş küçüktü ve şu tebrik kartlarına inanırsanız, aramızda özel bir bağın olması gerekiyordu. İyi anlaşıyorduk, ama ortaokula başladığından beri, gitgide sanki arkadaşı

değilmişim de başı sıkıştığında koşacağı güvenli battaniyesiymişim gibi hissetmeye başladım.

Kasey, ben ve hatta Mimi bir zamanlar beraber takılırdık. Haylazlıklar yapar, filmler izlerdik. Ama eskiden eğlenceli ve havalı olan kız kardeşim gittikçe evhamlı, aşırı hassas, oyuncak bebek takıntılı bir harabeye dönüştü. Şimdi olayımız daha çok, “Büyük kötü kız kardeş, ürkek küçük kız kardeşini koruyor” şeklindeydi. Eğer tebrik kartlarını hazırlayan şirketler, “NE ZAMAN KORKSAM YA DA SIKILSAM YANIMDAYDIN” diyen kartlar üretmeye başlamazsa, aramızdaki ilişki Hallmark’ın standartlarını karşılamıyor demekti.

Okulda takıldığım bir grup vardı ama davranışları bıktırıcı olmaya başlamıştı. Onlara taktığım gizli isim Kıyamet Mangası’ydı. Herkes ürkütücü ve garip olduklarım düşünüyordu, onlar da isimlerini yaşatmak için çalışıyorlardı. Bazıları iyi çocuklardı ve bence bunu başarabilirlerdi... bu kadar çok uğraşmayı kesselerdi.

Yani demeye çalıştığım şuydu: Sırf herkesle aynı olmamak için zımbalı manşetleri olan ve sizi vampir özentisi gibi gösteren kıyafetler giymenize gerek yoktu. Birincisi, görünüşüme o kadar çaba harcamak için fazla tembeldim. İkincisi, aynı tonda olmayan siyahlar giymek konusunda çok paranoyaktım. Bu yüzden genellikle kot ve tişört giymekle yetiniyordum.

Tarih dersinden sonra dolabıma uğradım. Kıyamet Mangası’nın tanıtım yüzü sayılabilecek olan Lydia Small yanıma yaklaştı ve başını benimkinin yanındaki dolaba dayadı. İnsanlara, herhangi bir şeye karşı ilgi duymak için çok fazla emo ve gotik olduğu izlenimi vermek için çok fazla zaman ve enerji harcıyordu. Yine de, üzerine bir avuç plastik örümcek yapıştırılmış gelin duvağı giydiğini fark ettim.

Lydia kaba, herkese hükmetmeyi seven, kendini beğenmiş biriydi ve dürüst olmak gerekirse onunla takılmayı yeğleyeceğim birkaç kişi vardı. Ama birden ortaya çıkma gibi bir huyu vardı. Bu davranışlarından dolayı insanlar söylediği şeyi yapmaya meyilliydi. Yani öğle yemeğinde yanımda oturan kişiye, “Kımılda, solucan,” derse o kişi başka yere giderdi.

Tüm korkularıma rağmen Lydia ve ben bu aralar bayağı çok takılıyorduk. Sinemaya gitmiş, alışveriş merkezinde insanları izlemiş, öğle yemeklerinde sürekli beraber oturmuştuk. Pervanenin ışığa çekilmesi gibi bana çekiliyordu o da. Aslına bakarsanız, karşıt duyguları birlikte

yaşamamın onu benimle takılmaya bu kadar istekli yapmasından şüpheleniyordum.

En iyi arkadaş kumaşından değildi, ama etrafımda olmasına alışmıştım.

“Pepper Laird’in bana ne söylediğine inanamazsın,” dedim. Lydia bir an sessiz kaldı. Halden anlar bir şey demesini bekledim.

“Off,” dedi. Mantıklı bir başlangıçtı. Açıklama yapmak için derin bir nefes aldığımda, Lydia’nın gözleri büyüdü. ”Sabrina Woodburn saçını *siyaha* boyamış. Kim olduğunu sanıyor, Morticia Adams mı? *Bando takımında* bir de... Ne özenti ama.”

“Sen de geçen senenin ilk yarısına kadar Glee Kulübü’nde değil miydin?” diye sordum.

Lydia hızlıca cevap verdi. “O *tamamen* farklıydı.”

“Tabii,” dedim. “Kendini böyle kandırmaya devam et.”

Bakın şimdi, eğer birisi benimle bu şekilde konuşursa fikirlerini alıp nereye sokmaları gerektiğini söylerdim ve arkadaşlığımızın bittiğini varsayardım. Ama Lydia sadece dudak büktü ve koluma girdi.

Konferans salonuna doğru yürümeye başladık birlikte. Bir grup ponpon kızın yanından geçerken, Lydia dilini çıkardı ve dilindeki piercingi dişine vurmaya başladı.

Korkmuş bir sürü halinde geri çekildiler. “Ah, ne kadar da olgunca,” dedi kızın biri.

Yürümeye devam ettikçe kalabalık seyrekleşmeye başladı. Megan Wiley’yi dolabın birine yaslanmış ve ciddi bir şekilde, pembe kovboy şapkası giymiş bir kızla konuşurken gördüm. Kız o kadar şiddetli ağlıyordu ki, rimeli gözlerinden aşağı akmıştı. Kızın adı Emily Rosen’dı. Onunla İspanyolca dersi alıyordum. İyi biriydi.

Durmamıza mahal kalmadan Lydia’yı sürükleyip götürmeyi planladım ama gözyaşlarını gördü ve hemen durdu.

“Heeey, Em!” diye bağırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum bıyık altından, hem Megan hem de Emily bize bakarken.

“Rory Hendersonla olan büyük geceni duydum,” dedi Lydia tatlı bir şekilde. “O söz yüzüğünü babacığına geri vermek zorunda kalacaksın şimdi, ha?”

Emily bir an dondu kaldı, sonra tekrar haykırmaya başladı. Elimi Lydia’nın koluna kenetlerken Megan bize kötü bir bakış fırlattı.

Bizi kurtaran tek şey, Rory Henderson'ın fiyakalı girişi oldu. Rory, sırf babası zengin bir avukat ve annesi de bir zamanlar on ikinci kanalda hava durumu sunan kız olduğu için popülerdi. Çok yakışıklı sayılmazdı ve arkadaş çevresi, komik olmasa da söylediği her şeye gülen bir avuç salaktan oluşuyordu.

"Hey, Rory, seni koca aygır!" diye cıvıldadı Lydia. Rory de ona yarım ağızla gülümsedi. Kız kahkahalara boğuldu. Gözümün ucuyla Megan'ın dik dik baktığını görebiliyordum.

"Tanrım, Lydia, çok sinir bozucusun!" diye tısladım.

Lydia hiçbir şeyi umursamadığını anlatan o gülüşüyle güldü. "Aynen, biliyorum."

"Emily'ye bunları söylemek zorunda değildin." Emily son derece tatlıydı ve okula gitmediğiniz günlerde size notlarını vermeyi teklif edecek türden bir kızdı.

"Hak ediyor," dedi Lydia lay lay lom havasında. "Baksana, Wiley ile pek sıkı fıkı."

Emily ve Megan'a bakmak için kafamı çevirdim ama gördüğüm ilk şey Rory oldu.

Kıpırtısız bir şekilde olduğu yerde dikiliyor ve koridorun sonunda bir şeye bakıyordu. Bir saniye sonra, baktığının Megan olduğunu fark ettim. Daha doğrusu tam tersiydi. Megan, Rory'ye bakıyordu ve görünüşe göre bu pek de hoşuna gitmemişti. Kıpkırmızı yanakları solgunlaştı ve çevresindeki çocuklara gergin bir bakış fırlattı.

"Bilemiyorum Rory," dedi Megan. Sesi alçaktı, fakat gayet iyi duyuluyordu. Altı metrekare içerisindeki herkes onları dinliyor ve izliyordu. "Söylenenlerin doğru olması oldukça imkânsız görünüyor. Yani geçen sene Jessica'nın bize mezuniyet balosundan sonra söylediğini göz önüne alırsak... Hani bazı şeylerin... kalkış yapamaması hakkında?"

Takımın on birinci sınıf bir üyesi olan Jessica Xiong, ışıl ışıl gülümsedi ve el salladı.

Sonra hep birlikte ponpon kızlar kıkırdamaya başladılar ve bu da herkesin gülmesine neden oldu.

Rory'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Kafasını eğdi ve koridordan resmen koşarak çıktı, ekibi de utanarak onu takip etti.

Lydia beni sürükleyerek oradan götürdü. "Aman Tanrım, geçen akşam kızın neler yaptığını anlatışını bir duysaydın. Çok edepsizdi... Ponpon

kızlardan çok sıkıldım. Çok çirkefler!”

Çirkeflik yarışması olsaydı, Kıyamet Mangası muhtemelen altın madalya kazanırdı. Ya da en azından gümüş. Ama bunu Lydia’ya söylemedim tabii. İltifat olarak alırdı.

Geçen sene Lydia’nın Glee Klübü’nde olduğunu bilmekle kalmıyor; sekizinci sınıfta *Oz Büyücüsü*’nde Dorothy’yi oynadığını, izlemek istediği tüm Broadway şovlarını ve tanışmak istediği tüm oyuncuları anlattığı BRDWYDİVA adlı bir bloğu olduğunu da biliyordum. Sonra birden bir gecede değişmişti ve örümcekli duvaklı Kıyamet Prensesi olup çıkmıştı.

Lisenin acınası tarafı da buydu işte. Herkes olmadığı kişi olmak için uğraşıyordu. Daha kim olduğumuzu bile bilmiyorsak, başka biri gibi davranmayı bırakın, nasıl kendimiz gibi davranabilirdik ki?

Benim problemim, uyumsuz tiplere bile uygun olmamamdı.

Hiçbir yere uymuyordum.

Bir an kollarını etrafa abartılı bir şekilde sallayıp hikâyeyi olduğundan daha da fazla dramatikleştirerek anlatan Lydia’nın yanında yürüyordum, bir an sonra kapı açıldı, alnıma çarptı ve beni yere yapıştırdı.

Öylece oluverdi işte. Yere yapıştım derken, aynen nakavt olmuş gibi olmaktan bahsediyordum. Kıçımın üzerine düştüm. Sanırım kafatasımın üzerine düşmekten iyiydi ama hâlâ berbat bir şeydi.

Bozuk para gibi kokan karanlık bir odada yalnız olduğumu düşünerek birkaç saniye oturup kaldım olduğum yerde. Sonra çevremden gelen sesleri duymaya başladım ve görüşüm geri geldi.

Lydia bana bakmak için sol tarafımda yere çömeldi, sağ tarafımda ise bir öğretmen olayın kontrolünü ele almak için var gücüyle uğraşıyordu ve önümde ise sarı saçlı, gözlüklü bir oğlan duruyordu.

İlk düşüncem şu oldu: Gerçekten çok tatlı. Kıvırcık sarı saçları, kocaman kaygılı mavi gözleri vardı.

İkinci düşüncem ise şuydu: Dur bakalım, ben bu kıvırcık saçları ve koca mavi gözleri tanıyorum.

Tekrar gözlerimi kapadım ve başım acımaya başladı.

Tarih departmanının tüvit ceketli demirbaşı olan öğretmen elimi tutarak ona birkaç kere hafifçe vurdu. “Uyanık kalmaya çalış; sarsıntı geçiriyor olabilirsin.”

Gözlerinizi kapatmanın insana acıyı hissetmeme konusunda yardım ettiği de yoktu ya. Şikâyet etmeden gözlerimi açtım.

Hâlâ oradaydı, bana bakıyordu. Tarih öğretmenini kastetmiyordum. *Ondan* bahsediyordum.

Carter Blume.

“Adını biliyor musun?” diye sordu öğretmen.

Tamam, ilkyardım sürecinde sorulacak ilk soru buydu, ama gerçekten adınızı biliyorsanız sorulması gerçekten çok sinir bozucu oluyordu. Başımı evet anlamında salladım ve cevap vermeye hazırlandım.

“Adı Alexis!” diye bağırdı Lydia, yardımcı olmak istercesine. “Aman Tanrım, Alexis, iyi misin?”

Gözlerimi kıstım. “İyiyim ben.” Bağırışı baş ağrımı daha fena yapmıştı.

“Alexis Warren,” dedi Carter.

Ona baktım ve o da gülümsedi.

“Kapıyı açmakla suçlu kişi benim,” dedi. “Çok üzgünüm.” Elini uzattı. Aslında tokalaşmamızı istediğini anlamam uzun sürdü. Sanki bir çift yaşlı adam falandık. Gülüp geri çekene kadar yüzümde boş bir ifadeyle eline baktım.

Lydia beni ayağa kaldırmaya çalıştı. Öğretmen ona yardım etti, Carter ise arkalarında öylece durdu.

“Yapacağını yapmadın mı zaten?” Lydia bağırdı. “Neden Genç Cumhuriyetçiler’e dönmüyorsun sen?”

Lydia’yı görmezden geldi.

“Çok özür dilerim,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Dikkatli ol Alexis. Bakışlarımı ondan başka yere çevirdim. Carter gibi birinden hoşlanma tehlikesi altında olduğumdan değildi tabii. Gözleri çok ışıltılıysa ne olmuştu yani? Ve sarı bukleleri bir bebeğinki gibi yumuşak görünüyorsa kimin umrundaydı?

Benim tipim değildi o. Aslında benim bir tipim yoktu. Tabii üniversiteli oğlanlarla çıkmak istediğim falan da yoktu. Ama her zaman Yakışıklı Prensimin Surrey Lisesi’ndeki uygun seçeneklerin arasında olmadığını varsaymıştım.

Ona öylece baktığımı fark ettim, ama sağ olsun zil çaldı ve ânı böldü.

“Kliniğe gitmelisin,” dedi öğretmen. “Hemşire sana bir baksın.”

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordu Lydia telaşla. “Ben onun en iyi arkadaşıyım.”

Hayır değilsin, diye düşündüm.

“Bence tek başına da gayet iyi,” dedi.

“Onunla ben gitsem iyi olacak Bay Daley,” dedi Carter. “Benim hatamdı... Çok uzun kalmam.”

Öğretmen ona şüpheli bir bakış attı ama onayladı. “Beş dakika.”

Lydia burnundan sesli bir soluk koyverdi ve saatine baktı. “Galiba derse girmem gerekiyor Alexis...” Onu da davet etmem için açık bir mesajdı bu.

“Peki, tamam,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

Öğretmen sınıfa girerken Lydia da ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Saldırganımla yalnız kalmıştım.

“Bunu yapmana gerek yok,” dedim. “Yardım almadan da gidebilirim.”

“Benim için bir zevk,” dedi.

4

Her şey geçen sene eylül ayında başladı.

Eskiden *Surrey Anketi* diye bir şov vardı, birkaç medya ineği tarafından konferans salonunda haftada bir yayınlanıyordu.

Yayınlanan son bölümünde de ben vardım.

Şovun konusu öğrenci temsilciliği seçimleriydi. İspanyolca sınıfımdaki medya inekleriyle bir gün konuşurken, gelecek bölümün seçimler hakkında olacağım söylemişlerdi. Ben de öğrenci temsilciliğinin kavramının popülerlik veya güzellik yarışmasının kılıfı ve ayrıca maskaralıktan ibaret olduğunu söylemiştim. Tüm adaylar değişimden, bir şeyleri daha iyi hale getirmekten bahsediyordu. Medya ineklerine gizli kamera kurmalarını ve gözde adaylara *aslında* ne için yarıştıklarını sormalarını önerdim. Onlar da öyle yaptı. Gizli olmayan kamera açıkken cevaplar ders kitabından alınmaydı. Okula yardım etmek, bir şeylerin parçası olmak, bir duruş sergilemek falan filan.

Kamera kapandığında ve sadece gizli olan çalışır halde olduğunda, gerçek nedenleri ortaya çıktı. Amaçlar "okul sponsorunun acayip seksi" olmasından "istediğin zaman okulu ekebilirsin"e, oradan da "Tim MacNamara'nın ailesinin ne zaman evlerinde bir toplantı olsa bira alıyor"a kadar değişiklik gösteriyordu.

Kamera açıkken bana da neye göre oy vereceğimi sorunca ben de gerçeği söylemiştim. Adayların ne için başkan olmak istediklerini *biiiip*'ime bile takmadığımı dile getirdim. Evet, yayınlandığında en azından böyle sansürlenmişti. Okuldaki herkes için durum aynıydı.

Ayrıca, sırf komiklik olsun diye, herkesin, güzel kişilerin seçimleri sırf kendilerinin ve zorba gruplarının sosyal egemenliklerini sürdürmek için kullanmalarına karşı çıkmak adına, bu sefer daha önce adını hiç duymadıkları birine oy vermeleri gerektiğini de söyledim.

Aslında ciddi değildim. Sadece komiklik yaptığımı düşünüyordum.

Ama sanırım, insanların komiklik anlayışı daha farklıydı. Öğrenci arkadaşlarımı kınadığım bu çekimi tüm bölümün temeli olarak kullanacaklarını nereden bilebilirdim ki? Altı üstü parlak pembe saçları olan ve kimsenin umrunda olmadığı bir lise birinci sınıftım.

O gün, *Survey Anketi*’nin yayından kaldırıldığı gün oldu.

O gün, ayrıca ponpon kızların Halk Düşmanı listesinde birinci sıraya oturduğum ikinci seferdi.

Çünkü Öğrenci Konseyi Başkanlığının gözde adaylarından biri de Pepper Laird’di.

Ve başkanlığı, kimsenin tanımadığı yeni bir çocuk olan Carter Blume’a kaptırdı. Pepper tahtından indirilmiş olabilirdi ama Carter’ın popülerliği hızla arttı. Çok geçmeden hazırlık öğrencilerinden oluşan, düğmeleri tamamen ilikli ve konuşma-tartışma takıntılı klon tipli bir sürünün lideri haline geldi. Tıpkı ponpon kızlara benziyorlardı, sadece zıplamaları eksikti.

Bir canavar yaratmanın bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim. Aslında iki canavar yaratmıştım: Carter ve kendim. Aniden halk arasındaki imajımı zayıflatan birinci sınıf anonimliği patlak verince bir kez daha “O Kız” olmuştum.

Öyleydi işte.

Kliniğe doğru yürümeye başladım. Arkamdan gelmeye başladı.

“Pekâlâ,” dedi en sonunda. “Belli ki, kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Belli ki.”

Sormamı istiyordu. Sormam için can atıyordu.

Klinik kapısını benim için açtı. Hemşire masanın arkasındaki dolaptan kavanozdaki son pamuk topağını çıkarmaya çalışıyordu. “Hemen geliyorum,” dedi bize bakmadan. Sonra da perdenin arkasından kayboldu.

Misafir koltuklarından birine yerleştim. Carter da *yanıma* oturdu.

Eğildi ve kendine güvenen bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Heimlich manevrasında uzman mısın?”

Karşıdaki duvarda asılı olan afişlerden birini okuduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. “Hayır,” dedim. “Üzgünüm.”

Yanındaki afişe baktım, konusu arkadaşlarınızın depresyonunu atlatmasına yardım etmekti. Küçük bir kız, arkadaşına bakıyor ve PEKİ YA SEN, KENDİNE ZARAR VERMEK İSTİYOR MUSUN? diye soruyordu. “Peki ya sen, kendine zarar vermek istiyor musun?”

Durdu ve yarım bir kahkaha attı. “Şey... sadece hindi tetrazzini gününde.”

“Onun burada verildiğini sanmıyorum.”

“Doğru,” dedi. “Çok şanslıyım.”

Başka bir şey demedi. Ben de demedim.

Hemşire koşuşturarak geldi.

“Carter!” dedi. “Bir yerin mi incindi?”

“Hayır... Ben sadece Bayan Warren’ın ihtiyacı olan yardımı aldığından emin olmak için buradayım.”

Tam anlamıyla hemşireyle flört ediyordu ve o da buna çanak tutuyordu.

“Bir de ben centilmenlik ölmüş derdim!” diye cevapladı.

Ayağa kalktı. “Belki de ölmüştür. Kafasına kapıyı çarptım.”

“Eh, şey, bir kaza olduğundan eminim,” dedi hemşire dalgınlıkla, bilgisayarının başına otururken. “Adı ne?”

“Warren,” dedi Carter, gözlerini bana dikerek.

Unutun gitsin. Burada durup onun kahramanı oynamasına izin vermeyecektim. Kalkıp masaya gittim ve Carter aradan çekilmek zorunda kalsın diye hemşireye yaklaştım. “Alexis Warren.”

Bana birkaç soru daha sordu ve ben yavaş yavaş kaymaya devam ettim. En sonunda Carter’ı tamamen masadan uzaklaştırmıştım. Gözümün ucuyla, ne yapacağını bilmez bir şekilde geriye bir adım attığını görünce suçluluk hissettim.

“Derse gitsem iyi olacak,” dedi Carter. Masanın üstündeki kâğıtlara hafifçe vurdu ve hemşireye doğru eğildi. “Ben vatandaşlık görevimi yaptım.”

Vatandaşlık görevi mi? Beni beyaz erkekler hiyerarşisinin baskıcı mekanizmasında bir çark dişi olarak mı kullanıyordu? Üniversite başvurusundaki bir madde miydim? İzci Çocuk nişanının üçüncü parçası mıydım?

Düşününce neredeyse onun için üzüldüm. Alabileceği tek haz, iyi bir vatandaş olmanın getireceği kendini beğenmiş tatmini, havalı bir üniversiteye girip avukat olmanın ve bayağı zengin heriflerin istedikleri yere zehirli atıklarım atmasında yardım etmenin hazzı olacaktı.

Bana baktı. “Yapabileceğim bir şey varsa...”

“Yok,” dedim.

Yüzündeki neşeli ifade bocaladı.

“Yeter!” Başım zonklamaya başlamıştı ve ruh halim de an be an hırçınlaşıyordu. “Kendi başımın çaresine bakabilirim ben.”

Herkes sessizleşti. Duvardaki eski ikinci el saat, tek ses kaynağıydı.

“Dersine git,” dedim.

“Patron sensin,” dedi, parmağını alnına götürüp küçük bir selam vererek.

Sonra da gözden kayboldu.

5

Okuldan eve dönerken yolda bir araba kornası duydum. Tüm okul hayatım boyunca kimse bana korna çalmamış olsa da, çalanı görmek için etrafa bakındım.

Kornanın sorumlusu, tüm o J. Crew havasıyla parlak yeşil bir Prius süren Carter'dı. Arabayı bana yanaştırdı ve yolcu kapısının penceresi mutlu bir uğultuyla açıldı.

"Seni evine bırakabilir miyim?" diye sordu.

Ona bakmak için eğildim ama cevap vermedim.

Araba çalışır halde durdu. "Selam," dedi. "Kafatasın nasıl?"

"Şişkinlik var," dedim. "Ama karşılığında birkaç aspirin verdiler."

"Görünüşe göre, insana en azından bir ders boyunca yatmaya izin veriyorlarmış," duraksadı, "cani bir Genç Cumhuriyetçi tarafından kafasına darbe aldığında."

"Çocuklar küçük yaralar aldığında hoşlarına gidiyor. Karakter gelişimine yardımcı olduğunu düşünüyorlar."

Başıyla onayladı. "Saçının pembeliğinden bir şey azalmadığını görmek güzel."

Saçımın bir tutamını alnımdan attırmak için elimi uzattım ama yumruya dokunduğumda yerimden sıçradım.

"Lütfen seni eve bırakmama izin ver," dedi yine. "En azından bunu yapayım."

"Nasıl İyi Bir Vatandaş Olunur? el kitabının dördüncü bölümü için mi yani?"

Alın kırıştı.

"Endişelenme," dedim. *"Vatandaşlık görevini* eksiksiz bir şekilde yerine getirdin."

Gözleri büyüdü. "Hayır... o bir şakaydı. Gerçekten onu *kastettiğimi* düşünmedin, değil mi?"

Cevap vermedim.

"İnan bana," dedi kaşlarını havaya kaldırarak. "Topluma hizmet etmenin seninle uğraşmaktan çok daha kolay yolları var."

Hıh. Genç Cumhuriyetçilerin garip espri anlayışları vardı.

“Kişisel bir iyilik olarak,” dedi. “Lütfen seni eve bırakmama izin ver.”

İyi madem. Peki.

İç çektim ve kapıyı açtım. “Patron sensin.”

“Ya arkadaşların seni görürse?” diye sordu. “Doğacak sonuçlarla uğraşmaya gönüllü müsün?”

“Ah, yapma lütfen. Kıyamet Mangası’ndan korkmuyorum,” dedim.

“Bu, onlar için mükemmel bir ad,” dedi Carter gülümseyerek. “Belki Genç Cumhuriyetçiler ve Kıyamet Mangası arasında bir kavga ayarlayabiliriz.” Sürücü yoluna girdi. ”Ee, nerede yaşıyorsun?”

Sokağın aşağısını işaret ettim. “Üç ev ötede, sarı panjurlu olanda.”

Güldü. “Sanırım zamanlamam kötüydü.”

“Eh, şey,” dedim. “Bayağı kararlı görünüyordun. Seni bozmak istemedim.”

Arabayı evimin önüne çekti ve durdu.

“Vay be,” dedi eve bakarak.

Kabul ediyorum, evimiz bayağı bir gösterişliydi. Bloktaki en eski evdi, hatta muhtemelen kasabadaki en eski evdi. Büyük ve düzenliydi, her yeri karmaşık detaylarla doluydu. Padavralar sade değildi, deniz kabuğu süsleme-li ahşaptan yapılmıştı. Kolonlar sadece bir şeyleri ayakta tutmak için yoktu, güzel durması için kemerlerle birleştirilmişti.

On bahçedeki meşe ağacı da havasına hava katıyordu. Devasaydı, budak budak olmuştu. Evi sanki fazla korumacı bir erkek arkadaşmışçasına sarıyordu. Yazın yemyeşil ve canlıydı, kışın ise çıplak ve düğümlü oluyordu. Sonbaharda yapraklar yeşilden kırmızıya, kırmızıdan sarıya, oradan da kahverengiye o kadar hızlı dönüyordu ki, fark etmek için zamanınız bile olmuyordu. Ama şu an üçte biri sarı, üçte biri kahverengi, üçte biri de çıplaktı.

Kız kardeşim sekiz yıl önce buraya taşındığımızda aklını kaçıracaktı. Anne babamızın Disneyland’deki hayaletli evi satın alıp bir şekilde Surrey’e naklettirdiğini düşünmüştü.

Tüm gün çığlık atıp durdu. Annem bir ara havada ona fiziksel acı veren bir şeyler olduğunu bile düşündü. Ama hayır, Kasey’nin her zamanki haliydi ve sorun tamamen beynindeydi.

Kasey’nin korkusunu yatıştırmak için evin içini güneş sarısı ve krem rengine boyadılar ama bu, ürkütücü dış görünüşünü pek de değiştirmedi. Cadılar Bayramı’nda ziyaretçimiz çok oluyordu.

Ailemin burada yaşadığı gerçeği, evin gösterişliliğini benim için azaltıyordu maalesef.

“Evim güzel evim,” dedim.

“Kalbin olduğu yer,” dedi Carter üst kısımları görebilmek için boynunu kısarak. “Ne ev ama.”

Çantamı yerden almak için eğildim. “Evet, öyledir.”

“Biraz dağınık ama,” dedi.

Çantamı düşürdüm ve kafamın arkasını torpido gözüne çarptım. “Pardon?”

“Demek istediğim, bir sürü mimari teknik karıştırılarak kullanılmış.” Cumbaya işaret etti. “Pencereler Gotik, padavra detayları tamamen Kraliçe Anne, aslında ikisi güzel duruyor. Ama ön verandadaki kolonlar neoklasik, tamamen... hatalı.”

Sessizlik.

“Gerçekten mi?” dedim soğukkanlı bir şekilde. Ama içten içe dibim düşmüştü.

Gözlerimi kıstım ve bir şeyden şüphelenmesin diye ona bir bakış attım.

“Evet, yani bu evi kim yapmışsa tüm stillerden gelişigüzel unsurlar kullanmış.” Gözlerini kısarak çatıya baktı. “Sağrılı çatıya hiç girmeyeceğim bile. Tamamen İkinci İmparatorluk’tan.”

Ona bakakaldım.

“Annem mimardır da,” dedi omzunu silkerek.

Kendimi koltuğa bıraktım. Kabul etmekten çok ama çok ama çok nefret ediyordum, fakat birazcık, tırnağım kadar küçücük *bir parça* etkilenmiş olabilirdim. Benim yaşımda, mimariden bu kadar anlayan çocuklarla sık sık tanışmıyordunuz.

“Adım Carter Blume, bu arada,” dedi.

“Evet, biliyorum.”

“Ya.” Birkaç saniye şaşkın bir sessizlik içinde durdu. “Sana çok ciddi bir soru sorabilir miyim?”

“Sormamanı tercih ederim,” dedim.

Gözlerimin içine baktı. “Eğer bir hayvan olacak olsaydın, hangisi olmak isterdin?”

Bir saniye, ne? “Bir saniye, ne?”

“Klasik, buzları çözen soru bu.”

“Eğer bir *hayvan* olsaydım?”

Sahte bir şekilde iç çekti ve hayali saatine baktı. “Soruyu cevaplamaktaki beceriksizliğin hiç de iyiye işaret değil...”

“Cevaplamayı reddediyorum,” dedim. “Sanırım bana sorulmuş en aptalca şey bu.”

Bana kaşlarını çatarak baktı. “Bilinçaltının *maymun* dediğini duyar gibiyim.”

“Tabii,” dedim. “Maymun.”

“Bugün kapıyı sana çarptığım için bana kızgın mısın?”

“Evet, sinirden köpürüyorum,” dedim monoton bir sesle gözlerimi devirerek.

Yüzüne sahte ciddi bir ifade takındı. “Daha dikkatli olmam gerek. Hiç...”

“Sıra bende,” dedim. “Gerçekten Genç Cumhuriyetçi misin?”

“Fark eder mi?”

Bir an düşündüm. “Bilmem.”

“Eh, değilim. Herhangi bir siyasi partiye mensup değilim. Kendi adıma konuşurum ben.”

İlginç cevap. Aniden arabanın içi yüz dereceye çıkmış gibi oldu ve aramızda daha fazla uzaklık olmasını istedim.

“Gitmem lazım,” dedim. “Bıraktığın için teşekkürler.”

“Panjurlarınız sarı değil, altınbaşak rengi,” diye cevap verdi. “Yarın görüşür müyüz?”

“Sanmıyorum!” dedim, ama dudaklarımın bana ihanet ederek gülümsemeyle kıvrıldığını hissedebiliyordum. Başımı eğdim ve yana döndüm.

Verandaya yürürken, attığım her adımı izlediğini bildiğim için yer ayağımın altında marşmelova dönmüş gibime geliyordu. Sahanlığa ulaştığımda dönüp ona baktım. Gözlerini çatıdan çekip bana dikti.

“Çok karmaşık,” diye seslendi, “ama hoşuma gitti.”

Sonra korna çalıp el salladı ve arabayı sürerek uzaklaştı.

Ön kapıdan biraz sersemlemiş bir halde girdim. Antrede durdum ve etrafa bakındım.

Mimari karışıklık. Eh, söylediklerinde haklılık payı vardı. Giriş, evin dışından da gösterişliydi. Geniş merdiven ön kapının birkaç metre ilerisinde başlıyordu. Yüksek tavan kemerlerle çapraz kesişiyordu ve ahşap kaplamalı

duvarlar giriftli bir şekilde oyulmuş melek yüzleri, sincaplar, kuşlar ve çiçek filizleri gibi detaylarla doluydu.

Koridorda dümdüz ilerleyince oturma odasına çıkıyordunuz. Sağ tarafta mutfak, yanında yemek odası yer alıyordu. Solda ise kimsenin oturmadığı salon vardı.

Carter ne anlardı ki? Uzun merdivenlerden yatak odalarının bulunduğu karanlık hole çıktım.

Benimkisi soldan ilk odaydı. İçeri girip yatağın üzerine atladım. Gözlerim alçı pervazlarda mimari hataları aramaya başladı.

Carter Blume'u düşünmeye bir son vermem gerekiyordu.

Bir yanım geçen geceki fotoğrafları banyo etmek istiyordu ama gözkapaklarım kapanmaya başlamıştı. Direnmeyi bıraktım ve gözlerimi kapattım. Leziz bir şekerleme vaadi, üzerime sıcak bir battaniye gibi örtülüyordu.

Kız kardeşimin sesini duyduğumda, ne kadardır uyuduğumu bilmiyordum.

"Hemen, Arabella," dedi. "Domuzluk yapma. Paylaşman gerek."

Bir duraksama.

"Sana çok iyi uyduğunu biliyorum ama o yeni geldi ve giyecek bir şeyi yok. Başına gelenleri bir düşün. Onun duygularını hiç önemsemiyor musun?"

Başka bir duraksama daha. Ellerimi alnıma bastırdım.

"Ya yine misafir gelirse? Biliyorsun, Sar..."

Daha fazla katlanamadım. Uzandım ve yumruğumla duvara vurdum.

Bir dakika sonra kapımda hafif bir tıklama oldu ve Kasey kafasını odaya soktu.

"Evde olduğunu bilmiyordum," dedi. Gözleri kocaman olmuştu.

Alnımdaki şişliğin dış hatlarını elimle takip ettim. "Neden oyuncak bebeklerinle konuşuyorsun Kasey?"

"Konuşmuyorum," diye karşı çıktı.

"On üç yaşında olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Yaptığım şey o değildi!"

"Biraz deli işi, sadece bu."

"Ben deli değilim Alexis! Çok *kabasın!"* Kapıyı çarptı ve ayaklarını yere vura vura odasına gitti.

Uyumaya devam etmeye çalıştım ama biraz kötü hissettim kendimi. Bu yüzden kalkıp Kasey'nin kapısını tıklattım.

Kapıyı hafifçe araladı. "Bir hikâye yazıyorum, diyalogun üzerinde çalışıyordum!" dedi, ben daha özür bile dileyemeden.

Aradan çekildi ve ben de peşinden odaya girdim.

Odasına girmeyeli bir süre olmuştu. Bir şeyleri kırarım diye çok endişeleniyordu. Kasey'ye göre annemizin bile girmemesi gerekiyordu. Anne babamızın odama girmelerini yasaklayan *ben* olsaydım, uluslararası uyuşturucu kartelliği yaptığımı düşünürlerdi. Ama Kasey her zaman iyi huylu evlat olmuştu, bu yüzden ona ses çıkarmıyorlardı.

Raflara uğursuz bir koro gibi özenle dizilmiş bebeklere baktım. Hepsi için yeterince yer yoktu, bu yüzden bazıları yatakla pencere arasında ve eski bir dolapta duruyorlardı.

Kasey'de her türlü bebek vardı. Bez bebekler, porselen bebekler, konuşan bebekler, işeyebilen bebekler, bebek olan bebekler, çeşitli kostümleri olan bebekler, pantolonlarına kadar soyulmuş bebekler (şu yeni kız gibi, artık hangisiyse o). Bazıları o kadar eskiydi ki, yumuşak ve pürüzsüz yanakları aşınmıştı. Bazıları yepyeniydi. Bazıları yarı keldi. Bazıları ise el değmemişti.

Ama hepsi ürkütücüydü. Ortak olan tek özellikleri buydu işte.

Bazılarının fotoğrafını çekmek için can atıyordum ama böyle bir şey duyulmuş görülmüş değildi. İmkânsızdı.

Kasey de yasaklı bölgeye girdiğimi yeni fark etmiş gibi görünüyordu.

"Hadi gidip başka bir yerde konuşalım," dedi neşeli olmaya çalışan bir sesle.

"Niyetin çok belli oluyor," dedim.

Yine de beni koridora, oradan da benim odama sürüklemesine izin verdim. İkimiz de yatağa kendimizi sırtüstü attık; eski mavi oyuncak ayımı olan Bay Diş'i aldı, havaya fırlatıp tutmaya başladı.

"Okul nasıldı?" diye sordu, sesinde benden bir şey isteyeceği zamanki tonlamayla.

"Muhteşemdi," diye cevap verdim. "Seninki nasıldı?"

Ayıyı göğsüne koyup sımsıkı sarıldı. "Pek iyi değildi."

"Öyle mi? Ne oldu?"

Omuz silkti ve esnedi. "Konuşmak istemiyorum."

“Peki.” Bir bakalım, ortaokul yemekhanesinde pudingin bitmesi yüzünden yaşanan yarım saatlik yakınma festivali mi yoksa huzur ve sessizlik mi? Detayları öğrenmek için baskı yapmadım.

“Hey, Lexi,” dedi, sesi umutla dolu bir şekilde. “Sekizinci sınıfta aile büyükleriyle ilgili ödev yapmış miydin?”

“Hatırlamıyorum.”

“Herkes mutlaka yapıyor.”

“O zaman yapmışımdır herhalde.”

“Duruyor mu peki?”

“Durması lazım,” dedim. Annem gibi bir şeyleri atmamaya pek meraklıydım. Neyse ki babam gibi düzen manyağıydım da her şey yerli yerinde duruyordu. Hatta ödev kâğıtlarımı koyduğum ayrı bir dolabım bile vardı. (*Teşekkürler Noel Baba!)* “Atmamışımdır. Neden soruyorsun?”

“Benim de yapmam gerekiyor,” dedi. “Ve zor bir ödev.”

“Ne zaman teslim edeceksin?”

“Yarın.”

“Kasey!” dedim doğrularak. “Hep böyle yapıyorsun!” Birkaç ayda bir, tüm ev düzeni Kasey’nin planlama yetersizliğine dayalı akademik bir kriz yüzünden kaosa sürükleniyordu.

Ağlayacak gibi olmuştu. “Biliyorum, ama elimde değil.”

“Bahane üretme! Elindeydi. Deneseydin!”

Bay Diş’i yüzüne sıkıca yüzüne bastırdı. *“Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum, biliyorum, biliyorum, biliyorum, biliyorum...”*

“Tanrım, kes şunu!” dedim ayıcığı yüzünden çekerek. Karamsarlık krizleri hep bu şekilde başlıyordu. Ortada bir neden yokken kendini hırpalıyordu.

Gözlerini kapadı ve iç çekti. “Bana yardım etmene gerek yok.”

“Cidden, yarın mı?”

Başıyla onayladı. Birden tamamen perişan göründü. Yüzü benek benek olmuştu ve mavi gözleri ağlayacakmış gibi parlaklaşmıştı.

Kasey, sekizinci sınıftaydı. Bu da Surrey Lisesi’nde benim kardeşim olmayı kaldırabilmek için bir yıldan az bir süre içinde kendini toparlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Çok zekiydi. Fakat onunki, sonunda çılgın bilim adamı olup olmayacağını merak edeceğiniz cinsten bir zekâydı. Kitaptaki bir şeyi okur ve aynısını hatırlardı. Korkunç filmleri izleyemezdi, çünkü tüm korkunç

anları mükemmel bir şekilde hatırlar ve aylarca kâbus görürdü. Ben de zekiydim, ama benimkisi daha çok, “Ekmek kızartma makinesini parçala, sonra tekrar birleştir; bak şu işe, hâlâ çalışıyor,” diyeceğiniz türdendi.

“Sanırım sana yardım edeceğim,” dedim. “İnsan öylece ortada bırakılmaz.”

Gürültülü bir şekilde iç çekti. “Ah, teşekkür ederim.”

“Gelecek sefer önceden planla.”

Burnunu çekti. “Kimsin sen, annem mi?”

Ona Bay Diş ile vurdum.

“Dosyalarının içinde mi?” diye sordu, kafasını yataktan kaldırarak. “Bakabilir miyim?”

“Ben bulurum senin için,” dedim. “Sonra. Şimdi uyumam lazım.”

“Yaşasın, yaşasın, yaşasın!” dedi, koridorda dans ederken.

Bir an, dünyanın tüm yükü üzerindeymiş gibi davranıyordu; bir sonrakindeyse havadan daha hafifti.

Güzel bir şey olmalıydı bu.

Aklıma bir şey geldi. “Hey, Kasey, geri gel,” diye seslendim. “Bugün çok aptalca bir şey duydum.”

Yüzünde meraklı bir bakışla kapı aralığında göründü.

“Çok aptalca,” dedim. “Çok saçma aslında... Pepper Laird bir şey söyledi.”

Gözleri genişledi ve alnında büyük bir kırışıklık belirdi.

“Mimi’nın kolunu kırması kazayla oldu, değil mi?”

Kasey bir anlığına sessiz kaldı.

Zorlukla yutkundum. “Yani Pepper tamamen aptal ama yine de bir sorayım dedim.”

“İkisi de aptal,” dedi Kasey. “Aptal Pepper ve aptal Mimi.”

“Öyle,” dedim. “Artık Mimi’yle arkadaş değil misiniz?”

Kasey, Bay Diş’i yataktan aldı ve yatak başlığına fırlattı. “Mimi Laird koca kafalı bir yalancı! Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok! Sakarın teki sadece. O bir *yalancı.* Sakar bir yalancı!”

“Sakin ol Kasey,” dedim. “Unut gitsin. Sana inanıyorum ben.”

“Mimi’den nefret ediyorum, o aptal ablasından da nefret ediyorum!” dedi Kasey ve odadan koşarak çıkıp kapıyı çarptı. Tüm ev sallandı.

Galiba işler daha yolunda gidebilirdi.

Yastığıma geri yattım ve rüzgârda savrulan şeylerin çıkardığı sesin etkisiyle gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Rüyamda timsahlarla dolu bir bataklığın içindeki adacıkta duruyordum. Sırtlarının tahta parçaları gibi suyun içinde batıp çıktığını görebiliyordum. Sonra Kasey'nin bana doğru yüzdüğünü gördüm. Çevresindeki yırtıcı hayvanların varlığından tamamen bihaberdi. Elime bir tüfek alıp ona yaklaşan tüm timsahları vurdum. Kasey de yanıma çıktı. Saçlarımı örüyor, bana Noel ilahileri söylüyordu. Yırtık pırtık bir kombinezonu olan bir oyuncak bebek suyun içinden çıktı ve bize doğru yürümeye başladı. Ama Kasey onu göremiyordu. Bebek Kasey'yi işaret etti, bana baktı ve şöyle dedi: *Kardeşin* çatlağın teki.

6

Ah, Warrenların evinde akşam yemeği. En iyi haliyle, garip sessizlikle geçen bir maceraydı. Belirli aralıklarla çatalın tabağa sürtmesiyle çıkan o tiz sesler çıkardı. En kötü haliyse bir kıyametti. Bu akşam işler zora girmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Babam, Golden Happy Family[1] Restoranından aldığı Çin yemeğiyle geldiğinde ben mutfaktaydım. Şaka gibiydi. Altınsı ve mutlu bir aile olmaktan ne kadar uzak olduğumuzu bilseler acaba yemeklerinden yememize izin verirler miydi diye merak ettim.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim sırtımı dönerek.

Babam ve ben eskiden şu baba-kız gruplarına giderdik ve kamp yolculuklarına falan çıkardık. Ama ben büyüdükçe takılmayı bıraktık. Bazen tüm zamanını futbol maçı izlemekle geçirmek ve bir ailesi olduğunu bile unutmak istermiş gibi görünüyordu. Arada sırada eskiden beraber yaptığımız şeyleri özlüyordum. Beni hep güldürürdü.

Son zamanlarda yüzüne kalıcı bir üzgün köpek bakışı yapışmıştı. Sanki hâlâ arkadaş olmamızı ister gibiydi ve böyle yaptığını bilmediğinden oldukça emindim. Ona bakmaya bile katlanamıyordum. Mesela şu an, onun yerine yere baktım.

"Onları fazladan fal kurabiyesi vermeye ikna ettim," dedi.

Gözlerindeki "Lütfen, benimle arkadaş ol" bakışını görmek istemiyordum.

"Harika," deyip mutfaktan çıktım. Evrak çantası elinde, ceketi koluna asılmış bir şekilde oracıkta dikildi. Duygularını incittiğimi düşünmek, bende kalbime küçük bir bıçak saplanırmış gibi bir acı uyandırıyordu.

Aman neyse.

"Annem nerede?" diye sordu Kasey, odaya girip her zamanki sandalyesine oturarak.

Babam yemek paketlerini önümüze koydu. "Dünyayı kritik zımba kıtlığından kurtarmaya çalışıyor."

Çatalımı biberli bifteğe sapladım. Her nedense, Kasey'yle ben annemin arkasından konuştuğumuzda sorun olmuyordu ama babam böyle yaptığında

bana yanlış geliyordu. Onun annemi savunması gerekiyordu, onunla alay etmesi değil.

Annem büyük bir ofis malzemeleri şirketinin bölge müdürüydü. Yaklaşık iki yıldır başkan yardımcılığına yükselmeye çalışıyordu. Bu da, *her zaman* ofiste olduğu anlamına geliyordu. Ofiste olmadığında ise pek huysuzdu, çünkü ofiste olmadığı için endişelenmeyi bir türlü bırakamıyordu.

Yemeğimizi sessizlik içinde kaşıkladık. Kasey'nin tabağı çoğunlukla pilavdan oluşuyordu, kenarında da azıcık kung pao tavuğundan vardı. Baharatlı yemeklerden nefret ediyordu ama geri kalanımız yediği için her zamanki gibi ezilmeye ses çıkaramıyordu. Sanki gerçekte ne düşündüğünü söylerse, onu artık sevmeyeceğimizi düşünüyor gibiydi. Ya da anne babamız kötü biri -yani benim gibi- olduğunu düşünecekti.

Her zaman fal kurabiyelerimizi önce yerdik. Benimkinin ambalajını açtım ve ikiye kırdım. İçinden çıkan yazıyı yüksek sesle okudum:

"'Ev, kalbin olduğu yerdedir.'"

Kasey etkilenmemiş bir şekilde omuzlarını silkti ve kendininkini açtı. '"Çok güvenilir bir insansın.'" Buruşturdu ve omzunun üstünden geriye attı.

"Artık bunlar fal bile değil," dedi babam. "Sadece özlü sözler." Kendi kurabiyesini kırdı ve kâğıda baktı. '"Ne borçlu ol ne de alacaklı.'"

Ön kapı gürültüyle çarptı. Annemin topukluları koridorda yürürken tok sesler çıkarıyordu. Yanımızdan geçti, iş çantasını oturma odasına bıraktı. Geri dönüp masaya oturdu ve kendine yemek doldurmaya başladı.

"Bakın kim zamanında gelmiş," dedi babam. Bir fal kurabiyesi çıkardı ve başıyla selam verirmiş gibi yaptı. "Konfüçyüs der ki: Ataçlar, aileden çok daha önemlidir."

Annem bir tangırtıyla kaşığını elinden bıraktı. "Darrell, lütfen başlama!"

Babam omuz silkti ve yemeğini yemeye döndü.

"Cuma günü Mezunlar Geçit Törenini izlemeye gideceğim," dedi Kasey.

"Ne kadar ilginç," dedi babam, tam bir ilgisizlikle.

"Surrey kimle oynayacak?"

Tüm gözler bana çevrildi.

"Ah, yapmayın," dedim. "Dalga geçiyorsunuz, değil mi? Sanki umrumda da."

“Biraz okulla ilgili olsan ölmezsin!” dedi annem. Sanki o, lise futbolunun büyük hayranıymış gibi. Annem, “Okulla biraz ilgili olsan ölmezsin!” gibi basit bir yorum yapardı ve onu öyle bir şekilde söylerdi ki, “O yavru fokları sopayla dövmeyi kessen ölmezsin!” dese yeridir.

“Galiba West Hardy’yle oynayacaklar,” diye cıvıldadı Kasey. “Öyle değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim, kampüsün içinde toplasanız yüzlerce ağaç edecek kadar “Yürüyün Kartallar! West Hardy Ayılarını Mahvedin!” yazılı posterlerden asılı olmasına rağmen.

“Dansa gidecek misin?” diye sordu annem. İçinde bir yerlerde hâlâ, bir gece saçlarımı eski hali olan kahverengiye boyamış, bir grup şamatacı arkadaşın peşinde, Genç Barbie Prenses’e dönmüş halde kutlamaya katılacağım ve teniste yıldızlaşacağım umuduna tutunuyordu. Tıpkı lisedeyken onun olduğu gibi.

“Ah, evet,” dedim. “Tek sorunum kiminle gitmeye karar vermek aşamasında; futbol takımının kaptanıyla mı, yoksa Zac Efronla mı?”

“Gidecek olsaydın her iddiasına varım, Balo Kraliçe’si olurdun,” dedi Kasey.

Neredeyse kaba bir şeyler söyleyecektim ama sonra gözlerinin ışıldadığını ve dudaklarının ucunun kıvrılmasına neden olan bir gülümseme gördüm.

Gerçekten buna inanıyordu.

“İyilik perisine ihtiyacım olurdu,” dedim. Kasey güldü.

“Bir mucizeye ihtiyacın olurdu,” dedi annem tabağına bakarak. Sonra kafasını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. Sitcomda olsaydık, “Ah, az önce DIŞIMDAN mı konuştum?” derdi ve arkadan gülme efekti verilirdi.

Sessizlik çöktü. Çıkan tek ses, çiğneme ve annemin tavuğunu bıçakla kesme çabasından çıkan sesti. Annem, aslında öyle yenmemesi gereken yerlerde bile çatal ve bıçak kullanırdı. Şahsen ben, bir psikologun bu konuda söyleyeceği şeyler olduğunu düşünüyordum.

“Kasey, bir tabak dolusu pirincin uygun bir öğün olduğunu sanmıyorum,” dedi annem birden.

Kasey, annem ona tepeleme bir tabak baharatlı biftekten doldururken başını öne eğdi.

“Öyle şeyleri sevmiyor,” dedim.

“Bunun seninle bir alakası yok Alexis,” dedi annem.

“İstemediğini söyle ona Kasey,” dedim.

Kasey yemeğinin içinde hayali sekizler çiziyordu. Yemek istemediği çok belliydi ama ses çıkarmadı.

Annem konunun uzamasına izin vermeden bıraktı. Annelik görevini yaptığını ve artık kendi hayatına devam edebileceğini düşünüyordu sanırım.

Son bir çatal dolusu yemeği ağzına tıkıştırdı ve sandalyesini masadan uzaklaştırdı.

“Yiyip kaçtığım için üzgünüm,” dedi. “İncelemem gereken birkaç rapor var. Yarın bir bilirkişi geliyor, o yüzden satış departmanındaki üç aylık yayınları düzeltmem gerek.” Sanki bize bir anlam ifade ediyormuş gibi anlatıyordu bir de. “Yatak odamda olacağım. Acil bir durum varsa kapıyı tıklatın.”

“Anneciğim,” dedi Kasey aniden. “Seninle konuşmam lazım.”

Annem birazcık endişeli göründü. “Her şey yolunda mı?”

“Bir projeyle ilgili yardımına ihtiyacım var.” Kasey yemeğine baktı. “Okul için.”

“Bu konu hakkında haftanın ilerleyen günlerinde konuşabilir miyiz?”

“Hayır,” diye sızlandı Kasey. “Çok fazla zamanım yok.”

Annem içini çekti. “Bak Kasey, benim işim başımdan aşkın. Belki Alexis sana yardımcı olabilir.”

“Mey!” dedim. “Benim yapacak kendi işlerim var.”

“Ama fazladan puan için,” dedi Kasey. Ortaokul eğitiminin Kutsal Kâse’si aşkına.

“O zaman baban yardım eder sana.”

Babam çoktan spor sayfasını okumaya başlamıştı. Şaşkınlıkla kafasını kaldırıp bakındı. “Ne? Ben bu akşam beyzbol izlemeye Jimlere gidiyorum.”

“Babam Surrey’de büyümedi,” dedi Kasey. “Surrey’de büyümüş biri lazım.”

Annem çaresizce etrafına bakındı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum tatlım. Keşke bana daha önce gelseydin. E-mail atsan iyi olurdu.”

“Kimse beni sevmiyor,” dedi Kasey yiyemeyeceği kadar yemekle dolu tabağına bakarak.

“Aptallaşma,” dedi babam, en iyi “baba” sesini takınarak. Sonra saatine baktı. “Yola çıksam iyi olacak. Beni beklemeyin.”

Sandalyesinden kalkıp Kasey’yi alnından öptü ve benim omzumu sıvazladı. İrkildim. Sizinle ilgilenmeyen bir ebeveynden daha kötü olan tek

şey, dışarı çıkarken omzunuzu sıvazlayan ebeveynlerdi.

Anneme güle güle demedi, annem de zaten fark etmedi. Kasey'ye bakıyordu.

"Sana ne diyeceğim bak," dedi annem.

Kasey gözlerinde umut parıltısıyla kafasını kaldırdı.

"Tüm ödevlerini yazmak için planlayıcını kullanacağına ve yardıma ihtiyacın olduğunda bana önceden haber vereceğine söz verirsin, fazladan puan getirecek ödevinde sana yardım ederim."

Kasey canlandı. "Söz veriyorum!" dedi. "Hemen gidip soruları getireyim!"

Annemin yüzü asıldı. "Ah, Kasey," dedi. "*Bu gece* olur demedim ki. Tatlım, bu akşam yapabilmemin imkânı yok."

Kasey'nin yüz ifadesini görmemek için başımı çevirdim.

"Planlama becerilerin üzerinde çalışmamız lazım," dedi annem. Emrinde çalışanlara söyleyeceği türden bir şeydi bu. Tek farkı, hayal kırıklığına uğramış üzgün anne ses tonuyla söylemesiydi.

Annem Kasey'ye son bir pişmanlık dolu bakış attıktan sonra yürüyüp gitti. Adımları merdivenlerde ses çıkararak yukarı çıktı ve yatak odasının kapısını kapattı.

Bir tek kardeşim ve ben kalmıştık.

"Baksana," dedim. "Ben de Surrey'de büyüdüm. Sayılır mı?"

Kafasını kaldırıp dolu gözlerle bana baktı.

"Neden gidip sorular getirmiyor..."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim ben," dedi Kasey, tabağını ittirip başını masaya koyarak. İri bir damla burnunun üzerinden akarak yakasına damladı.

Canım yanarak oturduğum yerden kalktım ve üst kata çıkarken söylediğinin neden beni bu kadar etkilediğini anlamaya çalıştım.

Tabii ya!

Ben de Carter'a klinikte böyle söylemiştim.

7

Odama gidip kapıya dönük bir şekilde yatağıma oturdum. İçim çok huzursuzdu. Bir yanım kardeşimin ağlayarak bunu atlatmasını istiyordu. Her zaman Rahibe Teresa olamazdım, değil mi? Yardımımı istememişti. Öyle olsun. Kendi sorunlarıyla kendi uğraşsın.

Aynen öyle. Ona bakmaya gitmeyecektim.

Bir dakika sessizlik içinde oturdum.

Pekâlâ. Gidip fotoğraf makinemi aldım. Planım şuydu: Dışarı çıkıp birkaç fotoğraf çekecektim ve eğer Kasey'ye rastlarsam onunla *belki* konuşurdum. O zaman neler hissettiğime bağlıydı bu.

Kamera askısını boynuma geçirdim ve koridora çıktım. Çıkarken özellikle çok ses çıkardım ki, nerede olduğumu anlasın.

Yemek odası boştu.

"Kasey?" dedim alçak sesle, karanlık oturma odasına girerken.

Cevap yoktu.

Gidip mutfağı kontrol ettim. Belki de köşede yerde oturuyor ve kutusundan dondurma yiyordu. Bu durumun daha önce olmuşluğu vardı.

Hayır. Garaj kapısını açtım. "Kasey?"

Ayağımın altında bir ses duydum.

Bodrum kat.

Bakın, ben korkak tavuğun teki değildim. Yılanlar, palyaçolar, uçaklar ve insanların ödünü patlatan birçok şey konusunda son derece açık fikirliydim.

Ama bodrumlardan hoşlanmazdım.

Annem de hoşlanmazdı. İkimizin de fikirlerinin uyuştuğu tek konu buydu. Annemin iki yıl önce bulduğu zehirli örümcek yuvası yüzünden aşağıya inmek son derece kaçınılması gereken bir şeydi. Artık örümceklerden eser kalmamıştı ve her ayın üçüncü perşembesi vazifeşinas bir şekilde gelip kontrol yapan görevliler bir daha böyle bir sorun yaşamayacağımız konusunda bizi temin etmişlerdi, ama orası hâlâ yasaklı bölgeydi. Annemi suçladığımı söyleyemezdim. Bendeki bu şansla, kimyasallara dayanabilmiş güçlü bir örümcek kalmış olurdu ve ben de onu bulurdum. Ve bunu, çıplak ayağımla yapardım.

Mutfaktan çıkıp karşınızdaki koridordan aşağıya indiğinizde bodrum kapısına geliyordunuz. Kapı koluna bakarak, bir süre dışında öylece bekledim. Gerçekten ama *gerçekten* kapıyı açmak ve o merdivenlerden aşağı inmek istemiyordum.

Ama Kasey oradaysa...

Kolu çevirdim ve devasa, kıllı bir eklembacaklının ileri atılmasını ve yüzüme sıçramasını bekleyerek kapıyı itip açtım. Öyle bir şey olmadı tabii. Belki de hepsi Kasey'nin üzerine atlamıştı. Bana da yol açılmıştı böylece.

Aşağı doğru bir adım atıp ışığı açtım ve kapıyı arkamdan kapattım. Merdivenlere cılızca ışık tutan tek bir ampul vardı ve ilerideki her şey, küçük bir pencereden gelen hafif ay ışığının önüne geçen nesnelerden kaynaklanan şekiller dışında, isli bir karanlığa gömülmüştü.

Hava, bayat ve boğucuydu. Nemli günlerde olduğu gibi hemen başım ağrımaya başladı. Önümdeki yolda herhangi bir örümcek görmediğim için yürümeye devam ettim.

"Kasey?" dedim fısıldayarak. Sesim hırıltılı çıkmıştı.

Cevap gelmedi.

Oda U şeklindeydi; ortadan geçen bir duvar odayı ikiye ayırıyordu.

Duvarın öbür tarafında bir şey duyar gibi oldum.

"Kasey, orada mısın?"

Hâlâ bir cevap yoktu ama bu sefer kesinlikle bir ses duymuştum. Işığın gitmeme izin verdiği kadar giderek U'nun etrafını dolaştım.

Karanlıktan korkmam, ama onu sevdiğim de söylenemezdi. Geri kaçma dürtüsü hissettim bir an. Kız kardeşim oradaysa bile, yanına bir yoldaş istemediği çok açıktı.

Ayrıca, sesin Kasey'den geldiğini kim söylemişti? Muhtemelen yer sincaplarından geliyordu. Ya da devasa lağım farelerinden.

Koşarak üst kata çıkmama ramak kalmıştı ki, bastırılmaya çalışılan bir burun çekme sesi duydum.

Devasa ve kudurmuş lağım fareleri bile avlarını kaçırmamak için böyle sesler çıkarmazdı.

"Kasey," dedim, çok saçma konuşmamaya çalışarak. "Neredesin?"

"Buradayım," dedi.

"Neredesin tam olarak?"

"Oyun masasının altında."

Doğal olarak.

“El fenerim var,” dedi. Zayıf sarı bir ışık ileride küçük bir noktayı aydınlattı. Köşeye kadar onu takip ettim. Sonra Kasey, ışığı, şişmiş ve gözyaşlarıyla ıslanmış kendi yüzüne çevirdi.

“Hadi gel Kasey,” dedim. “Gel yukarı çıkalım.”

Kızgınlıkla başını salladı. “Hayır!” dedi. “Bir daha asla oraya çıkmayacağım!”

“Asla mı?”

Kafasını karanlığa doğru eğdi.

“Peki, tuvalet için nereye gideceksin?”

İç çekti. “Ciddiyim Lexi.”

“Ben de öyle!”

“Misafirler için olanı kullanırım.”

“O da yukarıda.” Uzanıp el fenerini ondan aldım ve odanın karşısına tuttum. “Belki burada bir yerlerde bir kova vardır.”

Daha liseye başlamamış biri için oldukça yetişkin bir şekilde iç çekti.

Düşünceleriyle baş başa kalması için ona zaman vermeye karar verdim. Bu yüzden ışığı örümcek var mı diye bakmak için etrafa tuttum. Buraya kadar ısırılmadık diye, bize karşı bir saldırı stratejisi geliştirmekle meşgul olup olmadıklarını bilemezdik. Gözlerimi zehirli örümceklerin parıltılı, yabanmersinine benzer vücutlarını görmek için açık tuttum.

Bir tane bile bulamadım. Hatta hiç böcek bile görmedim.

Ama çoktan atılmış olması gereken şeylerin olduğu bir sürü raf gördüm. Annem her şeyi saklamıştı. Hatta biz eve geldiğimizde başka insanların buraya çöp niyetine bıraktıkları kutular bile duruyordu. Babam ve ben daha çok ter-tipçiydik. Fakat annemin değerli çöplerine, pardon eşyalarına, laf etmemeyi Öğrenmiştik.

“Lexi,” diye fısıldadı Kasey. “Bana bir masal anlatır mısın?”

Bir masal.

On üç yaşındaki kız kardeşim masal dinlemek istiyordu.

Midemde batıcı bir his oluştu. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Tereddüdümü sezdi. “Beynim olanlara takıldı kaldı. Aklımı dağıtmam lazım.”

Kolumu kavradı.

“Lütfen,” diye fısıldadı.

“Bir masal,” diye tekrarladım, ses tonumdan garip bir istek olduğunu anlar umuduyla. “Masallar... küçük çocuklar içindir.”

“Umrumda değil. Kısa bir tane olsun. Herhangi bir şey hakkında.”

“Hımm... siyah-beyaz bir çiftlikte bir kız yaşarmış. Bir gün evi hortuma yakalanmış ve uyandığında etrafında cüceler varmış ve her şey renkliymiş.”

“Bunu duymuştum,” dedi. Sesi yorgun ve bıkkın geliyordu. “Ayrıca *cüce* dememelisin. Çok kaba.”

“Ah, Kasey...”

Tekrar ağlamaya başladı. “Lütfen Lexi, *lütfen*.”

Kasey bir zamanlar normaldi, normal çocukların yaptığı şeyleri yapardı. Gözü kara ve cesurdu, kendini savunurdu. Ama şimdi... dikişler yerlerinden ayrılıyordu. Bodrumda bir oyun masasının altında oturuyordu. Oyuncak bebekleriyle konuşuyordu. Altı yaşındaki birinin isteyeceği şeyleri istiyordu.

Belki de buna ben neden oluyordum. Onun üzerine titremek yerine, okulda daha fazla arkadaş edinmesini, kendi ödevini kendi yapmasını ya da düşük almasını söylemeliydim.

Ve kesinlikle, yüzde yüz, ona masal anlatmamalıydım.

“Bir varmış, bir yokmuş,” diye başladım ikimizi de şaşırtarak, “şehrin dışındaki nehrin kenarında küçük bir kulübede yaşayan bir adam ve bir kadın varmış.”

Sesim kalın ve titrekti. Bir nefes aldım.

Kasey sessizleşmişti. Muhtemelen durmayayım diye bir şey demeye korkuyordu.

Ama durmak istemiyordum. Hikâyenin içimden fışkırdığını hissedebiliyordum, sanki vermek zorunda olduğum nefesimmiş gibiydi. “Çok genç ve fakirlermiş. Hatta o kadar fakirlermiş ki, bazı geceler yiyecek yemekleri olmuyormuş. Ama birbirlerine olan sevgilerinin büyüklüğünden bunu fark etmiyorlarmış bile.”

Kasey titrek bir nefes aldı. Konuşurken, yerde el feneriyle kareler çiziyordum. Işığı o kadar hızlı hareket ettirdim ki, keskin parlak çizgiler beynimde yanarak yer edindiler.

“Ama adam çok çalışmış ve çok geçmeden kendilerine bir ev inşa edecek kadar para kazanmış.” Bodrumun tavanına baktım. Kimi yüzyıllık kimi de daha yeni görünen ahşap kirişler, metal boru dizleriyle iç içe geçmişti. “Adam da komşularına ne kadar zengin olduklarını göstermek için tüm ülkedeki en büyük evi inşa etmiş. On bahçelerinde üzerine salıncak kurdukları devasa bir meşe ağacı varmış ve güzel gecelerde dışarıda oturup

beraber sallanırlarmış Soğuk olduğunda ise ateş yakarlar ve içeride kalırlarmış.”

Zihnimde oldukça açık görebiliyordum evimizi ve meşe ağacımızı. Ve adamla kadını da görebiliyordum; eski moda kıyafetleri içinde etrafta dolaşıyorlar, ön kapıdan içeri giriyorlar ve şöminedeki ateşin önünde oturuyorlardı.

“Nasıl tanışmışlar?” diye sordu Kasey.

“Şeyde...” Gözlerim odanın köşesindeki fırlamış ince borunun üzerinde gezindi. “Üniversitede tanışmışlar.”

“Kaç sene öncede geçiyor bu masal?” diye sordu Kasey. “Peri masallarındaki kadınlar üniversiteye gitmez.”

“Bu gitmiş,” dedim. “Sınıfta tanışmışlar ve âşık olmuşlar.”

Kadın sınıfa girdiğinde, adam kapıya en yakın sırada oturuyordu. Tek başınaydı. Ders bittikten sonra adam bekledi ve kadınla konuştu. Remington Binası’nın nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu. Kadın biliyordu, çünkü babası...

“Şeyy... Lexi?”

Gözümü kırpıştırdım. Ne kadar süredir düşüncelerimde kaybolmuştum? Ve daha önemlisi... aklıma nereden gelmişti? Hayatımda bu kadar gündüz düşüne kendimi hiç kaptırmamıştım ama sözcükler kendiliğinden oluşurken daha bugün izlemiş olduğum bir filmin senaryosunu anlatıyormuşum gibi geliyordu. Tüm ayrıntılar, her şey yerli yerindeydi. Hepsini öylece biliyordum.

“Evlendiler mi?” diye bastırdı.

Daha düşünmeye fırsatım olmadan kelimeler ağzımdan çıkıverdi. “Evlendikten bir süre geçtikten sonra evlerini yaptılar ve bir kızları oldu. Ve anne onu büyütmek için evde aldı, babaysa tüm boş zamanını onunla oynayarak ve ona hayvanlarla müzik hakkında bilgiler vererek geçirdi. Civar semtten diğer çocuklar da gelip gidiyorlardı...”

“Şehir dışında yaşadıklarını söylemiştin,” dedi Kasey neredeyse üzülerek.

“Ama kasabadaki çocuklar kızlarını o kadar seviyorlarmış ki, sırf onunla olabilmek için millerce yol yürüyorlarmış. Kızın bir sürü arkadaşı varmış ve herkes onunla takılmak istiyormuş. Küçük bir melek gibiymiş. İlmekli ve dantelli güzel elbiseler giyermiş, sarı saçları varmış ve soğukta dışarı çıktığında pembeleşen yuvarlak bir yüze sahipmiş.”

Kızı, sanki fotoğrafına bakıyormuşuz gibi net görüyordum zihnimde. Şu an Kasey'nin olan odadan çıkıp peşinde üç küçük arkadaşıyla aşağıya koşuşturuyordu. Pencere kenarında oturup kasabaya giden yolu izlemeyi ve babasının gelmesini beklemeyi seviyordu.

"Adları neydi?"

"Kimin?" Sorusu zihnimdeki görüntüyü sildi attı. Bodrum daha sıcak olmuş gibiydi ve başımdaki hafif ağrı şiddetli bir zonklamaya dönüşmüştü.

"Adam ve kadının."

"Şey, kadınınki..." Bakışlarım odada dolaştı ve aklıma geldi. "Kadının adı Victoria'ydı. Adamınki de... Robert."

"Ve hepsinin güzel egzotik yeşil gözleri vardı," dedi Kasey.

"Niye önemli ki bu?" diye sordum.

"Çünkü ben yeşil gözleri seviyorum. Ayrıca gittikçe azalıyor. Yakında sadece kahverengi ve mavi olanlar kalacak."

"Kahverengi gözün neyi varmış," dedim. "Ya da mavi olanların... bizimkiler gibi?" Ama aklıma gelen gözler Carter'ınkilerdi.

"Biliyorum," diye iç çekti Kasey. "Ama olsun."

Zihnimde küçük kızın koridordan dans ederek geldiğini gördüm. Durdu ve bana bakmak için döndü.

Gözleri yeşildi.

Kasey'ye haklı olduğunu söylemek istemedim. "Ee... nerede kalmıştım?"

"Kasabadaki tüm kızlar benimle oynamak için gelmişlerdi."

"Benimle" kelimesi içimi ürpertti ve nefesimi kesti.

Ona baktım. "Kızın *sen* olduğunu hiç söylemedim."

"Başka kim olacak ki?"

"Bilmem," dedim tekrar borulara bakarak. Her bakışımda yeni bir kavis görüyordum. "Sen değildin ama."

Zihnimdeki kızın resmi soluklaşırken hafif bir benzerlik olduğunu gördüm: Kasey gibi kızın saçları da açık karamel tonundaydı, aynı tatlı ve yumuşak bakışlı gözleri paylaşıyorlardı. Ama kızın gözleri yeşilken Kasey'ninkiler maviydi.

"*Benim* hikâyem bu," dedi.

"Evet, ama o kız sen değilsin," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

Çünkü gözlerimi kapattığımda onu görebiliyorum. “Biliyorum işte, tamam mı?”

“Ben olmak istiyorum,” dedi Kasey. Dişlerini sıktı ve çenesinin öne çıkarttı. “Bir pislik gibi davranmana gerek yok.”

Ayağa kalkmak için hareketlendim.

“Unut gitsin,” dedi. “Unut. Ben değilim, tamam mı?”

“Pekâlâ.” Derin bir nefes aldım. “Her neyse işte, on yaşına bastığında küçük kıza doğum gününde hediye olarak çok güzel bir oyuncak bebek gelmiş.”

Kasey birden sessizleşti.

Başımızın üstündeki boru, küçük kırmızı boya lekeleriyle kaplıydı. Özensiz işçilik. Ne işareti çizilmesi gerektiği bile anlaşılmıyordu.

“Onu okula götürdüğünde diğer çocuklar kıskanmış, çünkü onlarda bu kadar güzel bir şey yokmuş. Kız bebeğini öyle çok seviyormuş ki, sürekli onunla konuşuyormuş. Ve en sonunda onu da gittiği her yere götürmeye başlamış. Bebek de onunla konuşuyormuş gibi davranıyormuş. Diğer çocukların ödü kopmuş ve onu görmeye gelmeyi bırakmışlar. Durum gittikçe kötüleşmiş. Okulda ona kötü davranıyorlar, çeşitli isimler takıyorlarmış.”

Kırmızı boyalı borunun eski yüzeyi parça parça olmuştu ve sonunun hiçbir şeye bağlı olmadığını, ucunun açık olduğunu görebiliyordum. Diğer ucu ise... boruyu gözlerimle takip ettim. Odanın daha derinlerine, en karanlık köşesine doğru gidiyordu.

Bir gün okuldan eve gelmişti ve bir daha oraya dönmeyeceğini söylemişti. Yüzü kireç gibi solgundu. Annesi nedenini sordu ama kız anlatmayı reddetti. Kasabadaki çocukların, annesinin üniversiteye gitmiş olmasının hiç kadınca bir davranış olmadığım ve sadece üç kişinin yaşaması için o kadar büyük bir ev yapmalarının görgüsüzlük olduğunu söyleyerek artık tüm aileyle dalga geçtiğini söylemeye utanıyordu.

“Çocuklar gittikçe daha da şüphelenmeye başlamışlar,” dedim. “Çok kısa bir süre sonra kasabadaki herkese küçük kızın deli olduğunu söylemeye başlamışlar. Çünkü kız oyuncak bebeğinin canlı olduğuna inanıyormuş.”

Bebek onun tek arkadaşıydı. Kız yatak odasında ona bakarak oturuyor; canlanmasını ve onunla konuşmasını diliyordu.

“Kız bir gün okulun etrafında dolaşıyormuş, kasabanın tüm çocukları da ona laf atıyorlarmış. Kız kaçmaya başlamış, ama onu kovalayıp oyuncak bebeğini elinden almışlar. Sonra da kızlardan biri bir makas çıkarıp saçını kesmiş.”

“Kızın saçını mı?”

“Hayır, bebeğinkini.”

Kasey korkuyla içini çekti. Bebeğin saçının kesilmesi, muhtemelen hayal edebileceği en kötü kaderdi.

“Kız onlardan uzak durmaya çalışmış ve bir daha bebeğini hiçbir yere götürmemiş. Ama onu sonraki görüşlerinde kızı eve kadar kovalamışlar. Kız o kadar korkmuş ki, onlardan kurtulmak için meşe ağacına tırmanmış.”

“Annesi evde değil miymiş?”

“Hayır,” dedim.

“Ne olmuş peki?”

“Çocuklar onun ağaca çıktığını görmüşler...”

Sanki sözcükler beynimden birden sökülerek alınmışlardı.

Olayın zihnimde belirmesini gözlerimle görebiliyordum. Kızın ağaca tırmanması, bir grup zorba çocuğun ona bağırması, onunla alay etmesi ve güzel elbisesini yırtacağını söylemesi.

“Ve... bağırmaya başlamışlar...”

Kendimi durmaya zorladım.

Kasey’nin bu sözleri duymasına gerek yoktu. Bu sadece evimizdeki delilik oranını yükseltmeye yarardı ve bu aralar hiç de yardıma ihtiyacı yoktu.

Gözlerimi borulardan ayırdım ve parmaklarımı yere koydum. “Sonra kızın annesi eve gelmiş, kaba çocukları görüp onları korkutup kaçırmış. Ama önce kızlardan birini o kadar korkutmuş ki, kız altına etmiş. O çocuklardan kimse onunla bir daha konuşmamış.”

Bu bir yalandı. Söylemek bile boğazımı acıtmıştı.

“İyi olmuş,” dedi Kasey.

Göğsümdeki düğüm biraz daha gevşedi.

“Eh, şey, o kız... kötü kalpli Megan Wiley’miş,” dedim. Bodrumdaki hava gittikçe daha rahat nefes alınabilir hale geliyordu. Zihnimdeki hikâyeyi ileri sardıkça, sözcükler ağzımdan daha kolay dökülmeye başladı. “Sonra kız ağaçtan inmiş ve annesiyle çay içmişler. Çok güzelmiş. Okula

geri döndüğünde dönemindeki en popüler kişi olmuş, çünkü annesi kötü kalpli Megan Wiley'nin herkesin önünde altına işemesine neden olmuş."

"Ve?"

"Ve ne?" Tüm boruların sona erdiği yermiş gibi görünen köşeye baktım.

"Ve sonra?"

Bitirmiştim. Tüm bedenim acıyordu ve yorgundu. Bunun kalkıp yatağa yatmak için iyi bir neden olduğuna karar verdim.

"Ve sonra hiçbir şey yok. Kasabadaki tüm kötü çocukları hapse attırmış." İçimi çektim. "O erdi muradına, biz çıkalım kerevetine. Son."

"Bekle Lexi..."

"Ne?"

"Oyuncak bebeğe ne oldu?"

"Bebeği unut," dedim. "Hadi yukarı çıkalım artık, olur mu?"

Kasey'nin parlak gözleri beni delip geçiyordu. Karanlıkta garip bir şekilde ifadesiz görünüyorlardı.

Ona bir süre baktım ve rüyamdaki oyuncak bebek gözümde canlandı: *Kardeşin kaçığın teki.*

Derin bir nefes aldı. "Ne?" diye sordu, bir şey demiş olmamama rağmen.

"Boş ver," dedim. "Hadi. Ortalığın temiz olduğundan emin olmak için önce ben çıkacağım."

İkimizi de belaya bulaştırmanın bir anlamı yoktu.

Kasey merdivenlerin dibinde bekledi. Bodrum kapısını açtım ve koridora süzüldüm.

Temiz.

Kapıyı hafifçe araladım. "Sorun yok, gel bakalım yukarı."

Sonra da mutfağa girdim. Annem aşağı inerse masum görünürdük.

Kendime bir bardak su doldurup masaya oturdum ve yavaşça yudumladım.

Beş dakika sonra şaşkınlıkla bardağın boşalmış olduğunu ama Kasey'nin hâlâ ortaya çıkmadığını fark ettim.

Tekrar bodrum kapısına gidip açtım.

"Kasey?" diye sordum.

Köşeden gelen hışırtı hariç bir cevap gelmedi.

Aşağı doğru yavaşça bir adım attım. Damarımdaki kan aniden alev almıştı.

Omurgamda hafif ürpertilerle U'nun etrafında dolaştım. Kasey şekilli bir gölge, odanın en karanlık kısmında artık kullanılmayan bir alet çantasının yanında dıuruyordu. Gölge ıskartaya ayrılmış bir yığın çöpü karıştırırken, tangırtılı sesler çıkıyordu. *Kurt adam,* dedi beynim. *Zombi!* El fenerini oyun masasından aldım ve ışığı açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Kız kardeşim ışığın parıltısına gözlerini kısarak bakışlarını bana çevirdi. "Ah, selam."

"Bana cevap ver," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Bir ses duydum," dedi ellerini pantolonuna silerek. "Sonra da... aile büyükleri ödevini bulabilecek miyim diye bir bakayım dedim."

"Ödevin aşağıda ne işi var?"

Başını salladı. "Yenisini alınca eski dosya dolabını buraya indirmişsindir diye düşündüm."

"Hayır. İkisi de odamda duruyor," dedim. "Şimdi yukarı gel."

Çöplük deryasından kendini çıkarmaya başladı. Kendini dengelemek için sol elini kullanıyordu.

"Elinde bir şey mi var?" diye sordum.

"Ne?" dedi.

"Sağ elinde."

"Hayır."

"Sen..." İç çektim. "Boş ver. Ben üst kata çıkıyorum."

Baş ağrılı ve uykulu his geri dönmüştü. Zehirli küf problemimiz mi var acaba diye merak ettim. Sonradan aklıma gelince ışığı tavandaki borulara doğru tuttum. Artık ayakta olduğum için üzerindeki kırmızı işaretlerin ne olduğunu görebilirdim.

Kuru kafaların üzerine çekilmiş çapraz kemikler. Düzinelercesi beceriksizce çizilmişti.

Harika. Gece boyunca zehirli hava soluduğumuzu bilmek ne güzel.

Merdivenleri tırmandım ve mutfaktaki masada oturduğum yere döndüm. Ciğerlerimi temizlemek için derin nefesler çekiyordum.

Kasey de beni mutfak kapısına kadar takip etti. "Aile büyükleri ödevini getirebilir misin?" diye sordu.

"Sen gidip alsana," dedim. "Dolabın soluna bak, en üstteki çekmeceye. 'Sekizinci Sınıf Tarih-Bayan Cardillo' yazıyor üstünde."

Kasey anladığını gösterircesine başını salladı, sonra da birden mahcuplaştı. “Bana peynirli makama yapar mısın?” diye sordu tatlı bir şekilde burnunu büzüştürerek. ”Lüüüüüütfen! Bulaşıkları ben hallederim.”

Omuz silktim. Kendimi daha iyi hissediyordum. “Tamam.”

Göremeyeyim diye duvarla arasına sakladığı, sağındaki bir şeye odaklandı.

“O ne?” diye sordum.

Yakalandığı için dondu kaldı.

“Ne ne?”

“Elindeki şey.”

“Elimde hiçbir şey yok, Lexi,” dedi.

Ona gözlerimi diktim, o da sakince bana baktı.

Biraz pislik olsun diye el fenerinin ışığını açıp yüzüne doğrulttum.

Belki biraz yorgun olduğum içindi ama...

Gözleri...

Yeşildi.

Parlak yeşil.

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemedim. “Yok bir şey.”

“Hemen geliyorum,” dedi merdivenlerde kaybolarak.

8

Birkaç dakika sonra, Kasey hoplaya zıplaya, elinde ödevle mutfağa şarkı söyleyerek girdi. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve masaya oturdu.

Saçının bir tutamını parmağına doladı ve ben akşam yemeğinden kalan bulaşıkları bulaşık makinesine doldururken sayfaları karıştırmaya başladı.

Birilerinin temizliği yapması gerekiyordu. Annem hafta sonuna kadar meşgul olacaktı. Belki babam eve geldiğinde yapardı, ama Kasey okumasını yapar ve yakalanmadan ne kadarını kopyalayarak kullanacağına karar verirken elim boş kalmayacaktı.

“Annemin büyükannesi de mi Surrey’de doğmuş?” diye sordu Kasey.

“Öyle mi yazıyor?”

“Evet,” dedi.

“O zaman öyledir.”

“Ayy,” dedi büyük hamur kâğıdını açarak. “Soyağacın çok güzel.”

Bakınca öğretmenimin ne kadar etkilendiğini ve duvara astığını hatırladım. O zamanlar öğretmenler beni seviyorlardı.

“Gidip yeni bir tane yapsam iyi olacak,” dedi sandalyesini masadan uzaklaştırıp merdivenlere doğru giderek.

Mutfağı temizleyince küçük saplı tencereyi çıkardım ve makarnaları içine atacağım suyu ısıtıcıya doldurdum. Ocağın üzerine koyduktan sonra masayı silmediğimi hatırladım.

Elimde bir toz beziyle yemek odasına geri döndüm. Koridora bakınca bodrum kapısının hafifçe açık olduğunu gördüm.

Kasey tam kapatmamış olmalıydı.

İleri doğru yürümeye başladım.

Ben yaklaştıkça kapı daha da aralanmaya başladı.

“Kasey?” diye seslendim. Belki de benimle oynuyordu. Üst katta ayak seslerini duymuştum ama sonra sessizce aşağı inmiş de olabilirdi.

Teorik olarak.

Kendimi küçük bir adım atmaya ikna edemeyecektim neredeyse.

Soğuk bir hava dalgası bacaklarıma sürünerek geçti ve acı bir koku burnuma geldi.

“Kasey,” dedim en iyi şakacı sesimle, “kendini göster.”

“Buradayım.”

Dönünce Kasey’yi bana mutfak kapısının önünde bakarken buldum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Kapı kapalıydı.

“Hiç,” dedim. “Sanırım.”

“Gel de bana yardım et,” dedi.

Mutfağa geri dönüp masaya oturdum. Bir ayakkabı kutusu dolusu tükenmez ve keçeli kalemle devasa bir karton getirmişti. Annemin ofis malzemeleri alanında çalışmasının tek güzel yanı, her zaman kenarda fazladan malzemenizin olmasıydı.

“Gövdesini sen çiz,” diye emretti bana, kahverengi keçeli kalemi uzatarak. Dediğini yaptım. Çizim yapmak midemdeki o gergin ve telaşlı duyguyu alıp götürdü.

“Annemle olanlar için üzgünüm,” dedim.

Kasey omuz silkti.

“İşte bu yüzden asla çocuk yapmayacağım,” dedim. “İşinle ailen arasında seçim yapmak zorunda kalmak berbat. Ayrıca, paçama yapışan salyalı küçük sıçanlar olmadan da yaşayabilirim.”

Gülümsemedi bile.

“Mimi’nin annesi hep evde, değil mi?” diye sordum. “Bak Pepper ne kadar korkunç biri oldu. Belki de böylesi daha iyidir.”

Kasey iç geçirdi. “Umrumda değil.”

“Peki, artık Mimi’yle takılmıyorsan öğle yemeklerini kimle yiyorsun? Devon’la mı?” Artık iyice elek altı insanları söylüyordum. Devon çekilmiş tüm *Uzay Yolu* bölümlerinin adlarını, yan serilerininki de dahil, bilmesiyle tanınırdı.

“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi Kasey başını çevirerek.

Bir düşünce beni rahatsız ediyordu. “Kasey,” dedim sesimi ciddi tutmamaya çalışarak. “O gün... Mimi... bebeklerinden birine bir şey mi yapmaya çalıştı?”

Kız kardeşimin kaşları çatıldı. *“Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”*

Evet ama ben istiyordum. Ve büyük olan kardeş bendim.

Kasey’nin gözleri ışıldadı.

“Bak, makarnaları içine atma zamanı gelmiş,” dedi ocağın üzerindeki ısıtıcıyı işaret ederek.

İçindeki, su kabarcıkları çıkararak kaynıyordu.

“Kasey,” dedim, “ben ocağın altını açmamıştım.”

Yüzü beyazladı.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Kasey ocağa baktı ve bir zıplayışta tezgâhın yanına gidip ısıtıcıyı sapından tuttu. Bir anlığına kaynar suyu beni üzerime atacakmış gibi göründü. Onun yerine suyu lavaboya döküp ısıtıcıyı da oraya bıraktı.

Dönüp bana baktı ama sanki gerçekten *bana* bakmıyordu. Sanki ben tanıdık bir siması olan yabancının tekiydim onun için.

“Anlamıyorum,” dedim.

Kasey’nin gözleri iyice açıldı.

“Çok garip bir şeyler dönüyor,” dedim.

Ağzımdan isteğim dışında dökülen o masalı düşündüm. Bodrum kapısının açılıp kapanmasını düşündüm. Yemek odasındaki soğuk hava bulutunu düşündüm.

Birden, geçen gece dışarıda gördüğümüz ışığı düşündüm.

“Ne olabilir?” diye fısıldadım.

Kasey alnını kırıştırdı. “Lexi, kızma ama... bence çok yorgunsun,” dedi.

“Hayır! Ocağın altı! Su kaynamış ama ben...”

“Lexi,” dedi, zayıf kolunu omzuma atarak, “ocağın altını *ben* yaktım.”

“Ama... ne zaman? Neden söylemedin?”

Yutkundu. “Sen az önce yemek odasındayken.”

“Evet ama...”

“Rahatla,” dedi. “Kendine çok yükleniyorsun.”

Mutfağa şöyle bir baktım. Gayet sıcaktı ve az önce çöpe attığım baharatlı bifteğin kokusu hâlâ duruyordu.

“Belki de haklısın,” dedim.

“Öyle olduğumu biliyorum,” dedi. “Otur şimdi. Ağacı çizmeyi bitir.”

Karşı çıkamadan dediğini yaptım.

İyi bir sanatçı olduğumu düşünmüyorum ama Kasey çizimime bayılmış gibi görünüyordu. Ellerini çenesine dayamış bir şekilde öne eğildi ve beni izledi.

“Beni geriyorsun,” dedim ona.

“Pardon,” dedi toparlanıp geri çekilerek.

Ağacın gövdesinin taslağı üzerinde çalıştım. Yarıda kesilmiş bir dal çizip içinden yeni bir filiz çıkardım.

Kasey'nin masanın karşısında huzursuzca oturduğunun hayal meyal farkındaydım. Çıt çıt diye sesler çıkarıyordu. Çok ilgili olduğunu ama fark ettirmemeye başladığını söyleyebilirdim.

Sonunda doğrulup yaptığım çizime baktım.

Vay canına!

Çıt çıt.

Daha önce çizmiş olduğum her şeyden farklıydı. Genellikle *Pictionary*[2] oynamakta iyiyimdir, sade ama etkili çizimler yapardım.

Ama bu ağaç hakkındaki hiçbir şey sade değildi. Detaylarla kaplıydı. Çizim stili bile farklıydı. Çizgiler sanki başka biri tarafından çizilmiş gibi görünüyordu.

Tıpkı masalın başkası tarafından anlatılması gibi.

Çıt çıt.

Aniden kötü hissettim.

Çıt çıt.

Sandalyemi masadan iterek uzaklaştırdım ve Kasey'ye baktım. "DUR!" İkimizi de korkutarak bağırdım. Yeniden basmak üzereyken durdu ve ne yaptığını anladığında gözleri sıkıntıyla büyüdü. Fotoğraf makinemin arka kapağını açıp kapatıyordu. Negatiflere ışık değmesine neden oluyordu. "Özür dilerim!" diye ciyakladı. Makineyi elinden koparırcasına aldım ve kapağı kapattım. "Lexi, öyle yapmak istemedim..."

"Benimle sakın konuşma Kasey!" dedim "Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım!"

Mutfaktan hışımla çıktım ve üst kata yöneldim.

Kasey antre boyunca beni takip etti ama araya güvenli bir mesafe de koydu. Ağzı kusursuz bir yuvarlak şeklindeydi ve kıpkırmızı gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Sana inanamıyorum!" diye bağırdım, sonra da yatak odama girdim ve kapıyı sertçe çarptım.

Annemin sesi kapalı kapının arkasından taştı.

"Kızlar, bağırmayı kesin! Çalışmaya çalışıyorum burada!"

Kızgın bir homurdanma çıkardım ve yastığıma bir yumruk attım.

Birkaç dakika sonra Kasey'nin yavaş yavaş odamın önünden geçtiğini ve kapısını kapadığını duydum. Kendimi biraz kötü hissettim ama gidip onu rahatlatacak kadar değildi.

Bırakayım da ne yaptığını düşünsün.
Yalnız başına.

9

İyi uyuyamadım. Beni suçlayabilir miydiniz? Sürekli şu tam yere çarpmadan uyandığınız düşme rüyalarından görüp durdum.

Yarım saatte bir uyanıp saate bakıyordum ve şu an 05.30'du. Yataktan çıkmaya karar verdim. Uykusuz kalacaktım ama en azından karanlık odada[3] çalışmak için zamanım olacaktı.

Koridorun sonundaki küçük misafir banyosuna doğru ilerlerken mahvolmuş filmi düşünmemeye çalıştım. Bu da dün gece olan garip olayları düşünmem için gerekli olan bolca zihinsel boşluğu bana bırakmıştı. Kasey'nin kapısının önünden geçerken ensemdeki tüyler dikildi ama karanlık odaya ulaştığımda rahatlama hissi beni sardı.

Karanlık oda ışığını açar açmaz (etkilenmeyin hemen, sadece kırmızı bir ampul) ışığın banyo kapısındaki çatlaklardan süzülmesini önlemek için siyah perdeleri çektim. Kaynayan sular, sağı solu belli olmayan kardeşler ve görevini yerine getirmeyen ebeveynler hakkındaki tüm düşüncelerim kaybolup gitti.

Artık çoğu insan dijital fotoğraf çekiyordu. Bu bir sorun değildi, ama benlik bir şey de değildi. Bana göre, dijital fotoğraf çekmek bir şeyleri bulmaktı. Ama filmin üzerinde uğraşmak bir şey *yaratmak* gibiydi.

Ayrıca, karanlık odada geçirdiğim zamanlar benim için çok değerliydi. Ailemden uzaklaşabiliyordum.

Bir üçüncü sınıf öğrencisinden satın aldığım eski bir agrandizörle beraber babamla ikimiz banyo küvetinin üzerine kimyasalların durduğu tepsileri koyacağım bir yapı inşa ederek oldukça güzel bir düzen kurmuştuk.

Komik olan şuydu; buraya taşındığımızda küvet çoktan kimyasallar yüzünden lekelerle kaplıydı ve lavabonun altında karanlık oda gereçlerini bulmuştuk. Yani bir zamanlar başka biri de burası için aynı fikri bulmuştu. Sanırım bizimkisi gibi bir ev, insanların yaratıcı yönlerini ortaya çıkarıyordu. Belki de kendi kaçık çapında, Kasey'nin bebek koleksiyonu da edilgen tüketici bir saplantı (onu kızdırmak istediğimde böyle diyordum) değil, yaratıcılığın bir çeşit dışavurumu olarak değerlendirilebilirdi.

Filmi duyarkata yerleştirdim ve silindiri banyo kimyasallarıyla doldurdum. Onlar kenarda çalışırken, fotoğraf makinemi dikkatlice açtım ve merceği temizledim. Zamanlayıcı öttüğünde, film rulosunu açıp mandal yardımıyla küvetin üzerindeki ipe astım. Annemin eski saç kurutma makinesini alıp soğuğa ayarladıktan sonra, birkaç dakika filmi kurutmakla uğraştım. Tek damla ıslak olmaması gerekiyordu. Hafif nemliyken ya da ele yapışır şekildeyken işleme sokmak resimleri mahvedebiliyordu.

Sonra filmi beş uzun şerit halinde kestim ve tabaka filme yerleştirdim. Bu, filmi fotoğraf kâğıdının üzerine koymak anlamına geliyordu (böylece birbirleriyle temas halinde kalıyorlardı) ve tüm sayfaya minik siyah-beyaz fotoğrafları sığdırmış oluyordunuz. Daha büyük baskı yaparken hangi fotoğrafları kullanacağınızı böyle seçiyordunuz. Her şeyi basamazdınız, yoksa çok fazla fotoğraf kâğıdı harcamış olurdunuz ve fotoğraf kâğıtları pahalıydı. Her fotoğraf büyütmeye değer değildi.

Düğmeye bastım ve negatifleri elime alıp öne eğildim. Kasey’nin dün akşamki talihsiz davranışlarından sonra, bir şey görmeyi ummayarak negatifleri ışığa doğru tuttum.

Tuttuğumu bilmediğim nefesim, büyük bir basınçla ciğerlerimden çıktı.

Mahvolmamışlardı.

Lavabonun altındaki üç gözlü siyah çantadan bir fotoğraf kâğıdı çıkardım ve birkaç negatifi üzerine yerleştirip pozlama düğmesine bastım. Birkaç saniye boyunca bir ışık parlaması yaşandı, sonra söndü. Kâğıdı aldım ve kimyasalların olduğu ilk tepsiye bıraktım. Bu birinci banyo aşamasıydı, resimler ilk olarak kâğıt üzerinde burada belirmeye başlıyordu. Bu evreyi izlemek, ilk olarak neyin belirdiğini görmek hoşuma gidiyordu.

Tabaka filmi ilk banyo tepsisinden kaldırıp diğer tepsiye koydum. Bu son banyo tepsisiydi; emülsiyonun banyo kimyasallarıyla olan tepkimesini durduruyordu. Buradan sonra da kâğıdın üzerinde kalmış olan ışığa fazla duyarlı materyallerden arındıran sabitleyiciye girecekti, oradan da bir tepsi soğuk suya. En son da onları küçük büyütecimle inceleyecektim.

Onları agrandizöre yerleştirdim ve zamanlayıcıyı ayarladım. Eğilip fotoğraflara baktım.

Çok güzellerdi. Siyah gökyüzü, büyük bembeyaz ay ve minik yıldızların titrek ışıkları görülüyordu. Ön planda ev kremsi bir gri renkte ışıldayarak duruyordu. Tüm resimde hafif bir pusluluk vardı. Sanıyorum bu Kasey’nin

suçuydu. Çok güzel bir efekt olmuş olması umrumda değildi, ona hâlâ çok kızgındım.

O garip ışığı çekmeye çalıştığım fotoğraflara geldim. Kıpırtısızca durma konusunda beceriksizliğim sağ olsun, fotoğraf biraz sallanmıştı, ama orada *kesinlikle* bir şey vardı. Hatta hareketten kaynaklanan bulanıklık biraz daha belli olmasına yol açmıştı.

Hım m.

Biraz daha yakından bakmak için eğilince içinde küçük bir nokta olduğunu fark ettim. Bir ışık halesi evin kenarında süzülüyormuş gibi görünüyordu.

Dışarı çıkmadan önce makinenin merceğini temizlemiştim ama galiba bir parça toz girmişti yine de.

Eh, yine de hâlâ güzel bir fotoğraftı ve o beyaz noktayı banyo sırasında düzeltebilirdim.

Son çekimler, makaranın sonundaki fotoğraflar cidden mahvolmuştu. Fotoğrafın tekinin yarısı belliydi, diğer yarışmaysa fazla ışık gelmişti. Tamamen beyazlaşmadan önce sadece Kasey'nin penceresi seçiliyordu. Ağacın yanındaki gizemli parıltı da, ışık sızıntısından neredeyse ayrılamayacak haldeydi. Ve tabii ki, bu fotoğraf bulanıklaşmadan tutabildiğim en sabit fotoğraf olmuştu.

Işık topunu inceledim. Özellikle bu fotoğrafta belli bir şekli varmış gibi duruyordu. Boyu eninden uzundu, kenarlarında kamçıya benzer şeyler vardı ve yukarı doğru çıktıkça biraz daha inceliyordu. En son da yuvarlaklaşıyordu.

Aslında ciddi ciddi, belli belirsiz bir insan silüetine benziyordu.

Ama bu imkânsızdı. İmkânsızı geçin, aptalcaydı. Bir şeye uzun süre bakarsanız görmek istediğiniz şeyi görürdünüz.

Bir diğerinde de o toz lekesinden vardı. Ama bu seferki daha büyüktü. Işık küresi fotoğrafın ortasında açıkça seçiliyordu.

Eh, hepsi de güzel olacak diye bir şey yoktu ya.

En azından evin birkaç ürkütücü portresini çekmiştim. Çöpe gidecek olan bir film rulosu için hiç de fena değildi.

10

Alt kattan bir ses duyduğumda odama dönmek üzereydim.

Pus pus pus pus.

Sesler aniden durdu.

Sincaplar. Borular. Evin çökme sesi.

Odamın kapısına dönerken Kasey'ninkine de bir göz attım. İlk defa, odasının çatlağından azıcık bir ışığın geldiğini fark ettim. Kapısı açıktı. Çok az ama. Örtülerin altında olup olmadığını görebilmek için boynumu uzattım. Belli olmuyordu, ben de geri döndüm.

Tam arkamdaydı.

Küçük bir çığlık attım ve korkan insanların o utanç verici ellerini savurma hareketinden yaptım.

Kasey son derece sakin bir şekilde bana öylece baktı.

Nefesimi düzene sokmam birkaç saniyemi aldı. "Ne yapıyorsun?"

"Su içmeye gidiyorum."

"Hiç ses çıkarmadan merdivenlerden nasıl çıktın?"

Sanki vidam gevşemiş gibi bana baktı. "Çoraplar," dedi. Bana göstermek için ayağını kaldırdı. Alt kısımlarında ayağın şeklini almış siyah lekeyle kaplıydı.

"Çok kirlenmişler," dedim.

Aklıma bir şey geldi.

"Az Önce dışarıda miydin sen?"

Kasey şaşkın göründü. "Neden öyle dedin?"

"Ben şey... duydum ki, yani duyduğumu sandım ki..." Omuz silktim.

"Lexi, iyi misin?" Büyük bir dikkatle beni inceledi.

"İyiyim," dedim.

Soğukkanlılığımı daha fazla koruyamadım. "Eh, belki de seni bodruma kadar takip etmek zorunda kalmış, sana yemek pişirmiş, ödevini yapmış *ve* fotoğraflarını mahvettiğin biri olmasaydım..."

"Ah," dedi. "Mahvolmuşlar mı?"

Sesinde hiç pişmanlık yoktu. Sadece hafif bir merak vardı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Şanslısın."

"Üzgünüm," dedi gözleri tavanda dolaşarak. "Ama gerçekten garip davranıyorsun. Dikkatimi dağıttın."

Garip davranan *ben* miydim?

Masal, ağaç, bodrum kapısı, soğuk hava... Tüm bunlar, sabahın ilk ışıklarında, dün gece olduğundan çok daha açıklanabilir geldi birden.

Belki de biraz garip davranıyordum.

“Görüşürüz,” dedi Kasey koridorda yürürken.

“Ah,” dedim. “Bekle.”

“Ödevinle ilgili başka yardıma ihtiyacın var mı?”

Omuzlarını silkti. “Sorun yok. Dün gece bitirdim ben onu.”

Ah. “Ne güzel,” dedim. “Görebilir miyim?”

“Şey, hayır... şu an olmaz,” dedi. “Saat altı buçuk.”

Başımla onayladım. “Doğru ya.”

Hızlıca duşa girip giyindim.

Her nedense, kardeşimi o sabah tekrar görmek konusunda oldukça ilgisizleşmiştim.

Tüm bu zaman boyunca Kasey’nin bir şeylerin sınırında olduğunu falan düşünmüştüm ama aniden aklıma başka bir şey geldi. Yani ya sorun onda değilse? Ya problemli olan bensem? İnsan delirdiğini bilmeden delirir miydi?

Aslında çoğu kişide öyle oluyordu, değil mi?

Bakın işte, böyle zamanlarda insan yakın bir arkadaşı olsun istiyordu. yanına gidip, “Ben keçileri kaçırdım mı yoksa?” diyebileceği ve size dobra cevaplar verecek birini istiyordu.

On beş yaşında olmamı bırakın, daha midemde Pop-Tart bile olmadan düşünülecek konular değildi bunlar. Annem çoktan mutfağa inmiş, kahvesinin pişmesini bekliyordu. Şaşkınlıkla tezgâha yaslandı.

Ben içeri girdiğimde kafasını kaldırmadı. Çok da önemli değildi zaten benim için. Kendime bir bardak meyve suyu doldurdum ve Pop-Tart’ımı tost makinesine sıkıştırdım. Tezgâhın üzerine bir tabak çıkarıp koydum. Sonra da durup bekledim. Mutfak, tost makinesinden gelen vızıldama ve kahve makinesinden gelen fokurdama sesleri dışında sessizdi.

“Bulaşıkları hallettiğin için teşekkürler.”

Kafamı kaldırınca şaşkınlıkla annemin bana baktığını gördüm.

“Ve Kasey’ye okul ödevinde yardım ettiğin için,” dedi.

Omuzlarımı silktim.

“Söylemeyecektim ama, bu cuma büyük bir mülakatım var. Başkan yardımcılığı için. Ama işi alamazsam...” Başını iki yana salladı. “Çok

yorgunum Alexis. İkinizle daha yakın olmak istiyorum.”

Başım döndü. “Evet, ama... ne yapacaksın ki, işten mi ayrılacaksın?”

Kahve makinesine baktı.

“O zaman nasıl para yetiştiririz?” Sesim kısıldı. Her nedense bu, söylenecek doğru şeymiş gibi gelmemişti. Elimi tezgâha bastırdım. “Babam biliyor mu?”

“Hayır,” dedi. “Sanırım onunla da konuşmalıyım.”

“Kasey’e söyleyecek misin?”

“Bana neyi söyleyecek?”

Kasey’nin sesi üzerine ikimiz de olduğumuz yerde havaya sıçradık. Ödevi elinde, mutfak kapısının önünde dikiliyordu.

Annem derin bir nefes aldı. “Endişelenme Kase. Şu an bence bu konu baban ve benim aramda kalmalı.”

“Ve *benim”*

“Evet, senin ve Alexis’in de, ama bir problem haline geldiğinde ailece konuşacağız. Söz veriyorum.”

“Hayır,” dedi Kasey. “Dilbilgisi hatası yaptın. ‘Baban ve *benim* aramda.”‘ Musluğa doğru yürüdü ve bir bardak su doldurdu. Hepsini bir dikişte bitirip bardağı tezgâhın üzerine koydu ve olduğu yerde donmuş olan anneme bir bakış attı. “Bence, senden iyi bir ev hanımı olmaz.” Saatine baktı. “Gitmem lazım. Yürüyeceğim.”

Arkasını döndü ve çıkıp gitti.

Annem Kasey’nin durduğu noktaya dili tutulmuş halde bakarak kalakaldı.

Annemle aramızdaki o geçici yakınlık, Kasey’yle birlikte ön kapıdan çıkıp gitmişti; şimdi her şey aniden yanlış ve utanç verici görünüyordu. Uzanıp tost makinesinin fişini çektim ve yarım yamalak pişmiş Pop-Tart’ımı kenarından tutup tabağa koydum. Sonra da tek kelime etmeden mutfaktan çıktım.

11

Lydia ortaya çıkıp ponpon kızlarla yine bir kavgaya tutuşmadan dolabımdaki işimi bitirmek istiyordum. Son on iki saatin üzerine daha fazla drama kaldıramazdım.

Tam *Tanrı'ya Bakıyorlardı* kitabımı arıyordum ki üzerime bir gölge düştü. Kendimi hazırladım.

"Günaydın," dedi Carter Blume.

Matematik kitabım kolumdan kaydı ve acı verici bir şekilde ayağının üzerine gürültüyle düştü.

Ponpon kızlar kıkırdadı.

Carter, yüzünde eğlenmiş bir gülümsemeyle eğilip kitabı aldı ve bana geri verdi.

"Pardon," diye mırıldandım.

"Göze göz, dişe diş," dedi. "Alna ayak! Hiç sorun değil."

"Bak," dedim. "Ben yalnız kalmak istiyorum."

Başıyla onayladı. "Peki, sorun değil." Geriye doğru bir adım attı ve etrafa bakındı.

Duygularını incitmiştim. Söylediklerimi geri almak ve öyle demek istemediğimi söylemek için bir şansım vardı.

Ama yapmadım.

Onun yerine, "Peki, sağ ol," dedim ve yürüyüp gitmesini izledim. Ponpon kızların aşağılayıcı bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak dolabıma döndüm. Kapağını çarptım ve yanlarından yürüyerek geçtim.

Bahçeye çıkınca doğrudan Kıyamet Mangası'nın yanına gittim. Kimse kafasını kaldırıp bakmadı bile. Onlarla takılmak istediğimden değildi, ama en azından biri benim adımı seslense, yanına çağırsa falan fena olmazdı. Her neyse.

Nasıl olduysa kendimi kütüphanede buldum. Her zaman boş olduğu için orada güvende olacağımı düşünmüştüm. Bugün de farklı değildi. Önümdeki eski ve hırpalanmış turuncu iki kişilik koltukta oturan öğrenci hariç: Carter. İç geçirdim ve ona doğru yürüdüm.

"Alexis Warren, beni *takip ediyorsun,"* dedi gözleri kocaman açılmış bir şekilde.

"Yemin ederim, burada olacağını bilmiyordum," dedim.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle büküldü. “Önemli değil, gururum okşandı.” Biraz kafası karışmış ve söylemekten nefret ediyorum ama çok da tatlı bir şekilde etrafa bakındı. “Ama... ben giderim.”

Aniden gözüme dünyanın en kötü yoldaşıymış gibi görünmedi. “Sen önce geldin.”

Omuzlarını silkti ve çantasına uzandı.

“Sen de burada takılabilirsin istersen,” dedim. Çantasını sırtına geçiriyordu.

Direk söylemem lazımdı.

“Gitme,” dedim. Kalbim küt küt atmaya başlamıştı.

Yeterince açık konuşmuştum. Yıpranmış koltuğa oturup gülümsedi. “Sizin evi anneme anlattım. Dehşete düştü. Görmek için can atıyor.”

Ondan uzağa koltuğa çöktüm. “Tam da ihtiyacımız olan şey. Mimarların evimizle dalga geçmesi.”

Çantasının deri püsküllü fermuarını incelemeye koyuldu. “Görünüşe göre Surrey’deki yerel sanattan haberin yok. Bir şey ne kadar kötüyse, o kadar beğeniliyor.”

Gülmek zorunda kaldım. 1940’lardaki bir filmden fırlama karakterler gibi konuşuyordu. Her zaman zekice bir cevabı vardı. Bu kadar yakışıklı olmasaydı, şeker bile sayılabilirdi.

“Daha önce kabalık ettiğim için özür dilerim,” dedim.

“Hangi seferinde?”

“Ha ha. O *kadar* da kötü değildim.” Detaylara girmek istemedim.

Tavana baktı ve ellerini Hamlet’in kafatasını tuttuğu anki gibi kaldırdı. “Bu şüphesiz, insanlık tarihinde sorulmuş en aptalca soru.” Ellerini bir şeyi ezermişçesine yumruk haline getirdi.

“Öyle demedim,” dedim.

Omuzlarını silkti. “Ben böyle hatırlıyorum ama. En azından bloğuma böyle yazdım.”

Dehşete düşmüş bir ifade yüzümde belirmiş olmalıydı ki, kahkahalara boğuldu.

“Şaka yapıyorum,” dedi. “Cidden.”

“Gerçekten *tam* bir politikacısın,” dedim. Ama niyetlendiğim gibi şakacı durmadı. Aslına bakarsanız, o kadar ters çıktı ki muhabbetteki tüm o eğlenceyi götürdü. Aferin Alexis!

Carter bir an sessiz durdu, sonra kıyafetlerimi işaret etti. “En azından Okul Renkleri Günü için beyaz ve kırmızı giyinmeyi hatırlamışsın.”

Giymiş olduğum kısa kollu kırmızı tişörtün üstüne geçirdiğim uzun kollu beyaz süvetere baktım. “Ah olamaz,” dedim gülerek. “Gerçekten bilerek yapmadım.”

“İtibarın büyük bir darbe almak üzere,” dedi. Diğer yandan Carter, gururlu bir şekilde lekesiz bir Surrey Lisesi uzun kollusunu giymişti.

“Bence seninki daha büyük bir tehlike altında,” dedim. “Ya arkadaşlarından biri, seni benimle görürse?”

Umursamazca omuz silkti. “Bence buna değersin.”

Bunu duymak beynimi durdurdu ve başım dönmeye başladı. Yüzüme, söylediğinin üzerimde bir etki bırakmadığını anlatan bir ifade oturtmaya çalıştım ama tek yapabildiğim sol kaşımı havaya kaldırmak oldu.

O da bir kaşını kaldırdı ve gülümsedi. “Seni ilk gördüğüm zamanı hatırladım da.”

“Televizyon şovunda,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Hayır, ondan da önce. Surrey’de-ki ilk günümdü. Eylülün ortasında, okullar başladıktan iki hafta sonra kaydımı aldırdık. Büroda oturmuş, annemin bazı evrakları imzalamasını bekliyor ve sekreterlerin konuşmalarını dinliyordum. Hepsi park yerindeki tüm spor arabalara ‘Yakıt Oburu’ yazan etiketler yapıştırırken yakalanan öğrenci hakkında dehşete düşmüştü.”

Ah, evet. İleri görüşlü çevreci zamanlarım.

“Sonra sen içeri girdin, müdire seni yanına çağırdı ve sen de onun arabasına yapıştırmadığını, çünkü hibrit araba için bekleme listesinde olduğunu bildiğini söyledin.”

Evet. Gariptir, bu Bayan Ames’in olaya olan bakış açısını değiştirmemişti.

Tekrar uzaklara daldı ve gülümsedi. “Bu ilk seferdi. İkincisi... Nasıl unutabilirim?”

Bu kez o aptal televizyon şovundan bahsediyordu. “Aslına bakarsan, sakıncası yoksa onu unutmanı tercih ederim,” dedim.

“Ne diyorsun sen? Harikaydın. Tamamıyla muhteşemdin. Tüm saçmalıkları kestin ve herkesin aptal olduğunu gösterdin. Ve bunu zaten açıkça belli olan nedenden dolayı söylemiyorum.” Gözlerini takdirle

kısarak bana gülümsedi. “Kendime dedim ki, ‘Oğlum Carter, işte bir ara koridorda yere devirmen gereken bir kız.”‘

Tek kelimede etmeden dimdik doğruldum.

“Sorun ne?” diye sordu Carter.

“Ben... bunu yapamam.”

“Neyi, iltifat kabul etmeyi mi?”

“Senin *olduğun kişi* yüzünden, *seninle* takılırken *kendim* olamam.” Başka nasıl ifade edebilirim diye düşündüm. ”Yani, olacağını düşündüğümden çok daha iyi birisin ve mimari konuda bir şeyler bilmen de çok hoş, ama ben...”

Bana doğru eğildi ve yutkundu. “Ne?” diye sordu. Sesi kısıktı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sadece *gerçek* bir şey söyle. Herkes sürekli o kadar uğraşıyor ki, tüm dedikleri aynı oluyor. Ben sadece birisinin gerçek bir şeyler söylemesini istiyorum.”

Bakışlarını benimkilerden ayırdı ve halıya baktı.

“Boş ver,” dedim. “Özür dilerim. Bu çok kabacaydı, benim için bile. Gideyim ben.”

Çantamı kavradım.

“Geçen sene kendimi öldürmeye çalıştım,” dedi Carter.

Çantayı tutan elim gevşedi ve çanta koltuğa düştü.

“Ve babam yüzünden okul değiştirmek zorunda kaldım,” acı bir şekilde güldü, “çünkü babam psikolog ve eğer söylenti yayılırsa işleri bozulurdu.”

Ağzımı açtım, sonra hiçbir şey diyemeden tekrar kapattım.

“Buradaki kimse bilmiyor,” dedi Carter sessizce, gözlerimin içine gözünü kırpmadan bakarak. “Şev, sen hariç.”

“Üzgünüm,” dedim. İntihara meyilli birine ne denirdi ki?

“Üzülme,” dedi. “Garip olacak ama... Surrey Anketi hakkında ciddiydim. Amacın o değildi, biliyorum ama bana gerçekten yardımcı oldun. Çoğu şev daha kolay hale geldi. Bir gecede, arkadaşlarım ve hayatımda tutunacağım bir meşgalem olmuştu. Çok iyi geldi.”

Nihayetinde, amacım insanları memnun etmek.

“Ee, başka neler yapıyorsun?” diye sordu. “Bilirsin işte, televizyonlara çıkmak ve çevreci teröristlik dışında.”

“Pek bir şey yaptığım yok,” dedim. Tekrar yüzeysel konulara dönmüştük ama hiç şikâyetim yoktu. Buradan tek bir sonuç çıkartmıştım:

İleride birinden benimle gerçeklerden konuşmasını istediğimde, önce enine boyuna düşünecektim.

“Hiçbir şey mi? Spor? Sanat ya da zanaat falan?” Bana doğru eğildi.

“Ah. Şey, fotoğrafçılıktan hoşlanıyorum.”

Başını yana yatırdı. “Gerçekten mi?”

Güldüm. “Evet, gerçekten. Siyah beyaz fotoğraflar çekiyorum. Evimde bir karanlık odam bile var.”

“Okul yıllığı kadrosunda neden olmadığını sormak benim vatandaşlık görevim,” dedi.

İrkildim. “Dalga mı geçiyorsun sen?”

Birkaç saniye bana ciddiyetle baktı, sonra güldü. “Evet, dalga geçiyorum. Okul yıllığını hazırlayanları tanıyorum. Senin tipin değiller. Ve üstlerine seni saldığımın bilincinde olarak geceleri gözüme uyku gireceğini düşünme bile.”

Bir nefes aldım. Carter, bir kızı nasıl tetikte tutması gerektiğini iyi biliyordu.

“Peki, nelerin fotoğrafını çekiyorsun?” diye sordu.

“Ah, bilirsin işte...” dedim. Geçen günkü fotoğraf gizemimi anlatmayı düşündüm ama sonra muhabbetin havasını hafif tutmaya karar verdim. “Bu aralar, şu *Geştalt* adlı Alman felsefesini deniyorum. Amaç sadece bir kâse meyveyi çekmek değil, kâsenin üzerinde olduğu masayı ve içinde olduğu odayı da işin içine katmak. Hepsinin toplamının bütüne nasıl bir katkıda bulunduğunu görmek. Örneğin, gece karanlığında arkasındaki ağaçlar, ay ve yıldızlarla birlikte bir ev.” *Ve ağaçlardaki gizemli bir parıltı.*

Carter’ın kaşları havaya kalktı.

“Hemen susuyorum,” dedim kendimi aptal hissederek.

“Hayır,” dedi yumuşak bir sesle, başını sallayarak. “Anlattıkların büyüleyici. Böyle gizli bir yanının olması çok klas.”

“Gizli değil ki,” dedim. “Ve alınma ama neden umrunda?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, benim hakkımda söylenenleri hiç duymadın mı? Ben kabayım. Her zaman başımda bir bela vardır. Dersleri ekerim, öğretmenlerin hiçbiri beni sevmez. Neden bunu yapıyoruz ki? Bunların *herhangi biri* neden önemli olsun ki senin için?”

Tekrar güldü. Gerçek, içten bir gülüştü. “İster inan ister inanma ama tüm o şeyler *yüzünden* önemli.”

“Ah, tabii. Zıt kutuplar birbirini çeker.” Etrafıma bakındım. “Bunu kütüphanede yalnız başımıza otururken söylemek kolay. Ya da bir arabada.”

“Ne demek istiyorsun?”

Dürüst olmak gerekirse ne demek istediğimi ben de bilmiyordum. “Yani... etrafta başkası yokken anlaşabiliyoruz... ama ikimizi başkalarının gözünün önünde takılırken hayal edemiyorum.”

Başını salladı. “Dalga mı geçiyorsun? Ben insan içinde seninle görülmekten korkmuyorum.”

Gözlerimi açtım ve ciddi bir ses tonu takınmaya çalıştım. “Şey, belki de arkadaşlığımıza hazır olmayan *dünyadır.”*

Alaycı tonumu fark etti ve başını sallayarak geriye yaslandı. Aniden yüzü aydınlandı ve öne doğru eğildi. “O zaman *dünyaya* gösterelim,” dedi. Sanki bir meydan okuma gibi.

“Anlamıyorum,” dedim.

Gözleri çakmak çakmak oldu. “Cuma günü benimle dansa gel.”

Kütüphanenin zemini ayağımın altından buharlaşıp yok olabilirdi ama o bile şu an olduğumdan daha şaşkına çeviremezdi.

“Tabii *benimle* görülmeye korkan *sensen,* o başka,” dedi.

“Korkmuyorum,” dedim.

“O zaman evet de. Benimle dansa gel.”

Beynim artık bana yardımcı olacak düşünceler üretemiyordu. O yüzden içgüdülerim konuşmaya başladı. “Peki, tamam.” Omuzlarımı silktim. “Eğer seni mutlu edecekse.”

Gözlerimin içine bakıyordu ve o anda yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunu ve şampuanının kokusunu aldığımı fark ettim.

Zil çaldı.

Carter hızlıca geri çekildi ve saatine baktı. “Seni sınıfına bırakayım mı?” diye sordu.

Tereddüt ettim. Kıyamet Mangası’nın tam önünden geçmemiz gerekecekti.

“Arkadaşlarını kaybetmene falan neden olmak istemem,” dedi Carter yumuşak bir şekilde. Ama soğukkanlı sesi, her zamankinden daha soğukkanlı çıkmıştı.

“Hayır, sorun değil,” deyip omuzlarımı dikleştirdim. Ne yapabilirlerdi ki, deri bilekliklerini mi fırlatacaklardı üzerimize? “Eğer saldırırlarsa, seni korurum.”

Bana temkinli bir gülümseme fırlattı.

Bahçede yürümeye başladık. Düşmanca bakışlarla karşılaşmaya hazırdım ama taşlarla örülü yola adım atar atmaz olacak şeye hazırlıklı değildim. Lydia yüzünde korkulu bir ifadeyle, kalabalığı yara yara yanımıza geldi. Kendimi aptalca bir yorum için hazırladım ve yüzüme bulaşmamasını gösteren bir bakış yerleştirdim.

Fark etmedi bile.

“Alexis!” dedi nefes nefese. “Herkes seni **arıyor!** Kalbim ağzıma geldi.

“Baban,” dedi. “Bir kaza olmuş.”

12

Zaman ileriye doğru iki dakika sıçramış ve beni geride bırakmış gibi hissediyordum. Carter elimi tuttu ve beni bahçe boyunca sürüklemeye başladı. Farkına bile varmayacaktım neredeyse. Lydia diğer yanımda fazla havlayan bir köpek gibi paçama yapışmıştı.

“Başka bir şey bilmiyor musun?” diye sordu Carter. Sesinde rahatsızlık vardı.

“Sadece Alexis’i bulmamı söylediler!” diye karşı çıktı. “Hoparlörle çağırıp durdular ama hiç cevap gelmedi.”

“Kütüphanedeki ses sistemi bozulmuş olmalı,” dedi Carter. “Hiçbir şey duymadık.”

Ön büroda Bayan Ames bizi karşıladı. Carter’ın elimi tuttuğunu görünce duraksayıp bir daha baktı ama sonra elini omzuma koydu.

“Babanın durumu iyi,” dedi. “St. Margaret Hastanesi’nde ve iyileşecek.”

Bunu duymak beni ayakta tutan çelik çubuğu eritti. Bacaklarımın dermanının kesildiğini hissettim. Eğer Carter tam o sırada elimi sıkmayı seçmiş olmasaydı, bayılmam işten bile değildi.

“Annem nerede?” diye sordum. “Ya kız kardeşim?”

“Anneniz çoktan hastanede ve komşunuz Mary Fuller da kardeşinle seni oraya götürmek için geliyor,” dedi Bayan Ames.

“Onu hastaneye ben de bırakabilirim,” diye önerdi Car-ter.

“Korkarım buna izin verilmiyor Carter,” diye cevapladı. “Ama teklifin için teşekkür ederim. Alexis, gel de biraz otur.”

Oturmak mı? Böyle bir zamanda insan nasıl oturabilir? Garip olacak biliyorum ama panik yapmayı ya da bir anlığına bile olsa endişelenmeyi bırakırsam çok kötü bir şey yaşanacakmış ve bu da benim hatam olacakmış gibime geliyordu.

Başımı kaldırıp Carter’a baktım. Beynimde bir posta daha telaşlı soruların biriktiğini hissedebiliyordum.

“Gerçekten otursan iyi olacak,” dedi.

Sayıca üstünlüğü kaybetmiştim.

Bayan Ames’i odasının içine kadar takip ettik ve kanepesinde her zamanki yerime çöktüm.

“Ne olmuş?” diye sordum. “Kim aradı? Bana neler olduğunu anlatın.”

Bayan Ames, gözlerimin içine baktı. “Annen aradı. Babanın bir araba kazasına karıştığını, hastanede olduğunu ve iyi olduğunu söyledi. Gidip ailenin yanında olman önemli, ama ortada ölüm kalım meselesi yok, anlıyor musun?”

Yani bu bir yetişkin gibi davranmam gerektiği anlamına geliyordu, öyle değil mi?

“Endişelenmene gerek yok,” diye devam etti müdire ses tonuyla. Masasına oturdu. Kahverengi saçları yumuşak dalgalar halinde Surrey Kartalları uzun kollusu üzerine dağıldı. Saçına ton çekmeye vakti olmayan bir kadının saçıydı bu. Annem böyle evden çıkacağına ayak parmağını keserdi.

“Sorun yok,” dedi Carter. “Baban iyi olacak.”

Başımı salladım. Baş sallamak kolaydı. Dışınızdan yapacağınız şeyler kolaydı. Ama içten içe tam bir enkazdım. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Yani babamı pek sevdiğim söylenemezdi bile. Ama bu, onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu ya da incinmesini istediğim.

İçimde bir şeylerin kayıp gittiğini hissediyordum. Sanki bir tepenin üzerinde durmuştum ve tüm bunların bir başkasının başına gelmesini izliyordum. Yer yavaşça ayağımın altından kayıyordu. Hava basık ve katlanılamayacak derecede sıcaktı.

“Dışarı çıkabilir miyiz?” diye sordum.

“Bayan Fuller’ın seni götürebilmesi için ofise gelip izin kâğıdını imzalaması lazım,” dedi Bayan Ames. “Ama arabayı dışarıda bekleyebiliriz istersen.”

“İstiyor,” dedi Carter ayağa kalkarak.

Her şeyi o halletti. Kenarda sabırsızlanmaya başlayan Lydia’ya sınıfa gitmesini söyledi. Sekretere benim için bir bardak su getirtti. Çantamı taşıdı ve oturacağımız banktaki karıncaları temizledi. Nihayet oturduğumuzda da hiçbir şey demedi, sadece arabanın yolunu gözledi.

Yanımda olmasına çok memnundum.

Sonunda bir araba yanaştı. Gelen, yolun karşısında oturan yaşlı işgüzar komşumuz Mary’ydi. Bayan Ames ile içeri girdiler. Carter kapıyı benim için açtı ve çantamı verdi. Eğilip sürücü koltuğunun arkasında oturan ve bizi kocaman açılmış gözlerle izleyen Kasey’ye baktı. Çantasına sanki hayatı ona bağlıymış gibi sarılmıştı.

“Merhabalar,” dedi Carter. Kasey de elini kaldırıp halsizce salladı.

“Kasey, bu Carter,” dedim. “Carter, bu da küçük kardeşim Kasey. Surrey Ortaokulu’na gidiyor.”

“Tanıştığıma memnun oldum,” dedi Carter. Kasey ona şaşkınca bakarak onayladı. Carter’ın onun salak falan olduğunu düşünmediğini umdum. Sadece şoktaydı.

Mary arabaya döndü, bereket versin ki sessizliğini korudu. Normalde siz kendinizi bir köprüden aşağı atacak hale gelene kadar konuşan biridir.

“Teşekkürler,” dedim Carter’a. “Her şey...”

Başını iki yana salladı. Bir an beni öpeceğini düşündüm ama sadece alnıma eliyle dokundu. Çok yumuşak bir hareketti, sanki tenime dokunan bir tüy gibi. “Ara beni,” dedi, telefon numarasını defterinden kopardığı bir sayfanın kenarına yazarak. Kâğıdı elime tutuşturdu. “Özellikle de herhangi bir şeye ihtiyacın olursa.”

“Peki,” dedim. Aklım hâlâ dokunuşundaydı. Carter kapıyı kapadı ve araba yola çıktı.

“İyi biri,” dedi Kasey en sonunda.

Hastaneye gidiş yolu boyunca ikimiz de tek kelime etmedik.

Annem içeride çantasını omzuna asmış, tırnaklarını ısırarak yer döşemesindeki sekiz karenin etrafında volta atıyordu. Bizi gördüğünde hızlıca yanımıza geldi ve bize sarıldı.

“Babanız iyi,” dedi. “Doktor tedavisi görmesi gerekiyor, ama iyileşecek.”

Kasey geri çekildi ve anneme donuk gözlerle baktı.

“Ne olmuş?” diye sordu.

Annem derin bir nefes aldı. “İşe gidiyormuş ve arabada bir problem çıkmış. Direksiyonu yolun kenarına doğru kırmış ve bir ağaca çarpmış. Ama çok hızlı gitmiyormuş.” Saçlarını yüzünden çekti. “Şansına, yokuş yukarı gidiyormuş.”

“O zaman durumu iyi yani?” sordu Kasey.

“Evet, bacağı kırılmış ve birkaç tane de kırık kaburgası var. Bir de bazı diğer iç... problemleri var.” Kasey’nin omzunu sıvazladı. “Ama evet, Tanrı’ya şükür iyi.”

Annem fiziksel terapiden, kesiklerden, sıyrıklardan ve bazı tıbbi şeylerden konuşmaya devam etti. Düzgün görünüşlü bir plastik sandalyeye

oturdum ve ellerimi metal kol koyma yerlerine doladım. Tenime soğuk, temiz ve sağlam geldi.

Daha önce hiç acil servis bölümünde bulunmamıştım. Televizyondakilere çok benziyordu, yer döşemesi ve uğuldayan floresanların ışığıyla pırıl pırıldı. Her şey cilalı ve steril görünüyordu. Hatta kokular bile dezenfekte edilmişti. Sadece alkolün ve çamaşır suyunun keskin kokusu vardı.

Orada oturup saatin kollarının ilerleyişini izlerken düşüncelerim karamsarlaştı. Şimdi babam evden mi çalışmak zorunda kalacaktı? Ona kim bakacaktı? Masraflarımızı nasıl karşılayacaktık? Tüm gün burada oturup hasta insanların gelip gidişini mi izlememiz gerekiyordu? Diğer herkes böyle mi yapıyordu?

Midem bulandı ve sinirlendiğimi hissettim. Kütüphane koltuğunun süngeri çıkmış eski döşeklerini ve Carter'ın yumuşak sesini istiyordum ben. Ellerinin tenimin üzerinde nasıl hissettirdiğini hatırladım. Bu düşünce boğazımı tıkadı.

Etrafımızdaki sesler sinir bozucu bir mırıltı halini aldı. Bir an patlayacağımı düşündüm. Ama ilk patlayan Kasey oldu.

"Dışarı çıkmam lazım," dedi ayağa kalkarak.

"Ben de seninle geleyim," dedim. Annem belli belirsiz başını salladı.

Çifte kapıdan çıktığımızda üzerimize vuran güneş ikimizin de gözlerini kısmasına neden oldu.

"Eve gidemez miyiz?" diye sordu.

"Keşke," dedim. "Ama babama destek olmak için burada olmamız gerekiyor."

Kasey ayaklarını yere sertçe vurdu ve küçük bir homurtu çıkardı. "İkimizden biri hastanede olsa o gelmezdi," dedi.

"Evet, gelirdi," dedim.

"Eve gitmek istiyorum ben," dedi.

"Biliyorum Kasey," diye iç çektim.

"Sen istemiyor musun?"

"Tabii. Her neyse." Güvence vermek için yeterli enerjim yoktu.

Kasey kollarını önünde kavuşturdu. "Annem bizi arabayla bırakmazsa, yürürüm," dedi.

"Annem buradan ayrılamaz."

"O zaman gidelim işte."

“Gerçekçi ol,” dedim. “İzin almamız lazım. Burada bekle, ben hemen döneceğim.”

Annem Mary’yle derin bir muhabbete dalmıştı, o yüzden sadece başıyla onayladı ve el salladı. Mary, İkinci Dünya Savaşı’nda öldürülen kuzeniyle ilgili bir hikâye anlatmaya başladı. Civarda oturan herkes bunu en azından elli kere dinlemişti. Aşağı yukarı kırk beş dakika sürüyordu ve her duruma uyacak şekilde ayarlanabiliyordu: doğum günlerine, Noel’e, Cadılar Bayramı’na...

“Görüşürüz,” dedim ve annem fikrini değiştirmeden hemen oradan çıktım. Ben de en az Kasey kadar burada olmak istemiyordum.

13

Eve yürüyüş mesafemiz uzundu; neredeyse üç kilometre. Ve hava sıcaktı. Parlak güneş, bir sonbahar sabahının tüm soğukluğunu alıp götürmüştü. Ama ikimiz de yakınmadık, eve gittiğimiz için çok memnunduk.

On kapıdan içeri girdiğimizde bir soğuk hava dalgası karşıladı bizi. Annem işe gitmeden önce klimayı açık bırakmış olmalıydı. Bu Warrenların evinde işleyebileceğiniz en büyük günah sayılırdı. Afrika'da çocuklar açken nasıl klimayı tüm gün boyunca açık bırakırdınız?

Bir anlığına ikimiz de kendimizden geçtik. Çantalarımızı yere bıraktık ve kollarımızı havaya kaldırıp havalandırmanın altında kendi etrafımızda küçük daireler çizerek dönmeye başladık. Cennet gibiydi. Kasey saçlarını delice sağa sola savurdu.

Saatime baktım. Daha saat on buçuktu ama tüm gün yetecek kadar heyecan yaşamışım gibi hissediyordum.

"Sanırım biraz kestireceğim," dedi Kasey. "Dün gece iyi uyuyamadım."

Al benden de o kadar.

Yukarı kata çıktı, ben de klimanın kapatma düğmesine bastım ve oturma odasına gidip babamın arkaya yatan koltuğuna çöktüm. Gözlerimi kapayıp konsantre olabilirsem tıraş sonrası losyonunun kokusunu alabilirdim. Hastane odasında yalnız yattığını düşündüm. Kendini yalnız, üzgün ve sevilmemiş hissediyor muydu? Ya ölürse ve bu koltuk onun gibi kokan tek şey olarak kalırsa? Tekrar nefes aldım ama bu sefer kokuyu seçemedim. İçime suçluluk duygusu çöreklendi ve etkisi beni boş, korkmuş ve son derece bencil hissettirdi.

Şişkin koltukta geriye yaslandığımda çok rahatladım. Şimdi dinlenecektik, güneş bu kadar yakıcı ve bunaltıcı olmayıp hava serinlediğinde de tekrar hastaneye gidecektik. Hafif bir meltem eserdi, yolda dükkâna uğrayıp çiçek bile alırdık.

Yavaş yavaş daldım ve rüya düşüncelerimi ele geçirdi.

Anlattığım masaldaki güzel elbiseli kızı görüyordum.

Köşeye sıkışmış, ağlıyordu. Bir grup çocuk etrafını sarmıştı ve ben de o kalabalıktan biriydim. Bunu bir haftadır planlıyorduk; tam olarak, kızı

mezarlıkta elinde bebeğiyle gezerken gördüğümüzden ve Mildred'in bize bunun bir cadılık alameti olduğunu söylemesinden beri.

Kasabamızda bir cadı olmamalıydı.

Ablukayı daralttık.

Kız kalabalığı yarıp kaçmaya başladı. Biz de boş sokakta onun peşinden savaş naraları atarak koşmaya başladık. Ayaklarımız tozlara patır patır vuruyor ve havaya tozlar kalkıyordu. Çok uzun süre koştuk. En sonunda görüş alanımıza bir ev girdi.

Benim evim.

Ama bu rüyada benim evim değildi.

Küçük kız meşe ağacına tırmandı. Umutsuzca kendini daldan dala atıyor ve evlerinin ikinci katındaki pencereyi açmak için uzanmaya çalışıyordu.

Bunu yapmak istemiyordum ama kendimi kontrol edemiyordum. Eğilip yerden bir avuç çakıl taşı aldım. Elimi geriye doğru uzatıp taşları kıza fırlattım.

"Gu-guk!" diye bağırıyordu kızlar. "Ağacına tırman, guguk kuşu! Uç bakalım, kaçık şey!"

Ağaçtaki kız ağlayarak üst dallara tırmanıyordu. En sonunda, fırlatılan taşlar azaldı. Oyun artık eğlenceli değildi.

Sonra içlerindeki en büyük kız "Guguk kuşunu korkutalım!" dedi ve son çakıl taşını elime verdi.

Nişan alıp fırlattım.

Taş, tam da başka bir dala uzanmak üzereyken kızın eline çarptı.

Ve kız düştü. Çok uzun süren bir düşüştü bu.

Yere çarptı ve aşırı kıpırtısız bir şekilde yattı. Zaman yavaşlamıştı sanki.

Kimse tek kelime etmedi.

"Yürü bakalım, Patience," dedi büyük kız. "Git onu uyandır."

Yapmak istemiyordum.

"Son taşı sen attın!" dedi biri.

Şimdi hepsi bana kızmıştı, gidip bakmam konusunda beni teşvik ediyorlar ve bunun benim hatam olduğunu söylüyorlardı.

Yerde yatan bedene doğru bir adım attım.

Sadece uyuyordur, değil mi?

"Saralı," dedim.

Yanına yaklaştım ve gözlerini görmek için etrafında dolaştım. Gözleri açıktı. Aralık dudaklarının arasından kan süzülüyordu.

Kız ölmüştü.

Yanında ise o kıymetli oyuncak bebeği duruyordu. Sarah'nın elleri hâlâ saçlarına sımsıkı yapışmış haldeydi.

İleri doğru bir adım attım.

Ve birden bebeğin gözleri açıldı; parlak yeşildi ve parlıyordu.

Soluk soluğa öksürerek uyandım ve saate baktım. On iki buçuktu.

İki saattir uyuyordum ve klima da o sırada çalışır halde kalmıştı. Ev o kadar soğuktu ki, havada nefesim buhar halinde görülebiliyordu. Kapatmak için hızlıca koştum. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Problem: Klimayı iki saat önce kapatmıştım. Uyku sersemliğiyle durdum ve bir şeyler olur umuduyla termostata baktım.

Hiçbir şey olmadı tabii ki.

Harika. Klima bozulmuştu şimdi de. Annem ve babam, eve geldiğimizde açarken bir şekilde Kasey'yle benim onu bozduğumuzu düşünecekti.

Üzerindeki naylon kaplamayı sıyırdım. Küçük mavi kol yirmi dördü gösteriyordu ama termometrede on üç yazıyordu. Yani kapalı olmasaydı bile çalışıyor olmaması gerekiyordu.

Soğuk dayanılmazdı. Koşarak üst kata çıktım ve Kasey'nin yatak odası kapısından içeri baktım, uyuyordu. Nefesi ağzından buhar olarak çıkıyordu. Hava üzerinizde sadece tişörtle uyumak için fazla soğuktu.

Bebekler bana ayıplamayla baktılar. Kasey şu an uyanıp beni odasında görse, muhtemelen kafayı yerdi ve gelecek altı ayı o bakmadığı sırada gelip eşyalarını karıştıracağımı düşünerek paranoyakça geçirirdi. Ama en son ihtiyacımız olan şey, dondurucu soğuktan dolayı ağır bir gribe yakalanmasıydı. Dolabına bir battaniye almaya gittim.

Kardeşimin dolabındaki raflar, odasının geri kalanı gibi tam bir kıyamet yeriydi. Kitaplar, takılar, ayakkabılar, zamanla sarıya dönmüş eski Snoopy telefonu... Hepsi birbirine karışmıştı. Eskiden kışın kullandığı pembe battaniye alt rafta, sırt çantasının arkasında duruyordu. Battaniyeyi çekerken çantası devrildi ve içinden bir sürü rengârenk dosya döküldü.

Dökülenleri toplamak için yere eğildiğimde, kapakların birindeki yazılar gözüme çarptı.

A İLK BÜYÜKLERİM, yazıyordu. HAZIRLAYAN MİMİ LAİRD.

Diğerlerine baktım. AİLE BÜYÜKLERİM, BENJİ BYER-SON. AİLE BÜYÜKLERİM, JENNILYNN WOO. AİLE BÜYÜKLERİM, EVAN LITCHIELD.

“Ne yapıyorsun sen?”

Ses beni öyle korkuttu ki ödev destesini elimden düşürdüm.

Ona baktım. “Üzerini örtmeye gelmiştim, ama... başkalarının ödevlerinin sende ne işi var?”

Bana, bunun beni alakadar etmediğini düşündüğünü açıkça gösteren bir bakış attı.

“Ödevleri toplayan kişi benim,” dedi en sonunda.

“Nesin?”

“Yeni bir şey bu.” Kasey esnedi ve yatağının kenarına kaydı. “Battaniyeyi boş ver, artık uyandım.”

Gözlerim yerdeki kâğıtlara kayarken, onun gözleri de beni takip etti.

“Onları sonra kaldırırım,” dedi.

Gözetim altında olmadan bebeklerine bu kadar yaklaşmış olmamdan ötürü çılgına dönmemesine biraz şaşırmıştım doğrusu.

Ama öyle bir durumun yakınından bile geçmiyordu. Ve o çılgına dönmeyecekse, ben de dönmeyecektim.

“Termostatta bir sorun var. Gel de sigortayı kontrol ederken bana yardım et,” dedim.

Kasey beni garaja kadar takip etti.

Soğuk, mutfak kapısının altından sızmıştı ve garaj bile soğumuştu. Annem şu an eve gelecek olursa üniversiteye gidene kadar cezalı olurduk herhalde. Tüm pencereleri açsak acaba ne kadar zamanda ev ısınırdı? O zaman annem öğrenemezdi hem... ta ki elektrik faturası gelene kadar.

Garaj kapısının arkasındaki duvarda metal bir dolap vardı. Açtığınızda otuz kadar siyah elektrik düğmesi ortaya çıkıyordu. Kasey onlara bakmak için eğildi.

“Bunlar ne?”

“Şalterler,” dedim.

“Hangisi klimanın?” diye sordu Kasey.

Dolabın üstünde duran küçük haritayı inceledim. Üçüncü sütunda, el solda olan. Üstünde “A/C” yazıyordu.

“Bu,” dedim düğmeyi kaldırarak. “Git de işe yaramış mı bir bak.”

Kasey içeri koştu. Bir dakika sonra öfleye pöfleye geri döndü. “Hayır,” diye soludu.

Şalterlerin geri kalanlarına baktım. “Pekâlâ,” dedim. “Sen burada dur, sana yapmanı söylediğimde bunu kaldır.”

İçeri termostatın yanına gidip köşesindeki küçük kırmızı ışığa baktım. “Kaldır!” diye seslendim.

Kırmızı ışık söndü.

“İndir!” diye bağırdım.

Işık geri yandı. Sonra tekrar söndü, yandı ve bir daha söndü. Ama bunların hiçbiri önemli değildi, çünkü tüm süre boyunca soğuk hava çıkışı kesintiye uğramadı.

Kasey garajdan çıkıp titreyerek içeri geldi. “Olmuyor mu?”

“Olmuyor,” dedim dişlerim birbirine vururken. “Başımız çoook fena belaya girecek.”

“Yani yeni bir şey yok?” dedi Kasey. Termostata yaklaştı ve düğmeyi açıp kapamaya başladı. Neredeyse ona durmasını söyleyecektim, çünkü o aptal şeyin kırılmasından korkuyordum.

“*Donuyorum,*” dedi Kasey fısıldayarak. “Kapan, kapan.”

Klima aniden kapandı. Kafa karıştırıcı bir sessizlik yaşandı.

“Hah,” dedim. “Garip.”

“Ben hiçbir şey yapmadım!” diye bağırdı Kasey.

“Sen yaptın dedim mi ben şimdi?” diye sordum mutfağa giderken. “Hayret bir şey!”

Beni bırakıp ayaklarını vura vura yukarı çıktı. Buzdolabından dil peyniri ve birkaç dilim hindi çıkardım ve mutfakta etrafa bakınarak yemeye başladım.

Garaj kapısına baktım. Sonra da yere. Açık gri renkteki kilimin üzerinde kir lekeleri vardı. Ayak izlerimiz.

Ayağımı kaldırdım ve çorabımın altında baktım.

Kirle kaplanmıştı.

Tıpkı bu sabah Kasey’nin çorabındaki gördüğüm renkte bir kir.

Yani garaja mı gelmişti?

Hem de sabahın altı buçuğunda?

Neden?

Daha önce yaptığım karanlık oda seansında kullandığım tabaka film kâğıdı tamamen kurumuştu. Beş negatifin üçünün yarısı tahrip olmuş, yarısı

da tam odaklanamamıştı. Negatifi kadraja yerleştirdim, odağı ayarladım ve fotoğraf kâğıdını koyup zamanlayıcıya bastım.

On beş saniye sonra kâğıdı birinci banyoya attım, geriye çekilip görüntünün ortaya çıkmasını izlemeye koyuldum.

Ama görüntü falan çıkmadı. Tabii kâğıdın hemen siyaha dönmesi görüntü olarak sayılırsa o başkaydı.

Kâğıdı kaldırıp çöpe atmadan önce yıkayarak temizledim.

Başka bir parça kâğıdı koyup yeterince ışık almamış olduğunu düşünerek zamanlayıcıyı beş saniyeye ayarladım. En azından ne kadar süre kullanmam gerektiği konusunda daha iyi bir fikir edinirdim.

Ama hayır. Bu da siyaha dönmüştü.

Fotoğraf kâğıdına bakarken içimde bir panik duygusu baş göstermeye başladı. Her birinin içinde elli tane kâğıt olan iki siyah poşet vardı; sadece üsttekinin açılmış olması gerekiyordu. Ama ikisi de açıktı. Ve kâğıt demetleri düzgünce durmuyordu. Hatta sağa sola kaymış ve etrafa saçılmıştı.

Bütün kâğıtlarım ışığa maruz kalmıştı.

Böylesi bir paket altmış dolar ediyordu. Şu anki haftalığım yirmi dolar olduğuna göre, üç haftalık birikimim boşa gitmişti. Ve yenisini alabileyim diye biriktireceğim gelecek üç haftalık param için de aynısı geçerliydi.

Fotoğraf banyo etmeden geçecek üç hafta mı?

Kendimi iyi hissetmemeye başlamıştım.

Kız kardeşime trilyon kere eşyalarıma dokunmamasını, hatta karanlık odaya bile girmemesini söylemiştim. Ama beni dinlememeyi seçmişti.

Suç Kasey'deydi. Öyle olmalıydı.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra, kardeşimle yüzleşmeye gittim. Koridorda yürürken ellerim titriyordu. Kapısını yumrukladım.

Serinkanlılığını koru, dedim kendime. *Olgun davran.*

Mavi gözleri kocaman açılmış halde kapıyı açtı.

"Ne var?" diye sordu.

Burnumdan uzun bir nefes aldım. "Sadece... nedenini söyle."

"Ha?"

Yalnız görünüşte olan serinkanlılığım, üçüncü kattan aşağı düşen ampul gibi patladı. "Neden yaptın bunu Kasey? Ne yaptım sana ben? Kimse arkadaşın bile olmak istemezken sana iyi davranmak için *o kadar* çabaladım ama sen..."

Elleri kızarmış yanaklarına gitti. “Lexi!” diye bağırdı, perişan bir halde.

Geriye doğru bir adım attım. *“Neden* Kasey?”

“Hiçbir şey yapmadım ben,” dedi. “Yemin ederim ki yapmadım. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir ses duydum ve sonrasında tek hatırladığım garip bir rüya gördüğüm. Sonra okuldayken beni idareye babam yüzünden çağırdılar. Ödevleri Bayan Lewin’in masasının üstünde gördüm, sonra bir baktım ki çantamda...”

“Ne?”

Birden donup kaldı. Ağzı hafifçe aralık, nefesi düzensizdi.

“Neden bahsediyorsun sen Kasey?”

Başını iki yana salladı ve yere baktı.

“Ben fotoğraflarımdan bahsediyordum. Birileri mahvetmiş. Hepsini.”

“Ben değildim,” dedi titrek bir sesle.

“Ama bir saniye bekle, o ödevleri okuldan çaldın mı? Ödevleri toplayan öğrencinin sen olduğunu söylediğini sanıyordum.”

“Hayır!” diye feryat etti. “Sana söyledim, ben yapma... Yani galiba ben aldım ama isteyerek yapmadım. Çantama bir baktım, hepsi oradaydı.

“Birinin suçu üzerine attığını mı söylüyorsun?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Galiba öyle.”

Çocukların ne kadar kindar olduğunu biliyordum, bu ciddi bir olasılıktı. “Çantanın etrafında birilerini gördün mü?”

“Bilmiyorum!” dedi.

Sabrım taşmak üzereydi. “Kasey, ya yapmışsındır ya yapmamışsındır.”

“Belki!” dedi. “Demek istediğim, hatırlamıyorum. Ama birinin yapmış olması lazım, değil mi?”

Birisi. Daha çok Mimi Laird ya da o küçük aşağılık arkadaşlarından biri. Bunu dışımdan söylemedim, Kasey zaten sarsılmış görünüyordu.

Derin bir iç çektim. “Onları geri vermen lazım.”

“Yapamam!” diye inledi. “Okuldan uzaklaştırılırım!”

“Öğretmenler, kötü çocuklar konusunda anlayışlı olacaklardır Kasey,” dedim. “Garip görünmemesi için en kısa zamanda söylemen lazım, o kadar.”

“Bana vardım eder misin? Yorgunum,” dedi acınacak bir şekilde. “Dün gece pek iyi uyuyamadım.”

Daha yeni iki saatlik uyku çektiğini belirtmedim.

Aklıma bir şey geldi. “Peki, ee... bu sabah garajda ne işin vardı?”

Burnunu kırıştırdı. “Garajda değildim.”
“Koridorda seni gördüğümde çorapların kirlenmişti...” diye başladım.
“Koridorda mı?” diye sordu. “Bu sabah seni koridorda görmedim ki.”
Gözlerimi dikip baktım.
“Neden bahsediyorsun Lexi? Anlamıyorum.”
Ben de anlamıyordum. Ama tüm bu garip şeyler birikiyor ve bana aklımı kaçırdığımı düşündürtüyordu. Ne de olsa... O eski özlü söz neydi? Tüm sorunlarınızın ortak yanı *sizsiniz*?
Ya keçileri kaçırıyorduysam?
“Ben yürüyüşe çıkıyorum,” dedim ev anahtarımı almak için odama giderken.
“Ben de gelebilir miyim?”
“Hayır!” dedim. “Bir süre yalnız kalmak istiyorum.”
“Hiç adil değil,” diye sızlandı.
“Burada kal işte,” dedim. “Ve öğretmenine herkesin ödevlerini çaldığını nasıl açıklayacağını düşün.”
“Ben yapmadım!” diye bağırdı. “Hiçbir şey çalmadım ben! Birileri çantama koymuş!”
Sonra koşarak odasına gitti ve kapıyı arkasından çarptı.
En azından artık benimle gelme konusunda ısrar etmiyordu.
Alt kata indim ve çıkarken kapıyı kilitledim. Suçluluk duyduğumdan, Kasey’nin bana bakıp bakmadığını görmek için bakışlarımı kaldırıp penceresine baktım.
Bakıyordu.
Gözlerimi ondan ayırıp rüyamdaki korkunç rolünü unutmaya çalışarak meşe ağacına çevirdim.
Ağacın uzun süre önce kesilmiş geniş dallarının çentikli köşelerini ve yumuşak ağaç kabuğuyla kaplanmış, budamadan veya kırılmış dallardan kaynaklanan birkaç izini işte o zaman fark etim.
Geçen gece çizdiğim ağaç buydu. Yerden iki metre yukarıya kadar minik oyuklarında çim öbekleri yetişen ağacın ta kendisiydi.
Buradan uzaklaşmam lazımdı. Ama aklıma gidebileceğim tek bir yer geliyordu.
Sokağa çıkabilmek için ön yola doğru hızla ilerledim.
Okula vardığımda park alanı neredeyse boşalmıştı. Geriye kalmış birkaç kişi arabalarının yanında küçük gruplar halinde çene çalıyordu. Bir grup

öğrenci sefil bir halde otobüs hattının orada gecikmiş otobüslerinin gelmesini bekliyordu. Tuğla bina görüş alanıma girince, her hafta içi sabah saat 7.58'deki gibi bedenim gerildi. Ama etrafımın kendimi tamamen kötü hissettiren şeylerle çevrili olmasından iyiydi.

Kızın teki bana garip garip baktı. Yanından geçerken bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama arkadaşı koluna dokundu ve ikisi de arkasını döndü.

Spor salonunun yanından geçerken ponpon kız mafyası takımın odasından çıktı ve yaya geçidinde birinci sınıflar gibi çene çalarak yanımdan geçip gittiler. Üniformalarını giymiyorlardı fakat beyaz kurdeleyle at kuyruğu şeklinde toplanan saçları ve sürü halinde gezmeleri onları ele veriyordu.

Birkaç tanesi bana baktı, sonra atların burunlarını birbirlerine sürterken yaptığı gibi başlarım bir araya getirdiler ve fısıldaşmaya başladılar.

Son çıkan Megan Wiley'ydi. Kolundaki defterin içine öyle dikkatli bakıyordu ki neredeyse bana çarpacaktı.

"Pardon," diye mırıldandı ve sonra başını kaldırdı. Beni gördüğünde istemsizce geriye bir adım attı.

Yardakçılarının peşinden gitmesi için bir şans tanıyarak gözlerimi kaçırdım ama gitmedi. Onun yerine başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buldum.

"Baban nasıl?" dedi.

Bu soruyu hiç ummuyordum. "Şey, iyi."

"Lydia herkese bayıldığını söyledi," dedi. Ve bir titremeyle ekledi, "Sonra da babanın muhtemelen öleceğini söyledi."

Gözlerimi devirdim ve başımı iki yana salladım. Nedense ağzım samanla dolmuş gibime geliyordu. "O iyi," dedim. "Sadece bazı kemikleri kırılmış ve organları zarar görmüş. Kolu, kaburgası falan filan."

Sohbetimiz orada bitebilirdi ama Megan güçlükle yutkundu. "Ben sadece... Annem ben bebekken bir araba kazasında öldü," dedi. "O yüzden çok endişelendim."

Vay canına!

"Vay canına!" dedim. Başka ne diyebilirdim ki? İnsanlar hakkında bilmediğiniz şeyler. "Üzüldüm."

"Eh, onu pek hatırlamıyorum, yani..."

"Olsun, yine de..." dedim. Berbattı.

“Büyükannemle yaşıyorum,” dedi ve gözleri arkadaşlarının gittiği kapıya doğru özlemle baktı.

“Sorduğun için teşekkürler,” dedim.

“Annenin iyi olmasına sevindim.”

“Hayır, annem değil. Kaza geçiren babamdı,” dedim.

Yanakları gül pembesine dönerek kızardı. “Demek istediğim, biliyorum, özür dilerim.”

“Şey,” dedim bir çukurun veya herhangi bir şeyin beni yutmasını dileyerek.

Orada öylece garip şekilde dikiliyorduk.

“Teşekkürler,” dedim en sonunda.

Bana dudaklarında gergin bir gülümsemeyle baktı ve spor salonuna girdi.

İşe bak.

Bir anlığına orada dikildim. Sonra birden kapı açıldı ve Megan başını uzattı.

“Carter Blume’u arıyorsan, onu beş dakika önce Bay Makely ile konuşurken görmüştüm,” dedi.

Megan güldüğüne göre yüzümde o kadar şaşkın bir ifade vardı ki, komik görünüyordu. Kısa ve utangaç bir gülücüktü, zalimce olanlardan falan değildi.

“Görüşürüz,” deyip kayboldu. Bu sefer beni tekrar şaşırtmadan hemen oradan ayrıldım.

Bay Makely her gün okul bittikten sonra yirmi dakika kütüphanenin dışında dikilirdi. Büyük ihtimalle seneye fizik dersime girecekti. Bahçeye girdiğimde bana garip bir bakış attı ve herkesin babamın öldüğünü düşündüğü hissine kapıldım. Bunu bir anlığına bile düşünmek kalbimin garip bir hızda atmasına neden oluyordu. Carter burada değildi, ben de bu yüzden öğrencilerin park alanına yöneldim.

Oraya vardığımda ilk gördüğüm şey, arabasının içinde iPod’una bakan Carter oldu. Ne yaptığım aklıma gelince aniden durdum. Neden hemen Carter’a koşmuştum? Onu daha tanımıyordum bile; ama işte buradaydım, kara sevdalı eziğin teki gibi onun peşinde koşuyordum.

Çenem ve kulağımdaki derim dar gelmeye ve gözlerim yanmaya başladı. Buradan ne kadar hızlı uzaklaşabileceği-mi merak ediyordum. Neresi olduğu fark etmezdi, geçerken beni görmesin yeterdi. Park alanında

göz gezdirdim ve koşarak gitmek için çok uzakta olan birkaç arabayla kısa çalı gördüm.

Burada durup beni fark etmesini beklemekten başka seçeneğim yoktu. Beni sonradan gördü, arabasından çıkıp yanıma geldi.

“Selam,” dedi sesinde soruyla.

Ona baktım ve “bir kayanın altına kıvrılıp orada ölme” isteğim yoğunlaştı.

“Baban nasıl?”

“İyi.”

Carter bana baktı. *“Sen* nasılsın?”

Aniden bu soruyu yanıtlamanın kolay bir yolu olmaması inanılmazdı.

“İyiyim,” dedi.

Bana baktı ve başını iki yana salladı. “Hayır, değilsin.”

Bu beni güldürdü, fakat gülmek gözlerimi yaşlarla doldurmuştu. “Biliyorum,” dedim.

Başka bir şey söylemedi. Tutmam gerektiğini söylermiş gibi elini uzattı.

“Anlamıyorsun,” dedim. “Sanırım aklımı kaybediyorum.”

Önce gökyüzüne, sonra yere baktı. “Anlıyorum,” dedi.

Ve sonra kollarının içinde kaybolmuştum. Çamaşır deterjanı ve şampuan gibi temiz kokuyordu. Gözlerimi kapayıp ona yaslandım ve her şeyi salıverdim.

14

Başparmağı ile işaret parmağı arasında ince bir dal çeviriyordu.

“Birincisi,” dedi yavaşça, “delirmiş insanlar tanıyorum ve senin delirdiğini düşünmüyorum.” Daha sonra olduğu yerde doğruldu. “Yani kız kardeşinin bazı sorunları varmış gibi duruyor ama sende bir problem görmüyorum.”

“Belki de ben gizli türden bir deliyimdir,” dedim sessizce. “Deliliğini kendine saklayıp bir gün kafayı tamamen sıyıranlardan.”

Carter derin bir nefes aldı. “Böyle bir şey için endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

İç çekti ve dalı fırlattı. Yumuşak bir şıp sesi çıkartarak suya düştü. Parktaki kanalizasyon kanalının kenarındaki çimlerde oturuyorduk. Kulağa geldiği gibi kötü değildi. Daha çok çağlayan bir ırmak gibi görünüyordu.

“Sen... *güçlüsün.”*

“Güçlü kimseler deli olamaz mı?”

Sırıtıp başım eğdi. “Güçlü kişiler bir gün birden kafayı sıyırmazlar. O bölge güçsüzlere ait.”

Ah.

“Bence kendine fazla yükleniyorsun,” dedim.

Başım salladı ama bana bakmadı.

“Bazen hayat gerçekten felaket oluyor,” dedim.

“Evet,” dedi Carter. “Bazen öyle oluyor. Herkes için öyle. Ve çoğu kişi başa çıkabiliyor. Ama...” Dişlerinin arasından bir nefes aldı ve güneşe baktı. “Ben çıkamıyorum.”

“Ama neden bu yüzden kendine yükleniyorsun? Kimin ümranda senin... “Demek istediğim, kim birinden nefret edebilir sırf öyle bir aşamadan geçtiği için?”

“Söyleyebilirsin Alexis. İntihar denemesiydi.” Gözlerimin içine bakıp başını bir yana yatırdı. “Beceriksiz bir tanesi.”

Suya doğru dönüp çam yapraklarını örgü yapmaya başladım ama sonunda merakım ağır bastı. “Ne yaptın?”

Çimlere uzanıp utangaç bir köpek yavrusu gibi bana baktı.

“Boş ver,” dedim. “Özür dilerim, beni ilgilendirmez.”

“Özür dileme. Sadece bu konuda konuşmaya alışkın değilim.” Kolunu bana uzattı. “Neden sadece uzun kollu kıyafetler giydiğimi merak ettin mi hiç?”

Kolunu ellerime alıp kıyafetinin yenini geriye doğru sıvayarak kesik izlerini ortaya çıkardım.

“Annem bir konferanstan erken gelince beni buldu,” dedi. “Banyodaki fayansları tekrar döşetmek zorunda kaldık çünkü kan lekeleri çıkmıyordu.”

Üzerinde düşünmeden koluna sarıldım.

Bir an sonra ne yaptığımı fark edip sıcak patatesi bırakırmış gibi kolunu saldım.

Yavaş ve huzurlu bir şekilde güldü. Carter gülüşü.

Birinin nasıl hem bu kadar zarif ve zeki hem de bunalımlı olduğunu anlayamıyordum.

Başımı eğip kanala baktım ve içimi çektim.

“Her zaman bu kadar mükemmel olmayı nasıl başarıyorsun?” dedim düşünmeden.

Carter bana yüzünde şaşkınlıkla baktı. Soruyu cevaplaması zaman aldı.

“Mükemmel mi?” diye tekrarladı. “Hıh.”

Hiçbir şey söylemedim. Az önce söylediğim şeyin getirdiği pişmanlık şokundan dolayı felç olmuştum.

“Bağyan Vağhrın,” dedi Alman psikolog aksanıyla, *“Koğkarım sanrığlar görüyoğsunuz.”*

“Sanrılar görüyorum,” diye tekrarladım. Dünkü olaylara bakılırsa mantıklı görünüyordu. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp Carter’a odaklandım. Yüzüme karşı bana gülmemiş olduğu gerçeği bana cesaret vermişti. “Peki o zaman... kusurların ne?”

“Kusurlarım ne mi? *Liste* mi yapmam gerekiyor?” Kederli bir şekilde güldü ve başını salladı. “Bu pek de adil değil. *Senin* kusurların ne?”

“Fark etmediysen diye söylüyorum, benim varoluşum bir kusur,” dedim, çimde onun yanına uzamp gökyüzüne bakarak. “İnsanlığın yüzündeki devasa bir sivilceyim.”

“Bu biraz iğrenç,” diye cevap verdi.

“En azından dürüstüm.”

“Dürüstlük değil bu,” dedi. “Yaptığın paranoyaklık ve...” durup bir saniye düşündü, “karamsarlık.”

“Paranoyak, karamsar,” dedim parmaklarımla sayarak. “Ve iğrenç. Üç etti. Kusur buzdağımın ucu.”

“Sana paranoyaksın demiyorum.”

“Sadece söylediğim şeyler mi paranoyakça?”

Koluma vurdu. “Belki de gerçekten delisindir,” dedi, ama minik gülümsemesi tüm vücudumu karıncalandırıyordu.

“Kusurlar,” dedim tamamıyla işe odaklanmış bir halde. “Seninkiler. Listele hemen.”

“Züppenin tekiyim,” dedi kolaylıkla.

“Ne konuda?”

“Ah, bir sürü şey. Filmler, kitaplar, okul piyesleri, halk[4].”

“Hangi halk?”

“Taşra halkı. Çiftçiler mesela.” Burnunu kırıştırdı. “Neden öyle olduğunu hiç bilmiyorum.”

Tabii ya. Alexis’in dört numaralı kusuru: aptallık. “Başka?”

Tereddüt etti. “Babamla pek iyi anlaşamıyorum,” dedi.

Bunu anlayabilirdim. Bir şeye benzetebileceğim bir şekil alsın diye beklediğim pofuduk beyaz buluta baktım.

“Kendim hakkında düşünerek çok zaman harcıyorum. Her şeye orantısız tepki veriyorum. Çok bencilce şeyler yaptım... ve bir de... cesur değilim.” Güneşten dolayı gözlerini kıstı ve bana buruk bir biçimde gülümsedi.

“Dur.” Timsaha benzemek üzere olan buluttan gözlerimi alıp Carter’a baktım.

Nasıl olduysa, konuşma sırasında birbirimize yaklaşmıştık. Kollarımız birbirine dokunuyordu. Tenim elektrik almış gibiydi.

Carter’da neşeli dış görünüşünden kesinlikle daha fazlası vardı.

“Umarım gerçekten kendini o şekilde görmüyorsun-dur,” dedim.

Bana bakmak için döndü ve gözlerini kıstı. “Sen beni nasıl görüyorsun?” dedi yavaşça.

Onu hafifçe dürttüm. “Bilmek istemezsin.”

Bekledi.

“Bence sen...” sesim neredeyse hiç çıkmıyordu, “tehlikelisin.”

“Neden?” dedi fısıldayarak.

“Çünkü,” dedim ama aklımdakini kelimelere nasıl dökebileceğimi bilmiyordum, “benim çok fazla düşünmeme sebep oluyorsun.”

Tüm vücuduyla bana doğru döndü. “Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmadım.”

Aramızda şiddetli, hatta neredeyse manyetik olan bir çekim hissettim. Boğazım kurumuş ve gevşemişti.

“Bu çok garip,” dedim, ama sesim neredeyse bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Bir anlığıma yüzümü inceledi ve sonra gülümsedi.

Ah Tanrım, kalbimin küt küt attığı belli oluyor muydu? Filmlerdeki, kızın oğlanın kendisini öpeceğini düşündüğü ve bu yüzden gözlerini kapatıp dudaklarını uzattığı o sahnelere benziyordu. Farklı olan tek şey benim sırf dudaklarımı değil, tüm ruhumu uzatmamdı.

“Elimde değil Alexis,” dedi. “Seni çok fazla düşündürmek istiyorum... ve sonra da düşündüğün şeyleri duymak istiyorum... çok fazla hem de.”

Sırtüstü yatıyordum ama bu benim başımı döndürdü. *Tüm bunlar* çok fazla geliyordu. Kızarmaya başladığımı hissedince yüzümü kapatmak için kolumu kaldırdım.

Carter elimi kavradı ve avucunda hapsetti.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. “İnsanlara olduğunu düşündürmeye çalıştığın kişi değilsin,” dedi, bunu yeni anlamış gibi. “Seninle konuşurken kendimi *güvemde* hissediyorum.”

Kalbim her an yerinden çıkabilirdi.

“Lexi.”

Elimi geri çekip yapabildiğim kadar hızlı oturdum. Carter da doğrulup oturmuştu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Bir buçuk metre ileride Kasey heykel gibi kıpırtısız bir biçimde duruyordu.

“Babama bir şey mi oldu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. Sonra bakışları benden Carter’a çevrildi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Kasey... Carter’ı hatırlarsın,” dedim. Carter ayağa kalkıp elini bana uzattı. Beni çekip kaldırdı ama elimi bırakmadı.

“Geç oluyor,” dedi Kasey. El ele olduğumuzu fark edince kaşlarım çattı.

“Seni annem mi gönderdi?”

“Hayır.”

İçimde gelgit dalgası gibi bir öfke yükseldi. “Eve git Kasey. Ben de yakında gelirim.”

“Açım,” dedi sakince.

“Bir şeyler pişir o zaman.”

“Benimle olmaktansa onunla olmayı mı tercih ediyorsun?” dedi. Sesi kısık ve incinmişti. “Ben senin kardeşinim.”

Carter dönüp omzuma dokundu. “Durma,” dedi. “Buna başka bir zaman da devam edebiliriz.”

Karşı çıkmaktan çok inanamadığım için başımı salladım. Kasey’yi boğabilirdim.

“Sizi eve bırakmamı ister misin?” diye sordu Carter.

“Teşekkürler ama yürüyelim biz,” dedim. Hayatımdaki tek güzel şeye kardeşimi tanıtma riskini alamazdım. Ya arabada da deli deli konuşmaya başlarsa? Masallar, oyuncak bebekler, okuldan bir şeyler çalmalar... Ah, belki de Carter’dan bir şeyler çalardı. Bu şahane olurdu işte.

Carter’a dönünce dudaklarımda bir gülümsenin oluştuğunu hissettim.

“Dikkatli yürüyün,” dedi hafifçe. Sonra eğilip yanağımdan öptü. “Bu, söylediğin güzel şeyler içindi.”

“Ben bir şey...”

“Gidebilir miyiz artık?” diye böldü Kasey. “Eve yürümek çok zamanımızı alacak.”

Tamamen sıyırmış olması umrumda değil, diye düşündüm. Onu öldürecektim.

“Görüşürüz,” dedim. Kasey çoktan yürümeye başlamıştı bile.

“Seni yeniden görmek güzel, Kasey,” diye seslendi Car-ter.

Ne yapacağını görmek için Kasey’e baktım. Dönüp Carter’a bakmadan gözlerini bana dikti.

Ne hoş!

Eve yürüyüş boyunca onu görmezden geldim. Kendine yardım etmeyecekse ben de ona yardım etmeyecektim.

Bir sandviç hazırladıktan sonra direkt üst kata çıkıp kendimi yatak odama kilitledim ve müziğin sesini sonuna kadar açtım.

Yarım saat sonra holden annemin sesini duydum.

“Alexis?” diye seslendi. “İyi misin? Neden müziğin sesi bu kadar yüksek?”

Kapıya gidip açtım, sonra da geri yukarı çıkıp yatağımın üzerine oturdum. O da içeri girip yanıma oturdu.

Müziği kapattım. “Babam nasıl?”

“İyi,” dedi. “Belki yarın okuldan sonra uğrarsın yanına.”

“Denerim.”

“Hasta mısın?” diye sordu elini alnıma koyarak. Şaşkınlıkla geri çekildi. “Alnında şişkinlik var.”

“Biliyorum,” dedim. “Dün biri okulda bana çarptı.” Yüzündeki endişeli bakışı görünce ekledim, “Bilerek değildi. Kapıyla çarptı.”

Kaşları endişeli olduğu zamanlardaki gibi çatıldı. “Beni aramadılar.”

“O kadar da kötü değildi,” dedim Carter’ı düşününce gülümseyerek.

“Pekâlâ,” dedi annem. Belli ki detaylar onu ilgilendirmiyordu. “Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ateşin yok.”

“Sanırım uzanacağım.”

“Tamam tatlım,” dedi. Onu bu kadar annemi bir şey söylerken duymak çok farklı geldi. Ayağa kalktı ve alnıma garip bir şekilde dokundu. Sonra da odama bakındı. “Çok düzenlisin,” dedi beğeniyle. “Bu özelliğini babandan almış olmalısın. Benden almadığın kesin.”

Doğru. Bir anne için oldukça pasaklıydı.

Gözleri kitap raflarının üzerinde durdu. “Okul yıllıklarının nesi var?” dedi.

Anaokulundan beri sakladığım tüm okul yıllıklarımın durduğu rafa baktım. Sonuncusu, yani lise birinci sınıfın yıllığı eksikti ve bu hepsinin sinir bozucu bir açıyla yana yatmasına sebep olmuştu.

“Biri eksik,” dedim. Garip. Düşüncelerim Kasey’ye gitti.

“Kaybolmadı, değil mi?” Annemin sesinde neredeyse bir suçlama duydum. Sanki onu uyuşturucu için falan satmışım gibi.

“Şey, teknik olarak öyle,” dedim. “Ama bir yerlerden çıkacağına eminim.”

İçini çekti. “O şeyler bir servet değerinde.”

Tam cevap verecektim ki, koridorun öbür ucundan bir telefon sesi geldi ve annem yataktan fırlayıp gitti.

“Hemen dönerim,” dedi.

İç geçirdim, geriye yaslanıp yastığıma sarıldım ve gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika sonra annem yatak odasından konuşarak geldi, “Tamam... ah... teşekkür ederim... evet... pekâlâ... evet, lütfen öyle yapın...”

Telefonu kapattı. Sonra bana baktı, fakat gözleri odağını yitirmişti.

“Ne?” diye sordum.

“Konuştuğum kişi polis departmanından bir dedektifti,” dedi ellerini havada sallayarak. “Suikastten şüphelenmek için delilleri olduğunu söyledi. Arabanın frenlerine bakmışlar ve kablolar... *kesilmiş* gibi görünüyormuş.”

Olduğum yerde doğruldum. “Biri babamın arabasını sabote mi etmiş?”

“Evet, ama...” Başını iki yana sallayıp yatağa oturdu. “Hayır, Alexis... Araba *onun* değil *benimdi.* Yağının değiştirilmesi için servise bırakacaktı.”

Yatağın başlığına dayanıp gözlerini halıya dikmiş olan anneme baktım.

“Aman Tanrım!” dedi sesi titreyerek. “Dinle beni, bundan Kasey’ye bahsetme. Ona çok ağır gelir.”

“Evet,” dedim. “Tabii.”

Annem sersemlemiş bir şekilde ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce alnıma nazikçe dokundu.

Kasey’yi düşünmek aklıma çantasındaki ödevleri getirdi.

Okuldaki o işi yapan çocukların bir şekilde evimize gelip bunu da yapmış olmaları mümkün müydü? Ebeveynlerimize de eşek şakası yapmaya mı karar vermişlerdi? Eğer Mimi kolu yüzünden yeterince kızgınsa, belki de annemi suçluyordu.

Ama bu, *cinayete teşebbüse* girerdi. O gıcık sekizinci sınıflar bile birinin annesini öldürmeye kalkışmazdı.

Tabii şey olursa, o zaman iş değişirdi...

Kasey’nin arabada olduğunu düşünmüşse.

Yarım saat sonra kapı zili çaldı. Polis olabileceğini düşünerek merdivenlere koşup, annemin kapıyı açmasını izledim. Ama gelen sadece pizza teslimatçısıydı.

Annem kafasını kaldırıp bana baktı. “Aç mısın?”

Başımı salladım.

Annem yorgun görünüyordu. Yüzü kireç gibiydi ve saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı.

“Kardeşini çağırır mısın o zaman?”

Kasey bana arkadan çarptığında zorlukla yutkundum. Çarpmanın etkisi, duvara tutunup bir anlığına merdivenlerden düşme paniği yaşacağım kadar şiddetliydi.

“Ay,” dedi.

Annem pizzayı mutfağa götürdü. Kasey her zamanki yürüyüşünün yarı hızında adımlar atıyordu. Yolun yarışımdayken duraksayıp bana baktı.

“Senin sorunun ne?” diye sordu.

Arkadaşların seni öldürmeye çalışıyor, diye düşündüm ama omuzlarımı dikleştirip sesimi güçlü tuttum. “Benim bir sorunum yok... Dinle, sence anneme çantandaki ödevlerden bahsetmeli miyiz?”

Eli tırabzanı o kadar sıkı tutuyordu ki boynundaki kaslar kasılmıştı.

“Hayır,” dedi. “Lüzumatı yok.”

“Neyi yok?”

Bana dik dik baktı. *“Hayır* dedim. Konu kapanmıştır. Çoktan okula bıraktım onları.”

“Bıraktın mı?”

Kızgın bir ses çıkardı. “Tamamen çaresiz değilim, biliyorsun.”

Merdivenin geri kalanını ikişer ikişer inip mutfağa girdi.

Düşünceler beynimde uçuşurken arkasından bakakaldım.

Hayır. Ona inanmıyordum.

Gizlice Kasey’nin odasına girdim. İçerideki tek ışık, koridordan süzülerek odanın diğer ucundaki eski püskü bez bebekleri aydınlatan solgun bir sarı ışıktı. Gözlerim alışıp karanlık kitleler eşyaların şeklini aldığında Kasey’nin kitap çantasını aramaya başladım.

Çantayı karşı duvarda, yatakla bebeklerin durduğu rafların arasında buldum. Halıya doğru eğilirken işlediğim suçtan dolayı sanki düzinelerce çift göz beni kızgınlıkla izliyormuş gibime geliyordu.

Çantanın fermuarı açıktı.

Ve boştu.

İçinde tükenmez kalem, birkaç boş defter ve *Süslü Bebek* dergisi (eğer okulda böyle şeyler okuyorsa, hiç arkadaşının kalmadığına şaşmamak lazım) sıradan okul eşyaları vardı. Ancak ödev falan yoktu.

Ayağa kalkıp yarı karanlıkta araştırma yaparak ödevleri tıkıştırmış olabileceği yeri bulmaya çalıştım. Hatta bir ara, doğruyu söyleme olasılığını bile düşündüm.

Ve işte tam sırada lise birinci sınıf yıllığımı yatağın ucunda yerde açık bir halde dururken gördüm.

Açık olan sayfa geçen senenin son sınıflarını gösteriyordu. Kasey kızlardan birinin fotoğrafını kırmızı kalemle işaretlemişti. Neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Yıllığı, kapağını daha iyi görebilmek için koridordan gelen ışığa doğru kaldırdım.

Ve ışığın geldiği aralık daralmaya başladı.

Kapı, gözümün önünde sanki ben onu uyandırmışım gibi azıcık kıpırdandı.

Ve yavaşça kapanmaya başladı.

Yıllığı kavradım, kapı beni tamamen karanlıkta bırakarak kapandı.

İçimde bir korku dalgası yayıldı. Şoktan dolayı felç olmuştum, her ne kadar beynimin uzak bir köşesindeki ses bana *Kaç git!* diye bağırıyor olsa da, hareket etmeye bile korkuyordum.

Daha sonra daha da kötü bir şey oldu.

Bir anlığına hayal gücümden kaynaklandığını düşündüm ama öyle olmadığını bir şekilde biliyordum.

Ensemde soğuk ve ıslak bir hava dalgası belirdi. Çürümüş yumurta kokusu geldi.

Kapıyı açıp deyim yerindeyse kendimi koridorun karşısındaki duvara fırlattım. Tekrar kendi kendine kapanmadan önce, Kasey'nin kapısına bakmaya zamanım bile olmadı neredeyse.

Odama koşup ışığı açtım ve kendimi içeri kilitledim.

Birkaç dakika sonra nefesimi düzene soktuğumda, kapının karşısındaki duvarın önünde yere oturdum. Açık bir görüş alanı istiyordum.

O da *neydi* öyle?

Birkaç dakika geçtikten sonra kendimi aşırı tepki gösterdiğime ikna ettim. Soğuk hava, açık bir pencereden kaynaklanıyor olabilirdi. Ayrıca bu, kapının suratıma kapanmasını da açıklardı. Koku da küflenmiş bebeklerden geliyordu.

Yıllığı yere koyup sayfalarını karıştırmaya başladım. Aşağı yukarı sekiz tane kızın fotoğrafı köşelerinden kırmızı kalemle işaretlenmişti. Bazılarını tanımıyordum ama birkaç tanesini oldukça iyi tanıyordum. Pepper Laird... Megan Wiley...

Megan'ınki farklıydı.

Fotoğrafının üstüne kocaman kırmızı bir çarpı atılmıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, çarpıyı çizen kişi ben olsaydım mantıklı olurdu. Ama ben çizmemiştim. Saplantı derecesindeki titizliğim hayatımın her noktasına hâkimdi. Küçükken her oyun saatinden sonra Barbie bebeğimin kıyafetlerini küçük askılara asardım ve pembe

Corvette’ini dolabımın altındaki boşluğa park ederdim. Yatak odamın eşyalarına yapıştırılmış gülümseyen yüzlü çıkartmalar bulamazdınız. Ve okul yıllıklarım her ne kadar hayatımın en zavallı anlarından bazılarını simgelese de, üzerlerinde karalama yoktu.

Bunun sorumlusunun Kasey olduğu apaçık ortadaydı. Ama neden Megan’ın fotoğrafına böyle bir şey yapmıştı?

Demek istediğim, Megan’ın kim olduğunu nereden biliyordu?

Ve sonra bodrumda anlattığım masalın tatmin edici bir şekilde bitmeyen sonunu hatırladım.

Saat geç değildi ama kendimi tamamen tükenmiş hissediyordum. İki gecedir eksik kalan uykum, özellikle de küçük kız kardeşimin amatörce yaptığı vandallıklar ve anne babamızın suikast hedefi olması yüzünden beni ayakta tutmaya yetmiyordu.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra, yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydim. Ön kapıdaki sürgüyü kontrol etmek için aşağı indim. Kapı kilitliydi.

Arka kapıyı da kontrol ettikten sonra mutfağa girip bir de oradan garaja açılan kapıyı kontrol ettim. Arabaları karıştırmak isteyen birisi buradan girebilirdi.

Babamın arabası her zamanki yerinde duruyordu.

Kapıya yaklaştığımda aniden durdum.

Kapıda zincirli kilit vardı.

Bu kapıdan birinin girmesine imkân yoktu.

Yani içeri giren her kimse, evin içinden geçmiş demekti. Ya da...

Kasey’nin kirli çoraplarını hatırladığımda, ellerimi tir tir titretecek kadar güçlü bir ürperti geldi üzerime.

Kardeşim popüler olmak için son bir gayret gösterip annemizin arabasını sabote edecek çarpık bir komploya mı alet olmuştu gerçekten?

Buraya gelip kapıyı açmış ve birini içeri mi almıştı?

Mantıklı gelmiyordu. Garaja girmediği konusunda ısrar etmişti. Ama sabahleyin koridorda olmadığını da söylemişti.

Güçlükle üst kata çıkıp odamın kapısını kapattım ve kısa bir süreliğine tereddüt ettim.

“Şşşş...”

Gözlerimi açınca Kasey’yi yatağımın ucunda otururken buldum. Ay ışığı üzerine vuruyordu.

“Şşşş...” diye tekrarladı.

“Kasey,” dedim, “ne?” Arkasındaki kapı loş koridora açılmıştı.

“Merhaba Alexis,” dedi fısıldayarak. “Karanlıkta gördüm seni.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

Loş ışıkta her şey renksizmiş gibi görünüyordu. Sanki dünya siyah-beyazmış gibi. Kasey’nin gözleri bile yer yer beyaz beneklerle simsiyah parıldıyordu.

Bana cevap vermedi.

Artık tamamen uyanmıştım. “Ne istiyorsun Kasey?”

Dikkati benden başka bir şeye yönelmişti. Bakışlarını takip edince, yıllığımın üzerinde açık bir şekilde durduğu masamda olduğunu gördüm.

“Neden yıllığımı karaladın?” diye sordum.

Sorumu göz ardı etti. “Gel oynayalım Alexis,” dedi gözleri daha da parıldayarak. “Çık dışarı da oynayalım.”

“Delirdin mi sen?” Gözlerimi tek renkli yüzünden ayırmadan elimi komodinin üzerinde duran gece lambasına doğru uzattım. “Dışarı çıkmak *istemiyorum.”*

Işığı açtım.

Hemen kafasını çevirdi ama yemin ederim ki gözlerini kısa bir anlığına da olsa görmüştüm. Yeşillerdi.

“BENDEN UZAK DUR!” diye buyurdum.

Birkaç saniye yüzü kapıya dönmüş bir şekilde, üzerinde bir ağırlık varmış gibi durdu ve sonra dönüp bana *mavi* ve boş gözlerle baktı.

“Bu ne?” diye sordum. “Aptal bir lens oyunu mu?”

Şaşırmış göründü. “Hayır Lexi... Benim görme problemim yok.”

“Yatağına git Kasey!”

“Neden buraya gelmemi istedin?” diye sordu etrafına bakınarak.

Benimle dalga mı geçiyordu?

“Ne diyorsun sen? Senin buraya gelmeni ben *istemedim...* Gecenin bir yarısı şu an!”

Birden sendeleyip çöktü. Eliyle saçlarını yüzünden çekti. Bu, önceden çalışılmış ve sıradan bir zarif hareketti.

Sonra koluma uzandı. Parmakları tenime dokundu. *“Arkadaş olabiliriz,”* diye fısıldadı.

Keskin bir acı hissettim ve ne olduğunu görmek için aşağı bakınca kolumda, bana dokunduğu yerde dört tane kırmızı iz gördüm.

“Ne var biliyor musun?” dedim. “Bıktım. Çık git buradan.”

Kasey aniden doğruldu ve komodinimdeki yıllığı alıp olabildiğince şiddetli bir şekilde duvara fırlattı.

“Ne?”

Sonra gözlerinde sert bir bakışla geriledi ve yüzüne vurdu.

Gördüklerimi algılamam bir dakikamı aldı. Kardeşimin çenesinde kabarmış kırmızı bir iz vardı. Ne yaptığım anladığımda, yere yatmış feryat figan çığlık atıyordu.

Bir dakika sonra annem uykulu gözlerle içeri girdi. Önce yerde yatarak ağlayan kardeşime, sonra bana baktı. Gözlerindeki bakış tüm vücudumu ürpertti. Yatağın ucuna kıvrılarak oturdum. Durumu açıklayacak söz bulamıyordum.

Annem uzanıp Kasey’nin omzuna dokundu.

Kasey başını kaldırıp ona baktı. Çenesindeki kırmızı iz gittikçe daha da belirginleşiyordu.

Annem de ben de bunu görünce derin bir nefes aldık.

“Kasey...” diye fısıldadı annem, daha yakından bakabilmek için eğilirken.

Kardeşim iyice yere kapaklandı ve annemin elinden uzaklaştı.

“Anneciğim,” diye hıçkırdı.

“Efendim bebeğim? Ne oldu?” Annem elini Kasey’nin sırtına koyarak tatlı bir sesle konuştu.

“Anne...” dedim hemen.

Annem elini havaya kaldırınca konuşmanın bir yararı olmayacağını anladım. Bu gece Alexis’e kimse “bebeğim” demeyecekti.

“Lexi bana vurdu,” dedi kız kardeşim, hıçkırıklarının arasında.

Annem bir anlığına Kasey’nin yüzündeki ize bakmak için duraksadı ve sonra bana baktı.

“Yalan söylüyor,” dedim. “Bunu kendine o yaptı.”

“Kendine mi yaptı?” diye tekrarladı annem. “Bu çok anlamsız!”

“Ve bana o kitabı fırlattı,” diye ekledi Kasey.

Annem yıllığa bir bakış attı. Tabii ki Megan Wiley’nin mükemmel bir şekilde gülümseyen fotoğrafının üzerindeki kırmızı çarpı işaretinin rahatça görüldüğü sayfa açılmıştı.

“Anne, bunu konuşabilir miyiz?” diye sordum. “Baş başa?”

Annem bana inanamayan gözlerle baktı.

“Anlamıyorsun,” dedim boşuna olduğunu bildiğim halde. Bana inanmıyordu. Biraz bile.

“Haklısın Alexis,” dedi. “Anlamıyorum.”

“Kızma anneciğim,” dedi Kasey. “Lexi kimseye vurmaması gerektiğini biliyor. Sadece üzgün.”

“Nasıl bir gün yaşadığımı biliyor musun?” diye bağırdı annem. “Alexis, kızgın olduğunu biliyorum ama bunu küçük kardeşinden çıkarman gerekmiyor!”

Tek kelime etmedim. Kasey ve annem ayağa kalktılar ve Kasey annemin koluna girdi.

“Bu akşam senin odanda uyuyabilir miyim, anneciğim?” diye sordu acınası bir sesle.

Annemin omuzları düştü. Burnunu çekti ve başıyla onayladı. Göğsümde bir sızı hissettim.

“Yalan söylüyor,” dedim onlar dışarı çıkarken.

Annem geri dönmedi ama Kasey geriye dönüp baktı.

Kapıyı arkalarından kapatırken yeşil gözleri parıldıyordu.

Yatağımın üzerine oturdum ve üzerimdekinin sol yenini sıvayıp kolumdaki kızarıklara baktım. Feci ağır güneş yanığıymış gibi görünüyorlardı ve dokununca acıyordu.

Bir insan Kasey gibi birdenbire değişip durabilir miydi? Bir gün iyi ve normal bir kız olup yarın tam bir manyağa dönüşebilir miydi?

Pepper Laird’in söylediği doğruysa o başka.

Ve Kasey gerçekten de Mimi’nin kolunu bilerek kırdıysa.

Belki birden değişmemişti, belki de tüm bu zaman boyunca gittikçe kötüleşiyordu. Ve bir şekilde geçen gün tavan yapmıştı. Akşam yemeğinden sonra ruhen yıkılmıştı ve okuldan ödevleri çalmış, fotoğraf kâğıtlarımı ışığa maruz bırakmış...

Ve babamın başına gelen olayla bir ilişiği mi olmuştu?

Dijital saatimdeki rakamlar mavi mavi parıldıyordu. 2:41. Sabaha karşıydı. Evde deli bir kız kardeşle karanlıkta dört saat daha geçirmem gerekiyordu.

Gözlerim açık bir şekilde tavana bakarak, annemin başının belada olduğunu gösterecek veya Kasey’nin geri geldiğini bildirecek bir ses duyma beklentisiyle yattım. Ama herhangi bir şey duymuyordum ve sonunda tedirgin bir uykuya daldım.

15

Sabahleyin Kasey’nin odasında dolaşıp mırıldandığını duydum ama hiç dışarı çıkmadı. Kendime soğuk bir Pop-Tart ve kola aldım. Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki annem merdivenlerin başında belirdi.

“Hadi durumu açıklığa kavuşturalım Alexis. Yemek odasında oturalım, sen de bana olayı kendi açından anlat,” dese ne kadar güzel olurdu.

Ama tabii ki böyle bir şey olmadı. Bana öylece baktı.

“Ona inanmıyorsun, değil mi?” diye sordum.

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedi. “Sadece gördüğüm şeyi biliyorum. Ve kız kardeşinin senden korktuğunu, Alexis.”

“Kasey korkmuyor,” dedim. “Sadece mükemmel bir yalancı.”

Sonra kardeşimi gördüm. Annemin arkasında belirdi. Kedi gibi sessizce hareket ediyor ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana dik dik bakıyordu.

“Belki de bunun hakkında konuşmalıyız,” diye iç çekti annem.

“Unut gitsin,” dedim. “Belki daha sonra.”

“Hayır,” dedi annem. “Unutmak istemiyorum. Çözmek istiyorum bunu.” Benim durduğum yerden bakınca çoktan çözülmüş gibi duruyordu. Kararım vermişti, Okul çantamı yerden aldım ve kapıyı açtım.

“Evden çıkıp gitmeyi aklına bile getirme genç bayan!” diye bağırdı annem arkamdan.

Ama çıktım ve o da beni sadece antreye kadar takip etti. Sokakta ilerlerken arkamdan pencereden de baktığından emindim, ama geriye bakıp kontrol etmek istemedim.

Erken çıkışım okula acayip erken varmama neden oldu. Bu yüzden ben de bahçenin tenha bölgesindeki taş banklardan birine oturdum. Carter’ın arabası henüz park alanında yoktu. Ayrıca mangalar ve yerel müzik grupları hakkında her zamanki hararetli tartışmalarını yapan, piknik masalarını kendi tekellerine alan ve herkesin spot ışığını diğerlerinden çalmak için uğraştığı Kıyamet Mangası’yla da konuşmak içimden hiç gelmiyordu.

Lisenin sonuna kadar o köşedeki bankta otursam, birinin fark edip etmeyeceğini merak ettim. Ama en sonunda kalktım ve sınıfa doğru yürümeye başladım.

Zil çaldığında en azından biri iki ders bir belaya bulaşmadan kalabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Ve sonra sınıfın kapısı açıldı.

Kasey sanki bunu her gün yapıyormuş gibi içeri girdi. Onun kardeşim olduğunu bilen birkaç kişi bana baktı.

Öğretmenimiz Bay O'Brien ona merakla baktı ama tam o sırada sabah duyuruları hoparlörden okunmaya başladı.

Kasey kımıldamadan olduğu yerde dikiliyor, nefes alıyormuş gibi bile görünmeden beni izliyordu.

Öğretmen Kasey'ye beklentiyle baktı. Muhtemelen idareden ya da diğer öğretmenlerin birinden mesaj getiren birinci sınıf olduğunu falan düşünüyordu.

Ama kız kardeşim herhangi bir harekette bulunmadı. Sadece oracıkta dikildi.

Ayağa kalkıp Bay O'Brian'ın masasına gittim. Kasey yüzümü göremesin diye ona arkamı döndüm.

"O benim kardeşim," dedim.

"Ne istiyor?" diye sordu ona bakmak için boynunu uzatarak. Görüşünü kapatmak için önüne geçtim. "Dersinde olmalı şu an."

"Şey," dedim. "O buranın öğrencisi değil."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

Bir açıklama düşündüm ama aklıma gelmedi. "Hemen dönerim," dedim en sonunda. Tebeşir çıkıntısının oradan izin kâğıdı aldım ve Kasey'nin yanından geçip koridora yöneldim. O da beni takip etti. Kapı kapanırken sınıf arkadaşlarımın konuşmasının uğultusunu duyuyordum.

Park yerine ulaşana kadar yürümeye devam ettim. Sonra ona doğru dönüp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ne var Kasey?"

"Validemiz senin için psik... psik..."

"Psikolog?" dedim. "Valide mi? Anne demek istiyorsun sanırım?"

"Evet," dedi gözünü bile kırpmadan. "Zatıâlinize hiçbir şey söylememem gerekiyor."

Zatıâliniz, diye tekrarladım kendi kendime. *Liizumat. Valide.* Neden böyle garip konuşuyordu?

Tabii ki bu endişelerimin en küçüğüydü.

En garibiyse, Kasey çok sakindi. Nevrotik ve tırsak küçük kardeşim öylece dikiliyor, beni ayak basılmamış kar kadar sakin ve sıkıntısız gözlerle

izliyordu.

“Yani annem bir suçlu olduğumu düşünüyor. Yeni bir şey değil bu.”

Kasey güneşten dolayı gözlerini kısarak koluma baktı. Dün geceden kalma izler kıyafetin kolunun altında gizlenmişti. “Bir tek bu yok,” dedi gömleğini düzeltip uzaklara bakarak. Beni gözünün kenarından izliyordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, aslında ona uzanıp üzerindeki o sakinliği silkelemek isteyerek.

“Demek istiyorum ki, bu akşam bir şey bulacak,” dedi Kasey.

Cevap vermedim.

“Seni çok kötü gösterecek bir şey.”

“Ne gibi?” Ne demeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aniden okulun güvenlik görevlisinin uzakta gezindiğini gördüm.

Elimi Kasey’nin omzuna koyup onu oradan uzaklaştırmaya ve spor salonuna doğru yürütmeye başladım. Ne bana karşı koydu ne de baktı. Sanki kardeş kardeşe bir yürüyüşe çıkmışız gibi yanımda yürüdü sadece.

Bizi güvenlik görevlisinden saklayacak bir köşeyi döndüğümüzde tekrar ona baktım.

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Tutuklanmak istemiyorsun, değil mi?” diye sordu Kasey. Dudakları gülümsememek için çok uğraşıyordu.

“Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan, daha açık konuşmalısın,” dedim.

“Söylemesi benden,” dedi omuzlarını silkerek. “Polis kapıya dayanırsa çok şaşırma.”

“Polis mi? Bunun babama olanlarla bir ilgisi mi var?”

Sırıttı.

“Bundan kimin sorumlu olduğunu biliyor musun Kasey?”

Omuz silkti.

“Tanıdığın biri mi?”

Sırıtışı çirkin bir gülümsemeye dönüştü.

“Herhangi bir şey biliyorsan, bir şey söylemek zorundasın,” dedim.

“Ah, *benim* için endişelenme sen,” dedi.

Ona baktım.

“Kasey,” dedim yavaşça, “annem bu akşam tam olarak ne bulacak?”

Güvenlik görevlisi belirdi.

“Genç bayanlar, sınıflarınıza gidin,” dedi. “Özellikle de sen, Alexis.”

Tamam tamam. Elimi Kasey'nin omzuna koyup tekrar yürümeye başladım.

"Ama olmasını engelleyebilirsin," dedi.

"Neyi engelleyebilirim?"

"Cinayete teşebbüsten suçlanmayı," dedi.

Tökezleyerek ondan bir adım uzaklaştım.

"Kendi işine bakmaya başla Alexis," dedi. "Senden tek istediğim bu."

İkili kapıların yanında, spor salonunun girişinde durduk. Sınıfların olduğu koridora baktım ama Kasey içeri yürümeye başladı.

Şölen süsleri kaldırılmıştı. Onların yerine yarın yapılacak olan geçit töreninde kullanılacak olan arabaların durduğu sessiz bir tersane bulduk. Sıraların arasında dolaşmaya başladık. Kasey her bir arabayı inceliyordu.

En sonunda üzerinde kırmızı kartonlardan yapılmış devasa kayan yıldız süslemeli ve beyaz plastik kaplamalı bir tanesinin önünde durdu. Sponsoru olan kulüp oturabilsin ve seyircilere el sallayabilsin diye öbür yanına uzun bir ahşap bank yapılmıştı. Bankların arasındaysa suni Noel ağaçlarından oluşan küçük bir orman vardı. Bazılarının üzerinde hâlâ pullar duruyordu. Kasey hayran hayran onlara bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım ona.

"Pardon?" diye sordu bir ses ve Megan Wiley arabanın ön kısmından çıktı.

Ah, harika.

"Bu senin araban mı?" diye sordu Kasey düz bir sesle.

Megan bana bir bakış atıp Kasey'ye gülümsedi. Her zaman tam bir diplomattı.

"Evet, benim. Şey, aslında ponpon kızların. Geçit törenini izlemeye gelecek misin?"

Kasey omuz silkip dekorasyonlarına bakarak karavanın etrafında birkaç saniye etrafta dolaştı. Megan ve ben yalnız kalmıştık. Ama ben Megan'a bakmak yerine kız kardeşimi izlemekle fazlasıyla meşguldüm.

En sonunda Kasey dolana dolana yanımıza geldi.

"Şey, iyi günler," dedi Megan. Kusursuz kibarlığına rağmen konuşmanın bitmesine hazır olduğunu görebiliyordum. Dönüp arabaya baktı.

"Gözlerim *seni* arayacak Megan," dedi Kasey, gözleri Megan'ın profiline kilitlenmiş halde.

Aniden zihnimde bir görüntü belirdi. Üzerinde devasa kırmızı bir çarpı olan okul yıllık fotoğrafı.

“Ah güzel, teşekkürler,” diye cevapladı Megan, Kasey’e yüzünde neşeli bir “ben aptal çocuklara iyi davranırım” gülümsemesiyle dönerek.

Sonra neredeyse küçük kardeşimin olduğu yerde canavar görmüş gibi Megan’ın gülümsemesi silindi ve geriye doğru titrek bir adım attı.

Kasey’nin masum bakışları kımıldamadı.

Megan saçlarına ne yapacağını bilemez bir şekilde dokundu ve bana soru dolu şaşkın bir bakış attı. Sanki ben dışımdan yüksek sesle bir şey sormuşum gibi. Aramızda titrek bir iletişim yaşandı. Sonra ben o iletişimi kopardım.

“Hadi Kasey,” dedim kolundan tutarak. “Eminim Megan’ın endişeleneceği başka önemli şeyler vardır.”

“Gitmem gerek,” dedi Megan ansızın ve arabanın diğer yanından geçerek kayboldu.

Salondan çıkar çıkmaz kardeşime döndüm.

“Yeltenme bile,” dedim. “Polisle her ne yapmayı planlıyorsan. Kim yaptırıyor sana bunları? Mimi mi?”

Kasey ışıl ışıl gülümsedi. “Gitmem gerek,” dedi ve arkasını dönüp yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

Onu takip ettim.

“Kasey!” dedim.

Durdu, fakat dönmedi. Yüzünü görebilmek için önüne geçmek zorunda kaldım.

“Ciddiyim,” dedim.

“Okuldan sonra görüşürüz,” dedi elini ben geri çekilmeden önce kısa süreliğine benimkine dokundurarak. Sonra yana adım atıp geçip gitti. Geri dönmedim. Onu giderken izlemek istemiyordum.

Salonun yanında bir şeyin hareketi dikkatimi çekti. Bakışlarımı kaldırdığımda Megan Wiley’yi uzak köşede beklerken, hatta neredeyse saklanırken gördüm. Beni izliyordu. Hayır, Kasey’yi izliyordu.

Arkama dönünce kendimi güvenlik görevlisiyle burun buruna buldum. Adı Hal’di. Onu iyi tanıyordum. Onun da benim hakkımda aynısını hissettiğinden emindim.

“Hey, kanıyorsun,” dedi Hal.

Elimde Kasey’nin dokunduğu yere baktım.

Hafif kesiklerle kaplanmıştı.

“Ah o mu?” dedim. “Sınıfa geri dönmem gerekiyor.” Ve yürüyüp gittim.

Zihnim son yaşanan dehşetli şeylerden dolayı harıl harıldı. Ben de büyük bir krizle uğraşan her lise öğrencisinin yaptığını yaptım: Derse girdim.

Sızlayan elimi, eve gittiğimde beni neyin beklediğine dair bitmek bilmeyen bir korku ve herkesin bana baktığı hissi dışında birinci, ikinci ve üçüncü dersler iyiydi. Her zamanki şeyler yani. Aklımı hapis ve beni suçlayıp hapse artırabilmek için Kasey’nin ne planladığı fikrinden uzaklaştırmak için dikkatimi derslere vermeye çalıştım.

Annemle bunu hayatta konuşamazdım. Bayan Ames’e gidip gitmeme konusunda çok düşündüm ama onun da bana inanacağını sanmıyordum.

Kimse bana inanmazdı. İnanılmaz bir şeydi bu. Bu da benim problemimdi.

Ama dördüncü derse girdiğimde kapıda kimi göreyim? Megan’ın ta kendisi. Onu ta koridorun sonundan bir şey ararken gördüm. Zihin gücümle beni arıyor olmaması konusunda ona baskı yapmaya çalıştım ama ben oradan uzaklaşamadan önüme geçti.

“Konuşmamız gerek,” dedi.

“Ben almayayım, sağ ol,” dedim çevresinden dolanmaya çalışarak.

“Ciddiyim Alexis,” dedi kısık bir sesle.

Dirseğimi tuttu ve beni derslikten uzaklaştırdı. Onu kızlar tuvaletine kadar takip ettim. Önüme geçti.

“Kız kardeşinde doğru olmayan bir şeyler var,” dedi.

Her nasılsa bunun olacağını düşünmüştüm ama aynı zamanda sanki başımdan aşağı bir bardak buzlu su dökmüş gibi oldum.

“Garip davranıyor, değil mi?”

Megan’a baktım. Gerçekten tam da bir Hollywood filminden fırlamış popüler kız gibi görünüyordu. Hatta dişleri bile bembeyaz parıldıyordu.

“Pek değil,” diye yalan söyledim.

Gözlerini kıstı. “Hiç arkadaş olmadık...”

“Evet, eminim yüreğini parçalıyordur bu durum,” dedim. Bu benim gibi birinin onun gibi birine söylemesi gereken şeydi. En azından film versiyonunda.

“Ama şu an sana onda bir garipliğin olduğunu söylüyorum. Adı neydi? Kayli?”

“Adı Kasey.” Midem ekşidi.

“Pepper Laird haklı. Kız kardeşin çatlağın teki. Ve ah, bu arada beni her niyeyse öldürmeye çalışıyor. Spor salonundaki hareketleri bunu kanıtladı. Ha bir de, yıllığındaki fotoğrafımın üstünü çizmiş olabilir mi?” demesini bekledim.

Onun yerine şunu söyledi, “Lütfen delirdiğimi düşünme.”

“Niye delirdiğini düşüneyim ki?” Kasey onun yanında *Mısır Çocukları’*na bağladığı zaman ben de oradaydım.

Kahverengi gözlerindeki kıvılcım umut parıltısıydı galiba. “Alexis, ben böyle şeyleri hissedebiliyorum, tamam mı? Hayatım boyunca bir şey...”

Aniden zihnimde Pepper ve Megan’ın Kasey’nin başına çorap ördüğü bir görüntü belirdi. Yani, ya Pepper haklıysa? Belki Kasey *kaçıktı*. Bu yine de ponpon kızların onun başına üşüşmesini gerektirmiyordu. Belki de Mimi, Pepper ve Megan birlikte çalışıyorlardı ve tüm bunlar büyük bir komploydu.

“Üzgünüm,” dedim. “Kardeşimin eksantrik biri olmasının seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum.”

“Eksantrik mi?” dedi Megan. Hakikaten şaşırmış görünüyordu. “Alexis, kardeşin *ele geçirilmiş.”*

Kirli fayansa düşmemek için elimle lavaboya tutunmak zorunda kaldım.

“Hayaletler, iblisler, karanlık taraf, Voldemort gibi,” diye devam etti Megan. “Evinizde garip şeyler oldu mu bu aralar hiç?”

Başımı salladım.

“Mesela garip gürültüler, sesler, kokular ya da sıcak veya soğuk hava...”

“Hayır! Kes şunu!” diye haykırdım gürültüler, sesler, kokular ve soğuk hava olduğu halde. Hepsi vardı hem de.

“Kasey hiç hafıza kaybı yaşadı mı? Hiç...” Megan’ın yüzü soldu. “Babanın kazasıyla bir alakası var mı?”

“Kardeşimin evde yaptığı şeyler özeldir!” dedim.

Ama başka bir şey söylemeye gücüm yoktu.

“Hissettim,” dedi Megan. “Vücudumda. Kardeşin spor salonundayken.”

Dürüst olmam gerekirse beni biraz ürkütüyordu. Belki... belki de gerçekten ciddiydi ve yardım edebilirdi. Belki de Kasey’yi nasıl düzelteceğimizi biliyordu.

Ya da belki de ponpon kızlara bana bir oyun oynadığını, benim de ona kandığımı söylerdi. Ben de tam bir alay konusu olurdum.

“Ne kadar güzel. Ben sınıfa gidiyorum,” dedim tuvaletten çıkmaya yönelerek.

Megan adımlarını bana uydurdu.

“Görmemiş gibi davranamazsın,” dedi.

Ha. Ne kadar bildiği ortadaydı işte. Numara yapmakta iyiydim.

Sınıfa ulaştığımızda kapıya uzandım. Elini kapıya koydu ve kapalı tuttu.

“Durum kötüleşebilir,” dedi.

Dudakları birbirine bastırılmıştı, gözleri genişti ve ciddi bakıyordu. Yüzünde neşeye dair bir iz yoktu.

“Benim sorunum,” dedim. “Senin değil.”

“Ama yardım etmek istiyorum.”

“Endişelenmene gerek yok. Onu durdururum ben. Seni incitmesine izin vermeyeceğim.”

Megan gözleri kocaman açılmış olarak geri çekildi. *“Beni* incitmesine mi?”

Tüh!

“Neden...”

Kapı açıldı. Megan çarpılmamak için geri sıçramak zorunda kaldı.

“Siz ikiniz bize katılmayı düşünüyor musunuz acaba?” diye sordu öğretmen.

Megan ve ben sıralarımıza yürüdük ama bakışlarımı kaldırdığımda beni izlediğini görünce konuşmamızın bitmediğini anladım.

Dersten sonra Meganla karşılaşmamak için kütüphaneye gittim gizlice. Kitaplık görevlisi kendini bir aşk romanına kaptırmıştı ama masasının önünden geçerken işaret edercesine KOLTUKLARDA UYUMAK YASAKTIR uyarısına baktı ve sonra da kitabını okumaya devam etti.

Megan’a inandığım falan yoktu ama... kendim görmem gerekiyordu.

İnternet erişimi olan bilgisayarlara gittim ve ele geçirilme hakkında bir arama yaptım. Ekran parlak maviye büründü ve ortasında beyaz yazı belirdi, “SONUÇLAR ENGELLENMİŞTİR.”

“Şeytan çıkarma,”

“hayalet” ve “kötü ruh” aramaları da aynı cevapla sonuçlandı.

Sonra şeytani kız kardeşlerle ilgili olan herhangi bir kitap bulamadan rafların arasında dolandım.

En sonunda kitaplık görevlisinin yanına gidip direkt şeytanın ele geçirmesiyle ilgili kitapları nerede aramam gerektiğini sordum. Yüzündeki

ifadeden bunu benim gibi birinin sormasına şaşırmadığı anlaşılıyordu.

“O kitapları artık depolamıyoruz,” dedi. “EADY duydun mu? Endişeli Aileler Derneği? O konuların çocuklara uygun olmadığını söylediler.”

“Siz de hepsini attınız mı?”

“Hayır, *atmadık.*” dedi kızgınlıkla.

“O zaman bana nerede olduklarını söyleyebilir misin?”

“Hayır.”

Sanırım vazgeçmemi bekliyordu. O yüzden orada dikilip bir açıklama beklediğimde içini çekti.

“Bak, EAD’ın yine ensemde olmasını istemem. Geçen sene büyücülükle ilgili bir kitaba bakmak için yalvaran bir köstebek yolladılar buraya. On dakika sonra bir baktım müdirenin odasındayım. Neden *Harry Potter’ı* denemiyorsun?”

“Lütfen,” dedim. “Özel bir durum söz konusu.”

“Öyle mi dersin?” dedi eğlenmiş bir sesle. Aşk romanını bırakıp bana baktı. Yani ben *Ev Kalbin Olduğu Yerdedir: Bir Darcy Sloane Gizemi* adlı kitaptan daha ilginçtim.

Bana asla inanmayacağını biliyordum ama yorgunluk ve kızgınlığın karışımı beni cesur yapmıştı. Kollarımı sıvayıp tenimdeki yanık izlerini ortaya çıkardım. “Küçük kardeşim geçen gece kilitli odama gelip bunu yaptı bana. Ve sabah yine karşıma çıkıp bunu yaptı.” Sesimin ne kadar gerçekçi çıktığına inanamayarak ona elimin tersindeki jilet kesiği gibi duran çapraz kesikleri gösterdim. “Şahsen ben sadece kaçık olduğunu düşünüyorum ama Megan Wiley var ya? Ponpon kız? O, Kasey’nin şeytan tarafından ele geçirildiğini düşünüyor. Ya da bir iblis.”

Kitaplık görevlisi iç geçirip masasındaki çekmeceyi açtı ve bir kitap çıkararak masasının üzerine koydu. “Buna ne dersin?”

Başlığına baktım: *Acıyla Başa Çıkmak: Kendine Zarar Veren Gençlere Yardım.*

“Eminim ki bu kitap benimkinden başka türlü problemleri olan birileri için çok iyidir,” dedim kitabı ona doğru geri iterek. Sonra kütüphaneyi terk ettim.

Zil çaldığında ve çocuklar bahçeye akın ettiğinde Carter’ı aradım. Dün parkta olanları düşününce içim kıpır kıpır oldu. Kalp çok inanılmaz bir şeydi. Tüm hayatım kararmak üzereyken bile kendimi Carter’ın gözlerinin ne kadar mavi, saçlarının ne kadar sarı olduğu ve

mimari hakkında ne kadar çok şey bildiği hakkında düşünmekten geri alamıyordum.

Birkaç dakika sonra aramaktan vazgeçip dolabımdan İspanyolca kitabımı almak üzere yürümeye başladım.

Megan Wiley beni bekliyordu.

Ve üç metre ötede ponpon kız sürüsü duruyordu.

Harika. İhtiyacınız olduğunda polisler neredeydi? Kendimi kelepçeleyip kruvazöre atlardım.

İlerleyeceklerini düşünerek yavaşladım ama Megan orada öylece duruyordu. Megan'la koridorun ortasında konuşacağıma kitapsız giderek Sinyora Gregory'nin gazabıyla yüzleşmeyi yeğleyeceğime karar verdim.

Ama Megan durmayı planlamadığımı anlayınca yolumu kesmek için bana doğru geldi. Hatta elini koluma bile koydu.

"Kasey'nin beni incitmesine izin vermeyeceğini söylerken ne demek istedin?" dedi.

"Megan, kusura bakma ama burnunu sokma."

"Eğer durumun kötüleşmeyeceğini düşünüyorsan kendini kandırıyorsun," dedi.

Şakşakçılara bir bakış attım. Ne dediğini duymak için kendilerini zorlarlarken neredeyse salyalarını akıtıyorlardı."

"Neden hayatıma karışmaya bu kadar meraklısın?" diye sordum.

Ama işin aslı... gizliden gizliye Megan'a bir açıklama borçlu olduğumu biliyordum. Eğer tehlikedeyse neler olduğunu bilmesi gerekmiyor muydu? Ama raylardan aşağı doğru hızla inen korku treni gibiydim. Geri dönüş yoktu.

Ve söylediği her şey beni daha çok korkutuyordu.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," dedi. Kızgın değildi, alınmıştı.

"Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver. Yardımını istemiyorum," dedim.

İzleyicilerimizin sayısı artmıştı. Teneffüste gelip geçenler kulak kabartmak için durmuşlardı.

"Benimle bir dakika konuşsan..."

"Seninle konuşayım mı?" diye tekrarladım. "A evet, çünkü bizim çok mükemmel ve açık bir ilişkimiz var. Sana içimi dökmem gerekiyor."

Başka biri olsa yürür giderdi.

Ama Megan gitmedi. Dişlerini sıktı ve kendini hazırlamış göründü. “Pekâlâ, Alexis. Daha iyi arkadaş olmadığımız için üzgünüm ama bu başından geçenleri anlamadığım anlamına gelmez.”

“Anlıyor musun?” diye sordum.

Kalabalıkta bir mırıldanma yaşanınca, bunun okuldaki bazı kişilerin uzun zamandır görmeyi umdukları bir yüzleşme olduğunu anladım.

İleri yürüdüm. “Üzgünüm, bu kelimeleri kollarınla yazmaktan ya da tırnaklarını yaptırmaktan daha karışık bir mesele. Nedense senin *gerçek* insanların problemlerini idrak edebileceğinden şüpheliyim.”

İlk defa Megan toplanmış kalabalığı fark etti. Sesini iyice alçalttı ve sesi hakikaten kafası karışmış gibi çıktı. “Neden benimle konuşmuyorsun?”

Carter’la mimaride olduğu gibi, bunda da Megan’ın ne söyleyeceğini gerçekten duymak istiyordum. Sadece *ondan* duymak istemiyordum.

Alexis’in evreni ve Megan’ın evreni. Biri bir tarafta, diğeri ise ta karşısında uzaktaydı. Tamamen ayrıydılar. Ve onları bu hali hoşuma gidiyordu. Ama şu an Megan ortalığı karıştırıyordu.

Takımının verebileceği zarara birinci elden tanık olmuştum. Ellerini Kasey’ye uzatmalarına izin vermeyecektim.

Kaçık olsun ya da olmasın.

“Siz benim en yakın arkadaşımla uğraştınız,” dedim. “Şimdi de küçük kardeşimin mi peşindesiniz?”

Ve sonra aklıma söylenebilecek en mükemmel şey geldi. Megan’a haddini bildirecek ve bir umut başımdan gitmesini sağlayacak şey. Tamamen.

Derin bir nefes aldım. “Bir sonraki kurbanın olmak istemiyorum. Annen ölmüş olduğu için istediğin her şeyde söz hakkın olduğunu sanıyorsun, biliyorum. Ama lütfen. Beni buna dahil etme. Ailemi buna dahil etme.”

Güm.

Sessizlik.

Megan geriye bir adım atınca bizi izleyen çocuklardan birine çarptı.

“Onu rahat bırak,” dedi birisi. Bana söylediklerini düşündüm.

İnce uzun biri, basketbol takımının yıldızı ve tartışmasız bir şekilde okulun en popüler çocuğu Megan’a doğru bir adım attı. “Yakasından düş, Wiley.” Tüm ponpon kızlara bakıp tiksinmiş bir şekilde başını salladı. “Sizin *probleminiz* ne? Bir kereliğine de olsa insan olmayı deneyemez misiniz?”

Megan ona inanamayarak baktı. Sonra bana döndü.

Kendimden nefret ettim.

Hâlâ kızgın görünmüyordu. Sadece incinmiş ve kafası karışmıştı. Bu kendimden daha fazla nefret etmeme neden oldu.

"Ben sadece... yardım etmek istemiştim..." dedi.

Sonra arkasından sıra halinde yürüyen kızlarla çekip gitti.

Basketçi sırtımı sıvazladı.

"Ağırdan al Pembe," deyip gitti. Koridordaki kalabalık bir anlığına öylece durdu, olayı sindirdi ve sonra dağıldı.

Zil çaldığında koridorda tamamen uyuşmuş hissederek yalnız başıma dikiliyordum. Sonra omzumda bir el hissettim. Bayan Ames'ti. Asık bir yüzle bana baktı. "Seni odamda görmem lazım."

16

Bayan Ames bana odasına kadar eşlik etti.

"Sana telefon var," dedi eliyle masasını işaret ederek. Ahize telefonun almacından ayrı duruyordu.

Babam ölmüştü. Annem ölmüştü. Kasey ölmüştü. "Alo?" dedim düzgün bir kelime oluşturabilmeme bile şaşırarak.

"Alexis, benim, annen."

"Ne oldu?" Kendimi en kötüsüne hazırladım.

"Ne? Yok bir şey. Ne demek istiyorsun?"

"Babam iyi mi?"

"Ah... evet, özür dilerim," dedi beni korkuttuğu için sadece bir anlığına, olması gerektiği kadar üzgün olarak. Tuttuğum nefesi iç geçirerek saldım.

"Polisle konuştum," dedi. "Bir hata yapmışlar. Frenler kurcalanmamış."

"Kurcalanmamışlar mı?"

"Evet, arabayı yeni incelemişler..."

"Kesin mi?"

"Evet, kesin olarak eminler," dedi. Yavaşça nefes aldı. "Alexis, geçen gece o şekilde göründüğü için... üzgünüm." İki seçeneğim vardı: Birincisi ona Kasey'nin yaptığını anlatır ve Bayan Ames ensemdeyken bu karmaşıklığı açıklamaya çalışırdım ya da İkincisi şimdilik konunun kapanmasına izin verip sonra açıklardım.

İçini çekti. "Benim de erkek kardeşim var Alexis. Kardeşlerin bazen sertçe itişip kakıştığını biliyorum."

Olayı bu şekilde akla uydurduğuna inanamıyordum. Kız kardeşimin yüzüne vurabileceğime kendini inandırdığına inanamıyordum.

"Uzun hikâye," dedim. Birinci Seçeneğin ortaya çıkmak için içimde kabardığını hissederek.

"İşten geldiğimde anlatırsın," dedi annem. "Aslına bakarsan konuşacak birden fazla şeyimiz var."

Beni psikoloğa yollamak gibi mi?

"Ve Kasey'yi suçsuz olarak gördüğümü düşünme sakın. Bu aralar onunla geçinmek biraz zor, değil mi?"

Göremeyeceğini bildiğim halde omuz silktim.

“Hâlâ orada mısın?”
“Şey, evet. Ama derse girmem gerekiyor.”
“Çok üzgünüm Alexis.”
“Evet, şey,” dedim. “Fren konusuna sevindim.”
“Ben de. Pekâlâ Lex. Seni tutmayayım daha fazla.”
“Hey, dur...”
“Ne?”
“Kasey bugün okula gitti mi?”
Annem duraksadı. “Sanırım. Hasta mıydı? Hayır, gittiğine eminim. Yaptığı bir araştırmadan bahsedip duruyor. Tek düşündüğü şey o.”
Araştırma mı?
“Ama bu öğlen hastaneye uğrayıp babanızı görmeye çalışacağını söylemişti.” Annem iç geçirdi. “Ödevine biraz ara vermesi konusunda ona söz verdir...”
“Ne ödevi bu?”
“Bilmiyorum açıkçası,” dedi annem. “Soy ağacıyla ilgili galiba? Sen de yapmış miydin onlardan?”
“Evet.”
“Onun daha önce hiçbir okul ödevine böyle azimle sarıldığını görmemiştim. Belki de hastaneye beraber gidersiniz. Ona hatırlatır mısın?”
Zihnim Kasey’ye ait düşünceler ve yeni haberin ne anlama gelebileceğiyle çalkalanıyordu.
“Tamam, görürsem söylerim,” dedim. “Gitsem iyi olacak. Görüşürüz.”
“Görüşürüz,” dedi.
Başka bir şey daha söyleyemeden kapattım.
Bayan Ames koltuğun uzak köşesinde oturmuş, odada merakla göz gezdiriyordu. Galiba onun için yeni bir bakış açısıydı bu.
“Haberler iyi mi?” diye sordu.
“Harika,” diye cevapladım. Sesimin neşeli çıkması için kendimi zorlayamadım.
Ayağa kalkıp bana, başka herkes ne düşünürse düşünsün kötü biri olmadığımı bildiği anlamına gelen o bakışı attı. “O zaman hadi derse,” dedi nazikçe.
“Tabii,” dedim çantamı alıp kapıdan çıkarak.
Altıncı dersin sonunda son zil çaldığında üzerime bir dehşet yayıldı. Fazladan bir on dakika boyunca notlarımı düzenliyormuşum gibi yaparak

sıramda oturdum ama en sonunda öğretmen ayağa kalkıp çantasını eline aldı.

Şimdi nereye gitmem gerekiyordu? İlk önceliğim tabii ki de Megan'dan kaçınmaktı. İkincisi, eve gidip kardeşimle ya da annemle yüzleşmekten kaçınmaktı. Üçüncüsüyse, Carter'ı bulmaktı. Aslında normal şartlar altında olsaydık bu seçeneği seçerdim.

Tanrı'ya şükür, Megan dolabımın yanında beklemiyordu ama başka biri bekliyordu.

Pepper Laird.

Mimi ya da Megan hakkında bir şeyler demesini bekledim ve çenesini kapatmak için ne karşılık versem diye beynimi çalıştırdım.

Ama ben daha fırsat bulamadan o konuşmaya başladı.

"Bir süredir Carter ile benim çıkma eşiğinde olduğumuzu biliyor muydun?" diye sordu yüksek ve net bir sesle.

Şey, hayır. Ve dürüst olmam gerekirse umrumda da değildi. Tamamen imkânsız göründüğü için ikisinin birlikte olma fikri beni üzmüyordu.

"Aferin sana," dedim.

Pepper biz konuşurken on altıncı yaş yüzüğünü çevirdi durdu.

"Çok ciddi değildi," dedi. "Ama beni dansa davet eder diye düşünmüştüm."

"Belki eder," dedim.

"Hayıııır," dedi. Daha önceki tecrübelerime kıyasla fazla sakindi, sanki iş ortaklarıymışız falan gibi pürüzsüz bir sesle konuşuyordu. "Hayır, böyle düşünüyor olamazsın, çünkü dansa *seni* götürüyor."

"Seni ilgilendirmez," dedim dolabımın kapağını çarpıp yürümeye başlayarak.

Sesi yükseldi. "Onu önemsediğini sanıyordum," diye seslendi.

Geri döndüm.

"Bilirsin işte, arkadaşları olup olmadığını. Bir ortama uyup uymadığını." Direkt gözlerimin içine baktı. "Mutlu olup olmadığını."

Başımı salladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir..."

"Carter oradayken kuzenim Ali Saints'te son sınıftı," dedi, neredeyse fısıltı kadar alçak bir sesle. "Bana olanları anlattı."

Havası boşalan balon gibi hissettim kendimi. "Ne demek..." Ona bir adım yaklaştım. "Buradaki kimsenin bunu bilmediğini biliyorsun. Sakın bir şey..."

Pepper'ın hakkını vereyim, bu fikir yüzünden tamamen şok olmuş göründü. "Hayır!" diye haykırdı. "Alo, benim *ahlaki kurallarım* var."

Tabii. Gözlerimi devirme isteğimle savaştım. "O zaman neden bunları bana elinde Carter'ın başına bela açacak bir şeyler varmış gibi söylüyorsun?"

"Çünkü birinin başına bela açacak kişi sensin," dedi dudak bükerek. "Ve açıkçası bunu görmek için kör olduğundan açıkça anlatayım dedim. Hayatı seninle ve grotesk arkadaşlarınla takılmaya başlarsa ne hale gelir sence?"

Carter'ı Kıyamet Mangası'yla etkileşime girerken hayal etmeye çalıştım ama bir türlü zihnimde bir resim oluşmadı. Sonra parkta sadece ikimizin ne kadar iyi olduğunu düşündüm. Ve sonra yine sadece ikimizin olduğu sayısız parkta oturulan günleri hayal ettim.

Dürüst olmak gerekirse, biraz monoton görünüyordu.

"Sence ona iyi davranırlar mı? Uyum sağlamaya çalışmasını izlemek utanç verici olmayacak mı? Ve sonra ikiniz ayrılırsanız, eski arkadaşları onu aralarına alır mı sanıyorsun?" Kaşlarını çattı ve bana doğru eğildi. "Yalnız olmakla senin kadar iyi başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Yakında bakınca Pepper'ın cildi çillerle kaplıydı, gözleri ışığı geçiren sığ ela havuzlar gibiydi. Kirpikleri o kadar solgundu ki onlar, zorlukla görebiliyordunuz.

"Bunun senin gibi birine çok anlamsız gelebileceğini biliyorum. Ama ben Carter'ı cidden önemsiyorum." Geri çekilip omzundaki çantasını düzeltti. "Ya sen?"

Baskı altında hissetmeden erkek arkadaş sahibi olamayacak kadar münzevi birine dönüşmüş olmam mümkün müydü? Ya çözemeyeceğim kadar büyük bir sorun çıkarsa ve Carter'ı da aynı şeyi yaşamaya sürüklediğimi fark edersem? Ama o zaman çok geç kalmış olabilirdim. Ona olan duygularım azalabilirdi. Ve ben de sıkışıp kalırdım.

Pepper'ın koridor boyunca yürüyüşünü ve çifte kapılardan çıkışını izledim.

Onun hakkında zihnime doluşan o kadar düşünceden dikkatimi çeken bir tek bu oldu: O haklıydı.

Bugün de insanların birbirlerine günün ne kadar güzel olduğunu söylemeden duramadıkları o mükemmel sonbahar öğlenlerinden biriydi.

"Ne kadar güzel bir gün," dedi kapıdaki güvenlik görevlisi.

Gökyüzü geniş ve koyu maviydi, yeryüzünün köşelerine bastırıyormuş gibi görünüyordu. Gün ışığından dolayı hava sıcaktı ama hafif bir esinti ağaçların yapraklarını sallandırıyordu. Onlar titreyip sallanmaları bana ellerin gerilip parmakların kımıldatarak yapıldığı “jaz elleri” adlı bir dans figürünü hatırlattı.

Kendimi Carter’ı düşünmeyi bırakıp onun yerine Kasey’ye odaklanmaya zorladım.

Ele geçirilmek.

Hayatımda duyduğum en aptalca şeydi sanırım.

Yani, sırf Kasey biraz çılgınca davranıyor ve garip bazı şeyler yapıyor diye ele geçirilmiş olduğunu düşünmek nasıl bir saçmalıktı?

Ayrıca babamın frenleri kesilmemişti. Bu önemliydi, çünkü Kasey’nin bir şey yapmamış olduğunu gösteriyordu. Ve bu da delilik skalasında “birini öldürmeye çalışmama”nın “birini öldürmeye çalışmak”tan çok daha aşağıda yer alması açısından önemliydi. Yani Kasey hafiften üşütmüş olabilirdi ama tımarhanelik değildi.

Kafamda kız kardeşimin hareketlerine bulduğum mazeretleri birbiriyle ilişkilendirerek yavaşça Whitley Sokağı’na yürüdüm. Eve ulaştığımda her şeyin tamamen benim hayal ürünüm olduğuna kendimi ikna etmiştim.

Ama anahtarımı sürgüye sokarken hâlâ korkudan tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

Antre sessizdi. Tüm mekân sessizdi hatta. Surrey Ortaokulu 15.15’e kadar öğrencilerini salmıyordu ve saat henüz 15.00’ti. Yani yeni ve iyimser bakış açıma göre kız kardeşimi daha yarım saat kadar görmeyecektim.

Bu da bana odasını karıştırmak için yeterli zamanı sağlıyordu. Kasey o ödevleri çalmıştı. Bu bakmaya değerdi, değil mi?

İlk önce mutfağa gidip telefon rehberini çıkardım ve Surrey Ortaokulu’nun ana ofisini aradım. Sekreter telefonu cevapladığında en iyi “yetişkin” sesimi takındım.

“Merhaba,” dedim. “Öğrencilerinizden birinin bugün okula gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum.”

“Üzgünüm,” diye cevapladı kadın. “Bu bilgiyi sadece aileye veriyoruz.”

“Ya,” dedim normal sesimle. “Şey, ben ablasıyım.”

“Adı ne?”

“Kasey Warren.”

Bir duraksama oldu, klavyeden gelen sesle duyuldu. “Kardeşiniz ‘var’ görünüyor.”

“Harika, teşekkürler.”

Telefonu kapatıp daha da iyi hissederek üst kata çıktım.

Eşyalarımı kendi kapımın dışına bıraktım ve Kasey’nin odasını önünde bir an duraksadım.

“Pısırık gibi davranmayı kes,” dedim yüksek sesle.

Sesim bana cesaret verdi. Elimi kapı koluna koyup çevirdim, kapıyı açarak içeri girdim.

Kasey yatağının üzerinde oturmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

Onu görünce üzerime bir korku seli boşandı. Kendimi savunmak için bir şeyler söylemek üzereydim ki, bana dönüp bakmamış olduğunu fark ettim.

Yerimde kımıldamadan durup onu seyrettim. Gözleri kocaman açılmış ve uzun saçları çıtçıtlı bir tokayla geriye doğrıı toplanmıştı, bir şekilde şeftali rengi tüylü kazağı güneşte parıldayarak bağdaş kurmuş şekilde yatağının üzerinde oturuyordu.

Beni ne görmüş ne de duymuş gibi görünüyordu.

Boğazımı temizledim.

Hiçbir şey olmadı.

“Kasey,” diye fısıldadım.

Hareket etmedi.

İçime öyle yoğun bir korku kapladı ki gözlerime yaşlar hücum etti. Geriye doğru bir adım attım.

“Neden gidiyorsun?” Sesi dümdüz ve soğuktu.

Durdum. Yumruklarım çok sıkıydı, hatta öyle ki tırnaklarım avucuma batıyordu.

“Sadece evde olup olmadığına bakmak istedim,” dedim.

“Ama sekreter sana okulda olduğumu söyledi, değil mi?”

Sen onu bir de bana sor.

“Bir şey duyduğumu sanmıştım,” dedim.

“Yalan söylüyorsun.”

“Kasey...” dedim. “Ne yapıyorsun sen tam olarak?”

Hâlâ bana bakmıyordu. “Düşünüyorum,” diye cevapladı.

“Neyi?”

“Birinin bana önerdiği bir şeyi.”

“Kimin?”

Cevap vermedi.

“Uyuşturucu mu demek istiyorsun?” Meselenin bu kadar basit olduğunu umarken buldum kendimi. Ama bir yanıt beklerken geçen her sessiz saniye, aşırı saçma ve iyimser bakış açıma gölge düşürdü.

“Hiç arkadaşın yok,” dedi Kasey sanki kafasına ilk defa dank etmiş gibi.

“Birkaç tane var.”

“Benim de hiç arkadaşım yoktu.”

Bakışlarını pencereden raf dolusu bebeklere çevirdi.

“Ama artık var Lexi,” dedi. “Yeni bir arkadaşım var. Benim özel olduğumu söylüyor.”

Yatağa doğru tereddütlü bir adım attım. “Ben her zaman senin arkadaşın oldum Kasey.” İlerleyip elimi omzuna koydum ama sanki onu yakmışım gibi benden uzaklaştı.

“Bana dokunma!” dedi haykırarak.

Titreyen ellerimi görmesini istemediğim için ceplerime soktum.

“O kim, Kasey?” diye sordum. “Onunla nerede tanıştınız?”

İlk defa bana baktı, yüzü gölgeler içindeydi. Tek görebildiğim pencereden gelen ışık sayesinde parıldayan gözleri oldu.

Ne renk olduklarını bilmek istiyor muydum?

Aniden kardeşim yataktan kalktı ve önüme dikildi. Kolumu öyle sıkı tutuyordu ki, parmaklarının çevresi beyaza dönmüştü.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. Sesi çok hafif ve korkmuş çıkmıştı.

“Sana yardım ederim,” dedim. “Kasey, belki de yeni arkadaşın iyi biri değildir. Belki de sana ne öneriyorsa onu alman iyi bir şey değildir.”

“Ama anlamıyorsun,” dedi. “Bana söylediği şeyleri yaptığımda, sihirli gibi sanki. Hiçbir şey korkutucu olmuyor.

Çevremdeki kişiler bana kötü davransalar da umrumda olmuyor. Ve herkes ne istersem onu yapıyor.”

Sihir. Kalbim göğsümün içinde tekledi.

“Söylediklerimi yapıyorlar derken ne demek istiyorsun?”

Küçük kız kardeşim ele geçirilmişti.

Kolumu tuttuğunu unutmuş gibi görünüyordu. O konuştukça yaptığı baskı da yavaşça arttı. “Yani insanlara bir şeyler söylüyorum ve onlar da beni dinlemek istiyorlar. Bana inanıyorlar. Mesela okuldaki sekreter gibi. Onu aradım, Lexi ve beni var yazmasını söyledim. O da öyle yaptı.”

“Kime... Başka kime yaptın bunu?”

“Polis memuru Dunbar’a,” dedi.

Ah olamaz!

“Bu sabah onunla araba hakkında konuşmaya gittim,” dedi. “Ona formda frenler hakkında yazıklarında yanılıyor olduğunu söyledim. O da değiştirdi.”

“Ah... Kasey,” dedim.

Kolumu bırakıp pencerenin kenarına döndü. Bu sefer kesik ya da yanık yoktu.

“Senin için yaptım bunu Alexis. Seni tutuklayacaklardı.”

“Yani doğruydu frenlerin...” Bu sabahki “cinayete teşebbüs” tehdidi... Tüm suçu bir şekilde benim üzerime atacaktı.

Kasey başını eğip arkasını döndü.

“Hayır, olamaz Kasey, *lütfen,”* dedim.

“Ben değildim Alexis,” dedi. “Frenleri ben koparmadım.”

“Ama kimin yaptığını biliyorsun?”

Elini ağzına götürdü ve tırnaklarını ısırmaya başladı. Sonra da omuz silkti.

“Kasey, babamız ölebilirdi.”

“Biliyorum!” dedi. “Ama o bir kazaydı. Şaka olması gerekiyordu.”

“Ama sen yapmadın?”

Başıyla onayladı.

“O zaman kim yaptı?”

“Arkadaşım.”

Bunların hiçbiri anlam ifade etmiyordu. Kendimi Cheshire Kedisi’yle[5] konuşuyormuşum gibi hissediyordum.

“Kasey, kim o?”

Kardeşimin sesi tizleşti ve utanmış gibi elleriyle yüzünü sakladı. “Tanıştığım biri işte.”

“Ben onunla tanışabilir miyim?”

Parmaklarını yüzünden çekti. “Belki.” Dudakları düşünceli şekilde büzüldü. “Yani... belki de çoktan tanışmışsındır.”

“Anlamıyorum,” dedim.

Ama anlamaya başlıyordum.

Geçen gün koridorda, kirli çoraplarla tanışmıştım.

“Kasey,” dedim, “geçen gece odama geldiğini hatırlıyor musun?”

Yüzü kıpkırmızı oldu. “Evet,” dedi ince bir sesle.

“Yüzündeki morluk nasıl oldu?”

Gözlerinde bir şimşek çaktı ve çenesini meydan okur bir biçimde kaldırdı. “Bana kitap fırlattın.”

“Hayır,” dedim. “Olan bu değildi.”

Tırnaklarını çiğnemeye başladı tekrar.

“Hatırlamıyorsun,” dedim. “Çünkü odamdaki arkadaşındı. Ve koridorda kirli çoraplarla olan da arkadaşındı. Ve okuldan ödevleri çalan da oydu, değil mi?”

“Sanırım,” dedi Kasey yavaşça.

“Beni dinle!” dedim. “Yüzün kendi kendine vurduğun için morardı.”

“Yalan söylüyorsun!” diye haykırdı.

“Ben yüzüklerimi asla çıkarmam,” dedim ellerimi görsün diye havaya kaldırarak. “Eğer sana vurmuş olsaydım yüzünde çizikler olurdu.”

Yüzüne dokundu ve parmakları morluğun üzerindeki pürüzsüz tende gezindi.

“Kasey, *ortada arkadaş falan yok.”* Aklıma bir düşünce geldi. “Sende çoklu kişilik var. Bir doktora görünüp hap falan kullanman gerekiyor.”

Tekrar pencerenin yanına gitti ve avuçlarını cama koydu.

“Yalnız olduğunu biliyorum,” dedim. “Ama arkadaşın *ben olurum.”*

Şizofreni iyi bir şey değildi ama en azından tıbbi bir durumdu. Belirtileri, teşhisi ve bir tedavisi vardı.

Başını cama yasladı, sonra camdan uzaklaşarak bana döndü.

“Seni aptal!” dedi. Sesi alçak, sert ve sinirli geliyordu. “Beni kovamazsın. *Burayı seviyorum.”*

Sonra üzerime yürüdü ve elini kaldırıp beni öyle bir itti ki odanın karşısına uçtum. Kasey’nin şifonyerine çarpıp yere düştüm. Ciğerlerimdeki hava tamamen boşalmıştı.

Gücü kızgın herhangi bir on üç yaşındaki çocuğun gücü gibi değildi.

Bu güç... insansı değildi.

Ama bu imkânsızdı.

“Kasey...” diye vırakladım.

“Sadece kıskanıyorsun,” diye azarladı. Sesi inceldi ve pürüzlü çıkmaya başladı.

Alev alev yanan yeşil gözlerine baktım.

“Kaseyle konuşmak istiyorum,” dedim televizyon filmlerinde gördüğüm çift kişilikli insanlarla ilgili *herhangi* bir şey hatırlamaya çalışarak. “Kardeşimle konuşmak istiyorum. Halâ orada olduğunu biliyorum.”

“Hiçbir şey bildiğin yok senin.” Ama dönüp yumruk halindeki elleriyle gözlerini ovuşturdu. Omuzları gevşedi ve yüzü her zamanki somurtuşuna büründü.

Kasey geri gelmişti. “Lexi... orada mısın?”

Vücudumun yere doğru çökmesine engel olamadan ona baktım. “Beni sen *ittin”*

“Hayır, itmedim.”

Hatırlamaması mümkün müydü gerçekten? *“Arkadaşın* beni itti.”

Gerçek birinden bahsediyormuşum gibi odanın içine bakındı. Sonra gözlerinde mesafeli bir bakış belirdi. “Ah,” dedi.

“Kim o?” diye sordum. *“Ne* o?”

Kasey kendine sıkıca sarılıp arkasını döndü.

“Lütfen,” diye yalvardım. “Bizi bırakmasını sağla.”

Kasey’nin çenesinin kasıldığını, sonra gevşediğini ve tekrar kasıldığını gördüm.

“Ona gitmesini söyle,” dedim. “Senin arkadaşın o, değil mi? İstediğini yapmaz mı?”

Birkaç saniye bunu düşündü. Sonra elini kaldırıp tırnaklarını incelemeye başladı. “Hoşuma gidiyor, Lexi,” dedi.

Hoşuna mı gidiyordu? Frenlerle oynamak, okuldan bir şeyler çalmak ve insanları odanın bir ucundan bir ucuna uçarcasına itmek hoşuna mı gidiyordu?

“Ama...” Sesim titredi. “Ben hâlâ senin kardeşinim, değil mi?”

Omuz silkti. “Evet.”

“Yani biz... biz...” Biz ne? Bilmiyordum. Keşke klinikte şöyle bir afiş olsaydı: KIZ KARDEŞİNİZİN ŞEYTAN TARAFINDAN ELE Mİ GEÇİRİLDİĞİNİ YOKSA TAMAMEN KEÇİLERİ Mİ KAÇIRDIĞINI NASIL ANLARSINIZ?

Korkudan aklım çıkmak üzereydi ama onunla konuşup benimle kalmasını sağlamaya çalıştım.

“Endişelenme Lexi, daha kararımı vermedim. Yarın gece yarısına kadar zamanım var.”

“Kasey, söz veriyorum ki en yakın arkadaşın olacağım. Ne istersen yaparım...”

“Bu arkadaşlık değil,” dedi dudakları sertçe büzülerek. “Arkadaşlık diğerinin söylediğini yerine getirmekten ibaret değildir.”

Ya tabii, şimdi işin maneviyatına giriyordu. “Ama o sana ne yapman gerektiğini söylemiyor mu?”

Kuvvetli bir şekilde başını iki yana salladı. “Her zaman değil. Bazen benim fikirlerimi de dinliyor.”

Bilmek istemiyordum ama sormam gerekiyordu. “Araba olayı... Kimin fikriydi o?”

Mavi gözleri kısıldı. İçlerinde sert bir parıltı vardı. “Sana söyledim, frenleri o kesti... Ama polisle konuşmak benim fikrimdi.”

Bu iyiye bir işaretti, değil mi? Kasey’nin hâlâ bir parça önemsediği anlamına geliyordu.

“Lexi, senden izin istemiyorum. Hatta fikrini bile sormuyorum.”

Belli ki.

“Sadece bir açıklamayı hak ettiğini düşündüm.”

“Kasey, ya anneme bundan bahsetsek?”

“Sakın!”

“Ama annem ve babam muhtemelen senin...”

“Hayır!”

Gözyaşları yanaklarıma döküldü. “Ne yapmam gerekiyor?”

Başını yana eğdi. “Hayatını yaşa Alexis.” Gözleri ansızın maviden içimi yakıp geçen göz alıcı zümrüt yeşiline döndü. “Acınası ve yalnız hayatını yaşa.”

Sonra okul çantasını aldığı gibi beni yerde bırakarak çıkıp gitti.

On kapı sertçe kapandı ve ben yere çöküp öfke, korku ve çaresizlik gözyaşları dökerek başımı halının üzerine koydum.

Kendime acıyarak geçirdiğim birkaç dakikadan sonra kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ceketimi ve anahtarımı aldım, kürek kemiğimin Kasey’nin şifonyerinin kenarına çarptığı yerdeki keskin acıyı görmezden gelerek merdivenlerden aşağı tökezleyerek indim.

Öğlen güneşi karanlık evimizin kısık ışığından sonra kör ediciydi. Verandaya adım atıp kardeşimi aradım.

Yarın gece yarısı...

Gözlerim ışığa alışıp etrafı net görmeye başladığımda kalbim tekledi.

Çoktan gitmişti.
Geriye bir seçenek kalıyordu.
Megan’ı bulmam lazımdı.

17

Futbol sahası okula vardığımda boştu ve içimdeki bir şeyin havası balon gibi sönmüştü. Kaseyle yaptığım yüzleşme sırasında tüm cesaretim tükenmişti ve şimdiyse yalnızdım.

Ve korkuyordum.

Tribünün en öndeki sırasına oturup ellerime baktım. *Devam et,* dedi kafamın içindeki ses. *Evine git. Bul onu.*

Ama bir türlü yapamıyordum. Orada ne kadar oturursam bir o kadar güçsüz hissediyordum kendimi. Ele geçirilmiş ya da değil, Kasey neredeyse babamızı öldürüyordu. Her geçen dakika onu kontrol eden şey her neyse, onun gücü karşısında daha da eziliyordu.

Çene çalan kız sesleri duyunca bu işe bulaşmamaktan kaçmak için şu anın son şansım olduğunu biliyordum. Megan'ın yüzüne bakmam, bana ne söylerse söylesin katlanmam ve muhtemelen tüm Surrey Lisesi ponpon kız takımının önünde yardım etmesi için ayaklarına kapanmam gerekecekti.

Seçim şansım var mıydı? Eve gidip acil durum parasını alabilir, sırt çantama birkaç kıyafet doldurup yollara düşebilirdim. Kaçıp bu belayı arkamda bırakabilirdim. Daha küçük ve yeni belalar için yer açılırdı.

Ama kaçmak için çok geç kalmıştım.

Burada ne yapıyor *o?*" Pepper Laird'in sesini tamdım ve konuşma sesleri kesildi.

Bakışlarımı kaldırdım.

İşte karşımda ahenk içinde, tenleri bronz ve yükseğe tekmeler atıp ağızlara dolanacak şarkılar söylemeye hazır görünerek duruyorlardı. Bu resimde yanlış olan bir şey vardı, o da bendim. Eğer bakışlar öldürebilseydi, tribün bankında eski Alexis'ten geriye kalan yanmış bir külçe olabilirdim.

Nilüferlerin arasından yüzerek geçen bir kuğu gibi, Megan sürünün önüne geçip gözlerini üstüme dikti. Bakışları soğuk ve duygusuzdu. İçlerinde daha önce yardım önerirken gördüğüm isteklilik artık yoktu. Çok geç kalmıştım.

"Endişelenme, ondan kurtuluruz Megan," dedi Pepper.

"Güvenliğe haber veriyorum!" dedi bir başkası da. Dört cep telefonu açıldı.

Ama Megan sadece bana bakmakla yetindi. Ben de ona baktım.

Beş saniye geçti. On. Kimse tek kelime etmedi.

Sonunda Megan derin bir nefes aldı.

“Pepper,” dedi, “lütfen ısınma hareketlerine bensiz başlayın.”

Pepper bir anlığına şaşkınlık içinde baktı ama en sonunda itaatkâr bir şekilde üç kere ellerini çırptı. “Pekâlâ!” diye seslendi. “İki tur, başlayalım!”

Ve Pepper da dahil ponpon kızlar koşu yolunda iki sıra halinde koşmaya başladılar.

Megan kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturup beni izledi.

Söylemesi aptalca geliyordu ama orada dururken neden çok popüler olduğunu tamamen anladım. Onda öyle bir şey vardı ki, tıpkı kraliyete ait ve bestelenmiş gibiydi.

Terlediğini görmeyeceğiniz türden insanlardandı. Kendimi ayaklarına atıp affını dilendiğim bir görüntü canlandı zihnimde.

Muhtemelen bunu yapmam gerekecekti zaten.

Ayağa kalktım.

“Sana kötüye gideceğini söylemiştim,” dedi.

Yeterince adil. “Megan, özür di...”

“Hayır, Alexis. Özür dileme.”

Çenemi kapattım.

“Bizden neden nefret ettiğini anlıyorum. Beth Goldberg’e yaptıkları berbattı, tamam mı? Ama birlikte bunu yapacaksak, bana güvenmen lazım.”

Kafam karıştığı için başımı iki yana salladım, ama Megan bunu ret olarak algıladı.

“Hiçbir şey demedim, çünkü bahane uyduruyormuşum gibi geliyor kulağa. Ama o sunumu hazırladıklarında ben büyükannemle beraber İrlanda’daydım. Böyle bir şey yapmalarına izin vermezdim.” Güçlükle yutkundu. “Annemin mezarı üzerine yemin ederim Alexis.”

Annelerden ve mezarlardan bahsetmek istemiyordum.

“Beni affetmen gerekmiyor ama bana inanmak zorundasın. Seninle kafa bulmadığıma inanmak zorundasın.” Kolları hâlâ göğsünde kavuşmuş durumdaydı ve elleri dirseklerini kavrıyordu.

Onu ilk defa bu kadar... mükemmel görmüyordum. Kendini tamamen kontrol altında tutmuyordu.

Ona inanıyordum.

“Kardeşime korkunç bir şeyler oluyor,” dedim. “Yüzde yüz emin değilim ama... haklı olabilirsin. Ya da o sadece delinin tekidir.”

“Nasıl deli?”

“Sesler duyuyor,” dedim. “Çoklu kişiliği var. Çılgınca şeyler yapıyor. Ama...”

Cümlemi bitirmemi bekledi.

“Ama aşırı güç akıl hastalığının belirtilerinden değildir, değil mi?”

Megan başını iki yana salladı. “Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama hayır.”

Başım ağrımaya başlamıştı. “Ve mesela... ikna kabiliyeti...”

Uzanıp elini koluma koydu. “İçgüdülerine güven Alexis.”

Zorlukla yutkunup kusursuz bir şekilde boyanmış kırmızı tırnaklarına baktım.

Sesi nazikti. “Ne düşünüyorsun?”

Ne mi düşünüyordum. “Bence... ele geçirilmiş.”

“Sana yardım edeceğim,” dedi Megan anında.

Kolumu kavrayıp park alanına doğru yürümeye başladı.

“Olan her şeyi bilmek istiyorum,” dedi. “Ve evinize gitmemiz lazım. O şey her neyse, muhtemelen hâlâ oradadır.”

Takıma bir göz attım, neredeyse ilk turlarını bitirmek üzereydiler. “Birilerine gittiğini söylemen gerekmiyor mu?”

“Onlar zeki kızlardır,” dedi durmadan. “Anlarlar.”

Dilimin ucuna alaycı bir yorum geldi ama dışarı çıkamadan geri yuttum. Ceketimi alıp yetişmek için arkasından aceleyle fırladım.

“Ee, neler oldu?” diye sordu Megan.

“Annemin arabasının frenlerini kesmiş,” dedim. Tüm kartları masaya serecektim. “Suçu benim üzerime attıracaktı ama bir şekilde polisi bunun bir kaza olduğuna ikna etmiş. Ve garip bir planı var. Yarın geceyle ilgili bir şeyler dedi.”

Megan beni fildişi renkli bir VW New Beetle’a doğru götürdü. Kendi arabası olduğunu bildiğim tek ikinci sınıftı.

Okulun girişine baktım. Çifte kapılar çalışmaya başlamıştı.

Carter dışarı çıktı.

“Bekle,” dedim.

Carter bizi görüp şöyle bir de dikkatli baktı ve sonra elini sallayıp yanımıza gelmeye başladı. “Nerelerdeydin?” diye sordu.

Her şeye rağmen dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşmasına engel olamadım.

Carter, Megan'a doğru soru dolu bir bakış attı ama soru sormadı. Onun yerine sesini alçaltıp gözlerimin içine baktı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım.

"Üzgünüm," dedi bileğime hafifçe dokunarak. Eğer Megan bize sabırsızca bakıyor olmasaydı, parmaklarının koluma sürtünüşü beni pelteye çevirirdi.

"İkinizin bunu sonra yapması gerek," dedi cep telefonundan saate bakarak. "Alexis'le yapacak işlerimiz var."

Carter hayretle baktı. "Nereye gidiyorsunuz? Ben de geleyim."

"Hayır, gelemezsin," dedim bileğimi çekerek.

"Gerçekten olmaz," dedi Megan arabaya dönerek. "Üzgünüm. Hadi Alexis, gidelim."

Durumu açıklamaya zaman yoktu. Kalbim sıkıştı. Kollarının arasında olmayı, dertlerimi anlatmayı ve her şey yolunda olmasa bile bana öyle olacakmış gibi hissettirmesini istiyordum.

"Ara beni," dedi Carter, istemeyerek geriye doğru bir adım atarak.

"Arayacağım," dedim. "Üzgünüm."

"Bin," diye emretti Megan sürücü koltuğundan. Yolcu koltuğuna oturdum ve Carter uzaklaşırken çantamı yere bıraktım.

Melodramatik bir şekilde iç çekmiş falan olacağım ki, Megan park yerinden çıkarken bana gözlerini devirdi. İnce parmaklarının vites üzerinde ne kadar da ihtiyatla hareket ettiğini fark ettim. Öyle bir tutuşu vardı ki kendimi beceriksiz koca bir budala gibi hissettim. Okuldan uzaklaşırken geri baktığımda Carter'ın arabasının park yerinden çıktığını ve başka bir yöne doğru döndüğünü gördüm.

"İkiniz ne zamandır?" dedi Megan.

"Ne? Şey değiliz. Yok öyle bir şey."

"Sana öyle bir bakıyor ki, ortada kesinlikle bir şeyler var."

"Sanırım Pepper da öyle düşünüyor," dedim kendimi tutamadan.

"Pepper mı? Ondan hoşlanıyor ama Carter onunla ilgileniyormuş gibi görünmüyor."

"Pepper benimle konuşmak için dolabıma geldi."

"Ne dedi?"

Carter’ın yüzündeki karamsar ifadeyi hatırladım ve Pepper’ın kelimeleri aklıma geldi. Daha şimdiden onu aşağı çekiyor, duygularını incitiyor ve tek başına bırakıyordum. “Hiçbir şey.”

“Tabii,” dedi Megan. “Çünkü Pepper hiçbir şey dememesiyle ünlüdür.”

Cevap vermedim.

“Şimdi bana her şeyi anlat,” dedi. “Ne zamandır bu gariplikler oluyor?”

“Salı gecesinden beri.”

“Bir tek kardeşinde mi var?”

İlginç soru. Babam güvenli bir şekilde hastaneydi. Şey, belki de “güvenli” kullanılabilecek doğru kelime değildi. Peki annem? Mesafeli biri olduğu doğruydu ama annem yine annemliğini yapıyordu.

“Evet, sadece Kasey,” dedim.

“Şimdi benimle ilgili olan kısmı anlat.”

Ürpertici detayları sizden esirgeyeyim ama küçük hikayem yüzünden Megan’ın öfkeli bir inanamamazlıkla tüm dikkatini bana vererek bakabilmesi için arabayı yolun kenarına çekmesi çok sürmedi.

Kasey’nin o sabah okula geldiği bölüme geldiğimde tereddüt ettim. Megan bana öyle bir kızgınlıkla bakıyordu ki dikkatimi toplayamıyordum.

“Eğer böyle olacağını bilseydim, asla...”

Parmağını havaya kaldırıp gözlerini kapadı. Bunun açık bir şekilde, *Bir dakikalığına benimle uğraşma, yoksa seni arabamdan atarını!* demek olduğunu anladım.

Birkaç saniye ve derin nefes sonra konuştu. “Peki, Alexis,” diye başladı, “küçük ve aptal peri masalında kötü karakter olarak tanıtılmam hoşuma gitmiş gibi yapmayacağım.”

“Megan, bilmiyordum...”

“Sessiz ol,” dedi. “Geçmişi geçmişte bırakalım ve endişelenmeyelim.” Nefesini verdi. “Şimdilik.”

Arabayı yola çıkarıp başını sallayarak sürmeye başladı.

“Eh... uygun olmuş,” dedim en sonunda.

“Ne uygun olmuş?”

“Eğer hikâye hayaletlere inanmayan biri hakkında olsaydı...” dedim ama nasıl bitireceğimi bilemedim. Midem ekşidi. Kollarım güçsüzleşti ve gözlerimi kapadım.

“Ee... fikrini ne değiştirdi? Neden birden yardımıma ihtiyacın olduğuna karar verdin?”

“Ah Tanrım,” dedim. Evde olanları, Kasey’nin şeytani büyüsünü anlatmamıştım ona daha.

Ben de ona anlattım. Hikâye devam ettikçe daha da ab-sürt olduğumu hissettim. On üç yaşındaki kardeşim asabi davranışlar sergiliyordu ve ben de sığınacak yer arıyordum.

Megan’ın söyleyeceklerini duymak için bekledim.

“Yarın gece yarısı... Günlerden ne, cuma mı oluyor? Bu önemli bir gün mü, doğum günü falan mı?”

“Hayır.”

Parmaklarıyla direksiyonda tempo tuttu. “Onu konuşur halde tutman iyi olmuş. Başka türlü neler yapabileceğini asla bilemezsin.”

Hiç o şekilde düşünmemiştim. İçimdeki zayıf parça daha güçlü hissetti.

Arabaya bindiğimizden beri ilk defa nereye gittiğimizi merak ettim. Müze kadar geniş evlerin küçük arsaların üzerine kondurulduğu ve bu yüzden neredeyse ön veya arka bahçe için hiç yer kalmamış olan yeni yerleşim yerlerinden geçiyorduk. (Babam onlara yüzünü buruşturup McMansion[6] diyordu. Annem laf etmezdi, bu sanırım bir gün bir tanesinde yaşamaya hayır demeyeceğindendi.)

“Benim evime gidiyoruz,” dedi Megan. “Ponpon kız kıyafetlerimi değiştirmem lazım.”

“Peki,” dedim.

“Dinle. Büyükannem evde olabilir. Eğer bunların bir kelimesinden bile ona bahsedersen üniversiteye kadar cezalı olurum.”

“Pekâlâ,” dedim bir şekilde ağzımdan kaçıracağımdan ve her şeyi mahvedeceğimden anında emin olarak. *Merhaba, tanıştığıma memnun oldum! Torununuzla ben bir süreliğine Karanlık Tarafla uğraşacağız. O çiçekleri çok seviyorum, menekşe mi onlar?* “O inanmıyor mu?”

“Sorun da bu,” dedi Megan. “İnanıyor. Hem de çok. Bu yüzden beni uzak tutmaya çalışıyor.”

“Ama ilgini çektiğini biliyor, değil mi?”

“Evet.”

“Sen nasıl inanmaya başladın?” Paranormal şeylere olan ilgi Surrey Lisesi’nde moda şeyler arasında yer almıyordu. Öğle yemeği sırasında öylece bahsedebileceğiniz şeylerden değildi.

Megan radyoyu kapattı. “Meleklere inanır mısın?” Hımm.

“Emin değilim,” dedim. “İnanan var mıdır?”

“A evet, bir sürü insan inanıyor. Ve iyi şeylerin varlığına inanmaya başladığında, kötü şeylerin varlığına da inanmak çok zor değil.”

“Yani sen meleklere inanıyor musun?”

“Evet.” Omuz silkti. “Yani arplar ve tüyler tarzında değil. Ama iyi kişilere öldüklerinde *bir şey* olduğunu biliyorum.” Neşeli tavrı bozuldu. “Annem gibilerine.”

Konuyu Megan’ın annesinden uzaklaştırmak için can atıyordum, bu yüzden, “Ne kadar süredir büyükannenle yaşıyorsun?” dedim.

Ki bu da konuyu değiştirme taktiği olma açısından tam bir fiyaskoydu. Megan’ın annesinin ölü olduğu gerçeğine başka bir dikkat çekme yoluydu. Aferin Alexis!

“İki yaşımdan beri.” Bana baktı. “Önemli değil, onun hakkında konuşabilirim. Babam hiçbir zaman işin içinde olmamış. Dışarıda bir yerde, bir kızı olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan bir adam var. Yine de büyükannemin dediğine göre, muhtemelen birden fazla kızı varmış.”

Bir de ben *kendi* babamın görevini yapmadığını düşünürdüm.

“Annemi hatırlamıyorum bile,” dedi. “Pek sayılmaz. Arada bir hatırlıyormuşum gibime geliyor, ama sanırım daha çok *Susam Sokağı* anısı.”

“Teyzen ya da dayın var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Megan yavaşça başını sallayarak. “Sadece ben ve büyükannem.”

“Bunu bilmiyordum bile,” dedim, biriyle bu kadar uzun bir süredir aynı okulda olup da hakkındaki böylesine büyük bir şeyi nasıl bilmediğime şaşarak.

“Şey, beni tanımaya çalıştığın falan yoktu.”

Ah. Gerçekler acıdır.

“Yani son olarak söyleyeyim. Eğer hayaletler veya ruhlarla ilgilendiğimden şüphelenirse beni yatılı okula yollar, soluğu manastırın tekinde alırım.”

“Madem bu kadar sıkı bu konuda, neden yapıyorsun?”

“Pardon, Alexis,” dedi. “Gezegende kendi kendine düşünmeye izinli olan tek kişinin sen olduğu fark edememişim.” Sonra tekrar omuzlarını silkti ve başını yana yatırdı. “Küçük kız kardeşinin beni gözüne kestirmesinden başka mı? Kendimce sebeplerim var.”

18

Çok sayıda beyaz krişi olan geniş bej rengi eve ulaşana kadar sessizlik içinde yol aldık. Megan devasa bir gümüşi BMW'nin yanına arabayı park etti.

"Büyükannem evde," dedi Megan, ön kapıyı bir gladyatörün aslanların koşarak çıkacağı kapıya bakacağı türden izleyerek. "Ben odamdan eşyalarımı alırken onu oyalaman gerekecek."

İçeri girince Megan beni büyük ve güneşli bir oturma odasına açılan bir koridordan geçirdi. Solumuzda yer alan ferah bir mutfakta, altmışlı yaşlarında bir kadın tezgâhtaki posta demetine göz atıyordu.

"Megan," dedi kadın, başını kaldırıp şaşkınlıkla bize bakarak. "Evde ne işin var? Provanız yok muydu?" Gözleri saçımda oyalandı ama bir şey söylemedi.

"Evet," dedi Megan. *Teknik olarak* bir yalan sayılmazdı. "Üstümü değiştirip arabaya lazım olan birkaç şey alacağım. Büyükanne, bu Alexis. Alexis, bu da benim büyükannem Bayan Wiley."

Kesinlikle tam bir Bayan Wiley'ydi. Kendimi hazırladığım türden bir büyükanne değildi bu. Şeker ve eski moda elbiseler yerine, içgüdüsel olarak annemin beş takımından daha pahalı olduğunu anladığım gösterişli şarap rengi birtakım giymişti.

"Hemen dönerim," dedi Megan ve bana anlamlı bir bakış atıp merdivenlere koştu.

Bayan Wiley beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü.

"Sen de takımda mısın?" diye sordu. Bana Külkedisi'nin üvey annesini hatırlatıyordu. Kötü kalpli olması dışında tabii. Klastı ve bir ağırlığı vardı. Megan'ın bu özelliğini nereden aldığını görebiliyordum.

"Şey, hayır," dedim.

Off, *yalan söyle!* Yalan söyle, seni aptal!

Bayan Wiley biçimlendirilmiş kaşlarını çatmış, bir açıklama bekliyordu. Kendimi müzede incelenen bir sanat eseriymişim gibi hissettim. Ya da Bayan Wiley'nin durumunda, küçük bir şirket büyük bir firma tarafından yutulmak üzereymiş gibi.

Söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi taradım. “Okul gazetesi için fotoğraf çekimi yapıyorum.”

“Ah, bir fotoğrafçı,” dedi. Şüpheli bir tepki bekledim ama umrunda değildi. Nasıl rahatladım anlatamam.

“Amatörce uğraşıyorum,” dedim, içimden bana okul gazetesi hakkında soru sormaması için yalvararak. Fotoğrafçıları olup olmadığını bile bilmiyordum. Bu söylediğime ne yanıt vereceğini görmek için baktığımda, gözlerinin bende olmadığını gördüm. Lavabonun arkasında pencerenin ötesine dikilmişlerdi. Ya da uzaklara bir yere.

“Megan’ın annesi de fotoğrafçıydı,” dedi. “Bayağı iyiydi. Bir sürü yarışma kazanırdı.” Vücudundan bir titreme geçti. Gözlerini tezgâhın üzerindeki postalara çevirdi.

“Bilmiyordum,” dedim. Aklıma gelen tek şey buydu.

“Üniversitede fotoğrafçılık okumak istiyor musun?”

Fotoğrafçılığa geri dönmüştük. “Pek sayılmaz,” dedim. “Benim çalışmalarım daha çok... sanatkârvari. Ama gösterişçi değil,” diye ekledim hızlıca.

“Gösterişten hiç hoşlanmam,” dedi düşüncelere dalmış bir şekilde zarfın birini yırtıp açarak. “Keşke Megan da fotoğrafçılık gibi bir şeye merak salsa.”

“Çok iyi bir ponpon kız. Hatta burs bile kazanabilir.”

Büyükanne alçak sesle cık cıkladı. “Ve üniversite boyunca baca gibi bira içip futbol oyuncularıyla çıksın. Buna burs denmez... Keşke kasları yerine aklını kullansa.”

İçimde uyanan Megan’ı savunma isteği karşısında afallamıştım. Okulda onu sayısız defa gözleri ponpon kızlık defterine yapışmış şekilde dolanırken gördüğüm dışında ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Kısa etekler içinde zıplayıp ponponları sallayıp durma fikrini her ne kadar sevmesem de, Megan’ın iyi olmadığını ya da yeterince sıkı çalışmadığını söylemek adil gelmiyordu. Bu düşüncenin yerleşmesi biraz zaman aldı, daha önce Megan hakkında düşündüğüm ya da söylediğim şeyler yüzünden kendimi koca bir ikiyüzlü gibi hissetmeye zaman bulamadan aklımdan savmayı başardım.

Mutfak neyse ki bir iki dakika sessiz kaldı. Odada göz gezdirdim ve tezgâhın üzerinde duran büyük şamdandan çok etkilenmişim gibi görünmeye çalıştım. Tam görevimin sona erdiğini düşünüyordum ki Bayan Wiley tekrar konuştu.

“Cuma gecesi dansa gidiyor musun?” diye sordu.
“Evet,” dedim, anında söylediğime pişman olarak. Ona basitçe “hayır” deseydim ve üzgün görünseydim konuyu uzatmayacaktı.
“Kavalyen var mı?”
“Öyle sayılır,” diye yanıtladım.
“Elbisen nasıl bir şey?”
Elbisem mi?
Aklımda bir elbise canlandırmaya çalıştım ama tek düşünebildiğim Kasey’yle küçükken giydiğimiz pastel renkteki Paskalya elbisesi oldu. Kabarık bebek mavisi kolları ve önüne işlenmiş civcivlerle pek de Mezunlar Gecesi’ne uygunmuş gibi görünmüyordu.
“Sanırım henüz bir elbisem yok,” dedim.
“Geç oluyor,” dedi Bayan Wiley, biraz endişeli bir şekilde. Sonra neşelendi. “Megan’ın kıyafetlerinden birini ödünç almalısın.”
“Onun kıyafetlerinin bana olacağını sanmıyorum.”
“Evet olur,” dedi bana ölçüp biçen bir bakış atarak. “Aynı bedensiniz. Ondan daha uzunsun ama bu sorun çıkarmaz.”
Bana nazikçe gülümseyip postalara döndü. Yüzüme yavaşça kızarıklığın yayıldığını hissedebiliyordum. Megan’ın benim gibi biriyle arkadaş olacağını düşünmesi bir yana, kıyafetlerine sığacağımı düşünmesi bile imkânsızdı. Ben çok... çok farklıydım. Megan mükemmeldi, fakat ben mükemmel değildim. Megan zayıf ve formdaydı, bense... eh, ben de oldukça zayıftım ama bunun için uğraşmadığımdan aynı bedendeki kıyafetleri giyebilmemiz mümkün görünmüyordu.
“Megan niye bu kadar gecikti?” diye sordu. “Neden odasına gitmiyorsun? Merdivenlerden çıkar çıkmaz sağdan ilk kapı.”
“Pekâlâ,” dedim, rahatlamamın çok da belli olmadığını umarak. Bayan Wiley iyi biriydi ama mesela küpeler veya çoraplar gibi şeyler konusunda daha fazla bilgi almaya çalışırsa tüm operasyonu baltalayacaktım.
Üst kata fırlayıp sağdan ilk kapıyı çaldım.
Megan kapıyı açıp şaşkınlıkla bana baktı.
“Büyükannem ne olacak?” diye sordu.
“Onun fikriydi bu,” diye fısıldadım.
İçeri süzüldüm ve Megan arkamdan kapıyı kapattı. Sonra yatağına doğru yürüyüp ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve toz bulutunun arkasını karıştırmaya başladı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordum.

“Hayır,” dedi boğuk bir sesle. “İşim bitti sayılır.”

Bir tarafım Megan Wiley’nin yatak odasında dikildiğime şok olmuş halde kapıya yaslandım. Ne beklediğimi tam bilmiyordum ama yatak odası tipik ponpon kız odalarından değildi. Öyle birinin burada yaşadığına dair kanıtlar vardı ama oldukça azdı. Çoğunlukla kitaplığın bir raf olmasıyla sınırlıydı.

Eşyalarının geri kalanı kitaplar ve bibloların karışık bir derlemesiydi. Biraz dağınıktı ama Kasey’ninki gibi beni deliye çeviren türden bir dağınıklık değildi bu, daha çok alışveriş merkezlerindeki pahalı tasarımcı işi mobilya mağazalarındakilere benziyordu. Bana öğretmenler odasını hatırlattı. Tabii haritalar ve gazetelerin yerine işlemeli yastıklarla cilalanmış taş heykelcikler bulunuyordu.

Dolabın yanındaki duvara asılmış gümüş çerçeveli bir siyah-beyaz fotoğraf fark ettim. Çok küçük bir Megan ve daha genç bir Bayan Wiley’nin göl kenarında üstü düz bir kayanın üzerinde otururlarken çekilmiş bir fotoğrafıydı. ”Bunu annen mi çekmiş?” diye sordum.

Megan kafasını yatağın altından kaldırıp bana baktı. “Neden bahsediyorsun sen?”

Fotoğrafı işaret ettim. “O fotoğraftan.”

Megan bir süre fotoğrafa baktı. “Neden ki? Sanmıyorum. Hep bende olan bir şeydi.” Fotoğrafa doğru bir adım atıp fotoğrafa baktı. Kendi minik yüzü makineye ciddi bir şekilde bakıyordu ve Bayan Wiley piknik elbisesinin içinde çok zarif görünerek gülümsüyordu.

Sanki Megan fotoğrafı daha önce hiç görmemiş gibiydi.

“Hoşuma gitti,” dedim. “Çok iyi.”

“Ama... neden böyle bir şey soruyorsun?” dedi bana dönerek. “Neden annemin çekip çekmediğini soruyorsun?”

“Çünkü...” Ne diyeceğimi bilemedim. “Çünkü büyükannen bana annenin bir fotoğrafçı olduğunu söyledi?”

Megan’ın gözlerinin kenarı kırıştı. “Öyle mi dedi?”

İhtiyatlı bir şekilde başımı salladım. Belki de Megan özel bilgilerin gizli kalması gerektiğini düşünüyordu.

Ama kızgın görünmüyordu, sadece şaşkındı. “Sana annem hakkında bir şey söyledi. Bana hiç söylemediği bir şey.” Sesi sakindi, hatta *fazla* sakindi. Bir insanın şoka girdiğinde olacağı türden bir sakinlikti bu. Çerçeveyi

duvardan alıp ters çevirdi ve yatağın üzerine bıraktı. Metal klipslerini açtı, arka kapağını kaldırıp fotoğrafı nazikçe kenarlarından tutarak havaya kaldırdı.

Olduğum yerde kaldım. Zaten yeterince şey yapmıştım.

Hafifçe nefesini bıraktı. “Gel de bak,” dedi sesinde hayranlıkla.

Yanma gittim, paspartu yüzünden görünmeyen fotoğrafın köşesini gösterdi. Birisi adının baş harflerini soluk bir şekilde imzalamıştı.

“Shara Wiley,” dedi Megan.

“Yoksa o...” Yanındaki kelimeyi inceledim.

“Annem,” dedi Megan. Başını sallayıp yatağa çöküverdi.

“Vay,” dedim.

Megan fotoğrafı dikkatlice çerçeveye yerleştirdi ve bana döndü. “Kazadan sonra büyükannem beni evlatlık aldı. Annemden hiç bahsetmez. Asla.” Fotoğrafa tekrar baktı. ”İyi anlaşamazlarmış ve annem öldüğü zaman da konuşmuyorlarmış. Bu durum onun için korkunç olmalı.”

“Üzgünüm...” dedim. Düşüncemi tamamlayamadım.

Eğilip fotoğrafa daha yakından baktım. Güzel bir çekimdi; sıradan aile portreleri gibi kasıntı ve yapmacık değildi. Ayrıca Megan da şeker bir çocuktu. Bir kaşını şüphelenmiş gibi havaya kaldırmıştı.

“Hey,” dedim tombiş bebek kolundaki bilekliği fark edince. Şu ikiye bölünmüş kalplerden birine benziyordu. ”Benim de böyle bir nazarlığım var.”

Megan boynuna uzanıp üzerindeki kazağının altından altın zinciri çekerek sallanan bir nazarlığı gözler önüne serdi. “Hâlâ takıyorum,” dedi. “Sanırım bayağı, popüler bu şeyler.”

“Bence annenin bunu çekmiş olması çok hoş,” dedim daha önce ailemin fotoğrafını çekmek aklıma hiç gelmediği için şaşırarak.

“Teşekkürler,” dedi Megan fotoğrafı çerçevenin içine özenle tekrar yerleştirerek. Sesinin gerginliğinden bunun onun için ne kadar anlamlı olduğunu anlayabiliyordum. ”Sanırım buna daha sonra da bakabilirim. Şimdi daha önemli sorunlarımız var.”

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye tekrarladım.

Megan özrümü görmezden geldi. “Büyükannem fotoğrafçı olduğunu mu söyledi?”

Başımla onayladım. “İyi bir taneymiş. Ödül kazanmış, öyle dedi.”

“Vay be,” dedi Megan. Gözleri odağını kaybedip uzaklara daldı. Fotoğrafı yerine astı ve ona son bir koz baktı. Sonra gözlerini bana çevirdi. “Son do fotoğrafçılıkla ilgileniyorsun, değil mi? Belki bir ara bana gösterebilirsin...

Sesi azalarak kesildi.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim. “Tabii ki.”

Ve bunda ciddiydim do. Yani ona çok büyük bir borcum vardı, ama bundan daha çok, Megan’dan başka kimseden almadığım bir titreşim alıyordum. Sanki ona fotoğraflarımı göstersem anlayacaktı. Onları anlardı. Fotoğrafçılık konusunda yapılacak zekice bir muhabbet, garip bir şekilde Carter’ın evime süslü mimari terimlerle hakaret edişini dinlemek kadar karşı konulmaz geliyordu. Megan iç çekti. ”Sanırım gitmeye hazırız,” dedi.

“Ah,” dedim. “Büyükannen senden elbise istememi söyledi, yani sorarsa bunu konuştuğumuzu söyle.”

“Ne elbisesi?”

Tereddüt ettim. “Dans için senin elbiselerinden birini ödünç almamı söyledi.”

“Elbisen yok mu?”

Omuz silktim. “Önemli değil.”

“Birini almalısın,” dedi. “O zaman soru sormaz.” Dolabına gidip kapılarını açtı.

Kendimi fevkalade bir şekilde aptal hissettim. “Megan, kıyafetlerin bana olacağını...”

“Rahatla,” dedi kıyafet askılarını karıştırarak. “Sadece göstermelik bu. Giymen gerekmiyor ama giysen iyi olacak.”

“Dansa kadar hayatta kalır mıyım bakalım,” dedim ama sadece biraz şaka yapıyordum.

Bana döndü ve ciddi bir şekilde baktı. “Kalacaksın Alexis,” dedi. “Sana söz veriyorum, olanları çözmenin bir yolunu bulacağız.”

İç geçirdim. Bu kadar ciddiye alıyor olması durumu çok daha zor bir hale getiriyordu. Bir yarım, birinin beni tüm bunların kafamın içinde gerçekleşiyor olduğuna ikna etmesini istiyordu. Böylece bir hap içer ve normal hayatıma geri dönerdim.

Ama benim normal hayatım neydi ki? Kıyamet Mangası’yla takılmaya geri dönebilir miydim? Megan’dan nefret etmeye dönebilir miydim?

“Saçını nasıl yapacaksın?” diye sordu askıların gerisine uzanarak. “Toplamayı düşündün mü hiç?”

“Hayır.” dedim dürüstçe, çünkü saçımı hiç düşünmemiştim.

“Pekâlâ, bunun yüzünden benden nefret etme,” dedi Megan ve döndüğünde elinde bir elbise tutuyordu... *pembe* bir elbise.

Pembe derken Pepto-Bistol[7] pembesini kastediyordum. Kolay pişirme fırını pembesi. Güzellik yarışması pembesi. Elinde bir yılan tutuyormuşçasına istemsizce geriye doğru bir adım attım. “I-ıh. Hayatta olmaz!”

“Yapma, çok güzel olur. Punck-rock tarzı Barbie bebeği gibi olursun.”

“Hayır,” dedim. “Megan, olmaz. İnsanlar düşünecek ki...”

“İnsanların ne düşündüğü umrunda değil sanıyordum.”

Pislik. “Çilek gibi görünürüm.”

“Hiç de bile,” dedi. “Sana diyorum bak, gelmiş geçmiş en şeker şey olacak.”

Elbiseye baktım. 1960’lardanmış gibi görünüyordu; vakası bir omuzdan diğerine düz çizgi halinde uzanıyordu ve kolsuzdu. Göğsün birkaç santimetre altından sonra diz hizasına gelen kabarık bir eteği vardı. Kumaşı sertti, yani katlanarak böyle yapılmıştı.

“Al şunu. Alıyorsun. Almak zorundasın,” dedi. “Herkes ölecek kıskançlıktan.”

“Ah, harika,” dedim. “Tam da ihtiyacım olan şey.”

“Ne, milletin senin tatlı ve iyi bir moda zevkin olduğunu düşünmesi mi? Bu çok müthiş olurdu. Ah, dur, neyin eksik olduğunu biliyorum.” Gözleri bir şeyi arayarak odayı taradı. “Tacım nerede benim?”

Daha fazlasını kaldıramayacaktım. “Tamam!” dedim.

“Elbiseyi alırım ama başka bir şey yok. Aksesuvar olmayacak.”

Bu konuyu sadece büyükannesinden korunmamız için açmıştım ama şimdi pembe bir prenses elbisesi giymeye ikna edilmiştim. Dördüncü sınıftan beri pembe elbise giymemiştim ben. Tacı bulmadan buradan çıkmamız gerekiyordu.

“Yaşasın!” diye bir sevinç çığlığı koyuverdi Megan, elbiseyi koluma sererek. Odaya son bir kez baktı.

“Sen de gidiyor musun cuma akşamı?” Soru öylesine çıkıvermişti ağzımdan.

“Evet. Gitmek zorundayım. Okul ruhu, falan filan.”

“Kimle gidiyorsun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Tek başıma.”

“Kavalyen yok mu?”

“Kimin kavalyeye ihtiyacı var?” diye sordu. “Dans etmeye çalışıp aptal görünecek zaten.”

Kim punk-rockçıydı şimdi?

Mutfağın oradan geçerken duraksamadık bile. Megan holden çantasını aldı ve omzunun üzerinden bağırdı, “Güle güle büyükanne!”

“Tanrı seni korusun,” diye seslendi Bayan Wiley biz kapıdan çıkarken.

“Neden öyle dedi?” diye sordum. Ne yapacağımızı anlamış mıydı?

Megan omuz silkti. “Hep böyle der.”

19

Öğleden sonrasının ışığı, altından beyaza doğru solmaya ve rüzgâr yere düşmüş yaprakları sokakta bir sağa bir sola sürükleyen bir hava akımı oluşturarak esmeye başladı. Kırmızı ışıkta durduğumuzda yapraklar arabaya çarpıp belli belirsiz kazıma sesleri çıkardı.

"İçeri girip biraz etrafa bakınırız," dedi Megan radyoda çalan şarkıya parmaklarıyla tempo tutarak. "Belki bu sayede üzerinde çalışacağımız bir şey buluruz."

"Megan," dedim tereddütle.

Radyoyu kapattı. "Efendim?"

"Bunun kulağa garip gelmesini istemem, çünkü çok açık ki sen bu şeyleri benden daha iyi biliyorsun, ama şu an cidden kız kardeşimin sağı solu belli olmuyor. Ona bulaşmasak iyi olur."

Tek kelime etmeden ve bana bakmadan arabayı sürmeye devam etti.

"Sadece diyorum ki... her şey tehlikeli bir hal alabilir. İncinmeni istemiyorum."

"Ben kendi özgür irademle buradayım," dedi. "Kendini kötü hissetmek için sebepler üretmeyi bırak."

Direksiyonda hafifçe tempo tutmaya devam etti. Ben de düşüncelerime yaklaşan bir fırtına gibi musallat olan korkuyu yok saymaya çalışarak arabanın camından dışarı baktım. Meganla ben hassas bir denge kurmuştuk ve o dengeyi onun adına tahminler yürüterek bozmak istemiyordum.

İkimiz de Whitley Sokağı'na girene kadar tek kelime konuşmadık.

Evimin bulunduğu sokağın karşısına park ettik. Motoru durdurduktan sonra, Megan sessizce pencereden dışarıyı izledi. Hiç kımıldamamıştı, emniyet kemerini açmak için bile. Arabanın içindeki hava ağırlaşmaya başladı; çıkan tek ses nefeslerimizin ve dışarıdaki yaprakların sürtünme ve savrulma sesleriydi.

Gözümün kenarıyla ona baktım. Vücudu otların içine sinmiş bir kaplan gibi hareketsizdi, olduğu yerde dimdik doğrulmuştu. Davranışlarındaki bu ani değişiklik beni korkuttu.

"İyi misin?" diye sordum.

Elinin hareket ettiğini fark etmemiştim. Emniyet kemeri gürültülü bir şekilde açılınca ödüm patlayacak gibi oldu. Bir çığlık attım. Bu onu dalgınlığından kurtarmış gibi görünüyordu. Dudakları görmemi istemediği gerginliğini ortaya sererek tatsız düz bir çizgi haline geldi. Sanki aniden evin içindeki her neyse, kabul ettiğinden daha fazlasıydı.

Ama bunu itiraf etmeyecekse ben de ona sormayacaktım. “Hazır mısın?”

Bir nefes aldı ve azimle başını salladı. “Gidelim.”

Arabanın kapıları hafif bir klik sesiyle kilitlendi ve biz de yola adım attık. Rüzgâr etrafımızda savruluyor, hafif iniltiler çıkarıyordu. O muhteşem sonbahar günü soğuk bir günbatımına dönüşüyor ve gökyüzü açık kahverengiye doğru kayıyordu. İstemsizce titredim.

Megan bagajdan çantasını alıp eve döndü.

“Elbise?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Şimdilik kalsın.”

Bagajı kapattım. Çıkan ses rüzgârda kayboldu.

Küçük bir resmi geçit töreni gibi görünüyor olmalıydık; yoldan karşıya geçip evin önüne yürürken başlarımız yukarı kalkmış, eve bakıyorduk. Önden yürümeyi ben üstlendim ve Megan da birkaç adım geriden beni takip etti.

Ön kapı kilitli değildi. İterek açtım ve içeri girmeden önce bir anlığına tereddüt ettim.

“Kasey burada mı?” diye fısıldadı Megan.

“Bilmiyorum.”

“Vay canına!” dedi Megan. Neye baktığını görmek için arkama döndüm ama sadece antreyi inceliyordu. Onun gördüğü şekilde görmeye çalıştım: alçıdan çocuk ve yetişkin meleklerle dolu yüksek bir tavan, ön kapının üzerindeki cam pencere, önümüzdeki geniş merdiven, üzerine güllerle sarmaşıklar oyulmuş gösterişli bir tırabzan...

“Hadi yukarı çıkalım,” dedi.

Basamakların sonuna ulaştığımda Kasey’nin odasından ses geliyor mu diye kulak kesildim. Evde olması için öyleymiş gibi sesler gelmesi gerekmediğini daha önce öğrenmiş olmama rağmen rahatlamaya başladım. Kapı açıktı. Yaklaştım ve odanın boş olduğunu görünce rahatlamayla iç geçirdim. Kasey *evdeyse* bile, kesinlikle odasında değildi.

Megan antreye ve koridora dikkatle bakarak yukarı daha yavaş çıktı.

“Bu yeri daha önce görmüşüm gibime geliyor,” dedi.

“Her korku filminde bir tane var,” dedim ortamı yumuşatmaya çalışarak. “Kız kardeşimin odasını görmek ister misin?”

Kasey’nin odasına yalnız başıma girdim. Megan birkaç adım geride bekliyordu, içeride kaldığımız her an, daha sessiz ve çekingen oluyordu.

Hiçbir şey alışılagelmişin dışında gelmedi. Çıkmak için geri döndüm ama Megan orada değildi. Koridorda yürümüş, merdivenlerin başında dikilmiş, parmak uçlarını üzerinde gezdirerek duvar kâğıdını inceliyordu.

“Hey,” dedim. “Belki de bir dakikalığına dışarı çıkmalıyız.”

Bana bakmak için döndü ama cevap vermek yerine hayalet gibi beyazlaştı ve omzumun üzerinden arkamda uzanan koridora bakarak olduğu yerde donakaldı.

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

“Megan?”

Cevap vermedi. Yerinden kımıldamadı bile.

Ona doğru bir adım attım.

“Bekle,” dedi.

Emir vermişti.

Ona uydum. Başımı oynatıp arkamda nereye baktığım görmek için çok korkuyordum. Yüz ifadesini anlamak için ona baktım.

Hiçbir şey. Yüzü bomboştu.

“Sarah,” dedi. “Sarah.”

“Megan?”

“Sarah, Sarah, Sarah...”

“Megan, ne diyorsun?”

Bir an sonra kendine gelmiş gibi görünüyordu. Gözleri büyümüştü ve başını şiddetle sallıyordu ama ağzından o ismin dökülmesini bir türlü kesemiyordu. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti, hatta kasları öyle gergindi ki kollarındaki tendonları belli oluyordu.

“Sarah, Sarah, Sarah, Sarah...”

“Megan!” diye bağırdım. “Kes şunu!”

Ama yapamıyordu. Tıpkı bodrumda masalı anlatırken benim de duramadığım gibi.

Omuzlarından tutup şiddetli bir şekilde salladım. “Megan! *Dur!”*

Gözlerini kırpıştırarak durdu. Nihayet gözleri üzerimde durdu, cam gibi gözleri düzelmiş gibi görünüyordu.

“Ne oldu burada?” diye soludu Megan.

“Neden o ismi söyleyip duruyordun?”

“Bu evde,” dedi Megan, “bu evde bir şey olmuş.”

Sonra yere yığıldı.

Koridorun ilerisinde, Kasey’nin kapısı kendiliğinden çarparak kapandı.

Megan köşedeki yığının üzerine zarif bir şekilde düşmüştü. Yanında yere eğildim ve nabzı için bileğini kontrol ettim. Vardı; zayıftı ama nabzı atıyordu.

“Hadi,” dedim nazikçe omzunu sarsarak. “Uyan.”

Megan kımıldandı, göz kapakları titreşerek açıldı ama sonra sanki çok ağırlarmış gibi tekrar kapandı. Dudakları konuşma girişiminde bulunmak için oynadı.

“Megan, hadi uyan. Buradan çıkmamız lazım.”

İki omzundan da tutup onu oturma pozisyonuna soktum.

Gözlerini kırpıştırdı. “Gidelim,” diye fısıldadı solgun yanaklarına renk gelirken.

Ayağa kalkmasına yardım ettim. Merdivenlerden aşağı inerken eli tırabzanı sanki can simidiymiş gibi kavramıştı.

“Ne oldu?” diye sordu sesi titreyerek.

“Dışarıda anlatırım,” dedim kolundan tutarak antreden geçip evden çıkarken.

Megan arabasına dayanırken benim gözlerim garip bir hareket, ışık veya pencerede Kasey’nin yüzünü arayarak evin üzerinde gezindi. Ama hiçbir şey yoktu.

Bir dakika sonra Megan başını kaldırıp bana baktı.

“Ben iyiyim,” dedi konuşmaya çalışarak.

Emin olup olmadığını sormadım, ama gözlerimiz birleşince kendininkileri kaçırdı.

“İyiyim,” diye ısrar etti. Yolcu koltuğu tarafına gitmeden önce sürücü koltuğuna binmesi için bekledim.

İkimiz de güvenli bir şekilde arabanın içine girdiğimizde direksiyonu elleriyle kavradı ve parmaklarının eklemleri beyaza dönene kadar yumruklarını sıktı. Derin ve uzun bir nefes aldı ve bırakmadı.

“Sarah kim?” diye sordum. İsim bana bir yerden tanıdık geliyordu ama bir türlü nereden olduğunu hatırlayamıyordum.

“Ne?”

“*Sarah.* Sürekli o ismi söyleyip durdun... Hatırlamıyor musun?”

“Hayır,” dedi. “Gerçekten hatırlamıyorum. Tek hatırladığım kötü bir şeyler hissettiğim.”

Direksiyona dikkatle bakarak koltuğunda geri yaslandı.

“Hani bunu kendim için yaptığımı söyleyip duruyorum ya?” Kendine sıkıca sarıldı. “Küçüklüğümden beri, ne zaman falcı ya da medyum gibi insanların etrafında olsam benden korkuyorlar.”

“Nasıl korkuyorlar?”

“Çadırlarının yanından geçiyorum sadece ve onlar da dışarı çıkıp bana bağırmaya başlıyorlar. Sahte olanlar değil, gerçekleri. Söylediklerini bir taraflarından uydurmayanlar.”

Ne diye bağırdıklarını sormak istemedim.

“Bana *Sarah burada, Sarah çok kızgın* ve *Sarah senden nefret ediyor* diyorlar. Ve hepsi çok korkmuş oluyor, sadece oradan uzaklaşmamı istiyorlar. Hepsi altüst oluyor.”

“Sarah kim?” diye sordum ona.

“Ben de bunu öğrenmek istiyorum.”

Eve baktım. Dışarıdan çok huzurlu görünüyordu.

“Orada hissettiğim şey her neyse,” dedi Megan, “kesinlikle şeytani. *Kötü* anlamda şeytani, Alexis.”

Nefesini verip arabayı çalıştırdı. Whitley Sokağında evimden uzaklaşırken yüzü biraz da olsa yumuşadı.

Bundan sonra nereye gidebilirdik ki?

“Kütüphaneye gidiyoruz,” dedi.

Başımla onayladım ve koltuğuma yaslandım. Köşedeki ışıklara yaklaşırken gözüme bir şey takıldı. Dikiz aynasından komşumuz Mary’nin, devasa büyükanne arabasını araç yolundan çıkarışını görebiliyordum.

“Dur burada,” dedim emniyet kemerimi açarak. “Köşede park et ve beni bekle.” Megan nereye gittiğimi soramadan kapıdan çıkmış ve komşuların bahçesinden geçerek Mary’nin evine yürümeye başlamıştım.

Bagajını açarken yanına vardım. Onu biraz korkutmuştum, bu da çok yaşlı olduğu için beni korkuttu.

“Tanrı aşkına,” dedi bana bakarak. “Alexis, iyi misin?”

“Evet, iyiyim,” diye yalan söyledim.

“Sorun baban değil, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, hayır, öyle bir şey değil.”

Bagaj dolusu alışveriş torbalarına baktım.

“Bunları taşımak için yardım etmemi ister misin?” diye sordum başımla işaret ederek.

“Şey, hayır... nefes nefese kalmışsın,” diye karşı çıktı ama ciddi olmadığını biliyordum. Üç torbayı kollarıma aldım. Mary de içinde yumurtalar olan küçük kahverengi kese kâğıdını aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Tüm alışverişini içeri taşımayı nasıl olmuş da başarmıştı? Her torba için ayrı tur yapmış olmalıydı.

Birkaç yıl öncesine kadar, evine haftada birkaç kere giderdim ve ben limonata içip kurabiye yerken o da bana okulumu, arkadaşlarımı ve hayatımın nasıl gittiğini sorardı. Hiç kurabiye yemezdi ama etrafında sürekli bulundururdu. Benim için yapıyor olmalıydı. Bir de, onu yanımda sürüklediğim zamanlar Kasey için. En son ne zaman gelmiştim buraya? Bir kutu bayatlamış kurabiyenin bizim gelmemizi beklediğini hayal ettim.

Tüm torbalan içeri sokmamız için iki tur gerekti.

Mary mutfak masasından benim için bir sandalye çıkardı. “Biraz limonata alır mısın?” diye sordu buzdolabına doğru giderek.

“Aslına bakarsan, çok kalamayacağım,” dedim. “Sadece bir sorum var.”

“Ah, çok kötü oldu bu,” dedi. Buzdolabının kapağını bırakıp bana döndü. “Ne soracaksın?”

“Burada uzun süre yaşamıştın, değil mi?” diye sordum öyle olduğunu bildiğim halde.

“Elvin’le ben buraya 1972’de taşındık,” dedi. Elvin onun kocasıydı. Biz buraya taşınmadan önce ölmüştü ama yıllar boyunca onun hakkında bir sürü şey duymuştum.

“Benim evimde garip bir şey yaşandığını duydun mu hiç?”

Mary dondu.

Aha!

Sonra başını salladı. “Belki de gitsen iyi olacak,” dedi, aniden alışveriş torbalarının içindekilerle çok ilgili bir hale gelerek.

“Ne olmuştu Mary?”

Bana baktı. “Belki sen biraz büyüyünce anlatırım,” dedi. “Ama şu an anlatasım gelmiyor. Baban bu durumdayken, sen bu kadar stresliyken olmaz.”

Bu mutfaktan elimde isimler, tarihler ve detaylar olmadan ayrılmayacaktım. Bildiği her şeyi öğrenecektim. Kollarımı göğsümde kovuşturup ona baktım. “Annemlere anlattığını söylemem, eğer endişe duyduğun buysa.”

Yere baktı. Ben gözlerimi üzerinde tuttum. Pencereden içeri vuran güneş, gümüşsü buklelerinin kabarıklığının gölgesini çıkarıyordu.

“Öğrenmem lazım,” dedim basitçe.

Arkasını döndü ama onu ikna ettiğimi biliyordum.

“Sarah kim?”

“Sarah mı?” diye sordu olduğu yerde bana doğru dönerek. Kaşları alnında derin bir V oluşturuyordu. “Ben Sarah hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Şeyi mi diyorsun...”

Hemen sustu.

“Mary, lütfen, bu çok önemli.”

“Hayır Alexis, ben... Ah, Tanrı aşkına. Bir bakalım... 1995 yazının sonunda buraya taşındılar.”

“Kimler?”

Mary huzursuzca volta atmaya başladı, parmaklarını oynattı ve pencereden dışarı baktı. “Ben... hatırlamıyorum.”

Yalan. İkimiz de aynı anda iç çektik.

“Bir ipucu veremez misin?”

“Hayır. Veremem. Daha fazla bir şey söyleyemem.”

“Şunu söyle bari, birine bir şey oldu mu?”

“Sanırım...” Boynundaki zincirde asılı olan haça tutunarak çaresizce tavana baktı. “*Bir şey oldu* diyebilir miyim bilmiyorum, ama o kadın... Öldü.”

Zayıf bir şekilde sandalyeye yaslandım. “Evin içinde mi?”

“Tanrım,” dedi. “Bu bir hataydı.”

“Hayır, bekle. *Benim* evimin içinde biri mi öldü?”

Artık durmak için çok geç olduğunu bildiğini gösterir şekilde iç çekti. “Evet, evinin içinde.”

“Doğal sebeplerden dolayı mı?”

“Hayır hayatım,” dedi.

“Hangi yıl?”

“Bir bakalım, 1996 yılıydı. Ekimin ortasıydı.”

“Yani... tamam, dur biraz. Biz taşmana kadar başka biri oturmadı mı orada?”

“Hayır, yaşlı bir çift bir yıllığına geldi ama sonra hemen taşındılar. Bu muhiti pek sevmemiş gibi görünüyorlardı.”

“Adları neydi?”

“Ah, Tanrı aşkına, ben isimleri hiç hatırlayamam ki...” Dikkatini toplayarak kaşlarını çattı, gözlerinin ve dudaklarının kenarları aşağı doğru sarkmıştı. “Sawamura. Walter ve Joan, Japonlardı. Pek cana yakın insanlar değillerdi.”

“Ve sonra ev biz taşınana kadar boş muydu?”

“Boştu, evet,” diye tekrarladı.

Of, Tanrım. Sandalyemde geriye doğru yaslandım.

“Sana bir limonata getirmemi istemediğine emin misin?” diye sordu.

Sonra Megan’ın beni beklediğini hatırladım.

“Ekim 1996,” dedim oturduğum yerden fırlayarak.

“Ah, Alexis. Umarım bunu çok düşünmezsin. Çok kötü bir olaydı, o konuda konuşmaktan nefret ederiz.”

Eh, orası belliydi.

“Teşekkürler Mary,” dedim. “Çok yardımcı oldun.”

Belli belirsiz bir şekilde başını salladı. “Sadece rahatla ve biraz dinlen. Baban için endişeli olduğunu biliyorum...”

“Daha sonra limonata için gelirim,” dedim, elimi kapının koluna koyarak.

Mary ayağa kalkıp iç geçirdi, sonra başıyla onayladı. Yorgun görünüyordu. “Gelirsin canım,” dedi ve sonra çıktım.

20

"Biliyordum," dedi Megan onuncu defa. "*Biliyordum*. Eğer doğal nedenlerden değilse demek ki *cinayetti.* Evin o kadar şey oluşuna şaşmamak gerek..." Halk kütüphanesinin park alanında yürüyorduk ve Megan çok heyecanlanmıştı. Arabaya döndüğümden beri durmadan konuşuyordu.

"Biraz daha fazla detay bulalım," dedim. "Yanılıyor da olabilir."

"Bu unutabileceğin türden bir şey değil," dedi Megan. "Şimdiye kadar duymamış olmana şaşırıyorum."

"Komşularımızın çoğu taşındı," dedim.

"Onları suçlayamam."

"Sana olanlara ne demeli? Peki ya masala? Ve rüyama?"

Merdivenlerin önünde durdu. "Belki onlar sadece belirtiydi. Hani stresli bir gün geçirirsen garip rüyalar görürsün ya. Hayaletin öfkesi şu tuhaf peri masalı gibi ortaya çıkıyor olabilir."

"Tüm bu şeyleri nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Çok okuyorum."

"Bilemiyorum," dedim. "Çok gerçekçi gelmişti."

Kapıyı benim için açtı. Soğuk hava, eski kitap ve parke cilası kokusu beni sardı. Çocukluğumun öğleden sonralarının kokusu.

Baş kütüphaneci Bayan Oliver, bize incilerle süslü pembe okuma gözlüklerinin üzerinden katı bir bakış fırlattı.

"Nereden başlayacağız?" diye sordu Megan, alçak sesle fısıldayarak. "Paranormal kitaplar, özel koleksiyonların olduğu yerde, kayıt masasının arkasında."

"Bence gazete arşivini kontrol etmeliyiz," diye fısıldadım.

"Dijital arşiv 1999'a kadar var," dedi Megan. "Mikroçipleri kullanmamız lazım."

"Neyi? Ha," dedim. Mikrofişler. Mikrofiş diye söyleniyordu ama neden öyle dediğini anlayabiliyordum.

İşaret etti. "Arka köşede duruyorlar."

Eski makineleri biyografilerin arkasındaki tozları toplarken bulduk. Bir tanesini açtım. Ekranı tembel bir esneyişle aydınlandı. Makinelerin yanında

küme küme ayakkabı kutusu ebatlarında, içinde bilgileri bulunduran metal çekmeceler vardı. Megan “MİKROFİŞ KAYITLARI” diye etiketlenmiş olan klasörü alıp karıştırmaya başladı.

“5E çekmecesi,” diye haber verdi.

Çekmeceyi açınca yüzlerce, hatta belki binlerce sayfa selüloit film buldum. Her birinde ona altı karelere bölünmüş, tırnaktan biraz bile büyük olmayan makaleler yer alıyordu. Çekmece dört bölüme ayrılmıştı. İkincisinde SUR-REY-DENNISON SENTINEL, EKİM 1996 yazıyordu.

Megan ekim ayırım ortalarındaki kâğıtları karıştırdı ve bir tanesini çekip çıkarttı.

“Bundan daha özel bir şey bulamayız,” dedi. “Yaklaşık iki yıldır annemin ölümüyle ilgili olan makaleleri arıyordum.”

“Peki, bir şey buldun mu?”

Burnunu kırıştırdı. “Büyükannem bundan hiç bahsetmez ve annemin mezar taşındaysa sadece öldüğü yıl yazıyor. Yani ocaktan başlayıp buraya gelmem lazımdı.” İç geçirdi. “Şu an nisandayım ama hâlâ hiçbir şey bulamadım.”

Kendi annemi düşününce üzerime gergin bir ürperti yayıldı. Ayrıca Megan’ın tüm bunlara bu kadar kolay uyum sağlamasından da etkilenmeden edemedim. Sonra da böylesine zor bir hayatı olduğunu bilseydim üzerine bu kadar gider miydim diye düşündüm.

Megan ekranı işaret etti. “Bakmaya başla.”

Saydam fotoğrafı küçük metal tepsinin içine yerleştirdim ve tümünü makinenin yanındaki yuvaya koydum. Ekranda siyah tabanın üzerinde sarı ve beyaz baskıyla negatif olarak bir gazete haberi belirdi. Bir sonraki habere geçmek istedim, fakat görüntüler baş döndürücü bir hızla geçti. En sonunda üzerinde bir tarih olan haber buldum: 4 Ekim. ”Yanlış tarih,” dedim. “Biz ayın ortasını arıyoruz.” Megan fotoğrafı değiştirdi. Yenisinin üzerindeki tarih 18 Ekim’i gösteriyordu.

Her seferinde birine bakmak üzere haberleri incelemeye başladım. Megan ilk birkaçına bakmak için eğildi ama ekran sadece bir kişiye yetecek kadar büyüktü. Geri çekilip çekmeceyi karıştırmaya başladı.

Gözlerim o kadar küçük yapılmış baskıları incelemekten yorulmuştu. Sayfanın son karesine yaklaşırken herhangi bir şey bulacağımızdan şüphelenmeye başladım.

Sonra başlığı gördüm.

GENÇ ANNENİN ÖLÜM SEBEBİ İNTİHAR OLARAK BELİRLENDİ

Muhit sakinleri 15 Ekim'de Surrey'de ikamet eden Shara Wiley'nin ölümü karşısında şaşkınlığa uğramışlardı. Şimdiyse Adli Tıp raporunun ölüm sebebini intihar olarak belirtmesi ve Wiley'nin evin arka kapısından kaçtığı düşünülen ve Whitley

Sokağı'nda başıboş dolaşırken komşular tarafından bulunan iki yaşındaki kızını öldürmeye teşebbüs ettiğini yazması nedeniyle şaşırmak için daha fazla sebepleri oldu.

Shara Wiley.

Megan'ın annesi.

Tekrar öne eğildim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, baskıyı okuyabilecek kadar yerimde kımıldamadan zorlukla oturabiliyordum.

Wiley, komşularının iki yaşındaki kızını bulup annesine ulaşamayınca polisi aramaları üzerine Whitley Sokağı 989 numaradaki evinde ölü bulundu.

Tüm kapılar ve pencereler kapatılmış, evdeki gaz borusu açılmıştı. Wiley oksijensizlikten ve zehirli dumana maruz kaldığı için hayatını kaybetti.

Polis ilk olarak cinayet olasılığını dikkate aldı, ancak devam eden soruşturmalar sonucunda ölüm nedeninin intihar olduğu kararı verildi. 27 yaşındaki Wiley, kızıyla yaşadığı tarihi evi 1995'te satın almıştı.

Yarı zamanlı olarak market tezgâhtarı olarak çalışıyordu, fakat *Western Enchantment* **dergisinin yıllık fotoğraf yarışmasının büyük ödülü de dahil olmak üzere, yıllardır ödüller aldığı amatör fotoğrafçılıktan sonra, son zamanlarda profesyonel fotoğrafçılıkla uğraşmaya başlamıştı. Surrey Lisesi'nden 1987 yılında mezun olan Wiley, yedi yıl San Fransisco'da yaşadıktan sonra memleketine dönmüştü.**

Adli Tıp, Wiley'nin olay yerinde hayatını kaybettiğini açıkladı. Evli değildi. Kızının velayeti gazetecilerle konuşmayı reddeden akrabalarına verildi. Şu an polisin soruşturması hâlâ devam ediyor.

"Alexis."

Dikkatimi Megan'a verdim.

“Ne oldu?” diye sordu yanıma gelmeye çalışarak. Sandalyemle yolunu tıkadım.

“Bekle,” dedim. “Belki de bunu yazdırabiliriz. Çeyrekliğin var mı? Bende olduğunu sanmıyorum.” Rutubetli ellerim bozukluk için ceplerimi aradı ama boştu.

Megan’ın beni yoldan itip ekranda yazanları okumak istediğini görebiliyordum. Ama sonra gözlerimiz buluştu.

Yavaşça başıyla onayladı ve çantasından bir çeyreklik çıkarıp bozuk para yuvasına yerleştirdi. Parmaklarımla büyük ve yeşil YAZDIR düğmesine beceriksizce bastım.

İçindeki eski çarklar inleyip sızladı ve sonra sayfa, haberin parıltılı siyah mürekkeple yazılı olduğu tarafıyla çıktı.

İkimiz de uzandık ama Megan daha hızlıydı.

Yazanları okumaya başladı.

Darbeyi yumuşatabilecek bir şey düşünmeye çalıştım.

Ama tabii ki öyle bir şey yoktu.

“Hah,” dedi okumaya devam ederek. Gözlerimi ondan alamıyordum. Benim görevim, benim sorumluluğummuş gibi geliyordu. Hemen sonrasında nefesinin kesildiğini duydum. Sayfayı kırıştırarak göğsünün üzerine bastırdı.

Gözlerinde tıpkı yaralı ve kafası karışmış hayvan gibi cevap arayan bir bakışla bana baktı.

Ona doğru bir adım attım ama elini havaya kaldırıp beni uzakta tuttu. Metal dolaplardan birinin üzerine eğilip haberi okumayı bitirdi. Sonra kâğıt parmaklarından kaydı ve yere düştü.

“Annem... beni öldürmeye çalışmış,” diye fısıldadı. Gözlerinin odağı kaymıştı, sanki olasılıkların ya da cevapların ilerleyişini görüyormuş gibiydi.

“Megan...”

“O medyumlar... Sarah değil, *Shara* diyorlarmış. Çok aptalım. O kadar yıldır yanlış duyuyormuşum,” dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. “Büyükannem bana trafik kazasında öldüğünü söylemişti. Neden bana gerçeği anlatmadı?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Çok üzgünüm.”

“Evinize geri gitmemiz lazım.” Yüzü sertleşti. “Onunla konuşmak istiyorum. Ona nedenini sormak istiyorum.”

Bir an geçti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım yanıyordu.

“Çok tehlikeli,” dedim. “Megan, arabada ne dediğini hatırlıyor musun?”

O *şey şeytani.*

“Eğer kız kardeşim ele geçirilmişse,” diye devam ettim, “eğer o evde senin ölmeni isteyen bir şeyler varsa ve oraya gittiğimizde Kasey evde olursa...”

Megan çenesini havaya kaldırıp gözlerini benimkilere dikti. Vücudum yeni bir korkuyla titremeye başlamıştı: Megan’ın aptalca bir şey yapıp kendini öldürteceği korkusuyla.

“Umrumda değil,” dedi. “Korkmuyorum.”

“Seni... seni gerçekten öldürebilir.” Olan bu muydu? Megan’ın annesinin hayaleti başladığı şeyi bitirmeye mi çalışıyordu?

İtiraz mahiyetinde bir ses çıkardı, aslında gerçek bir kelimeden daha çok bir iniltiydi ama ne diyeceğini çok iyi biliyordum. En azından *denemesi* gerektiğini söyleyecekti. Herkes böyle hissetmez miydi? Ben de öyle yapmaz mıydım?

Denemek isterdim.

Ama yine de...

“Daha fazlasını öğrenene kadar geri dönemeyiz,” dedim, titreyen sesimi sağlamlaştırmaya çalışarak.

“Belki değişmiştir,” dedi Megan. “Belki artık sadece evde tıkılı kaldığı için kızgındır ve benimle konuşmak istiyordur.”

“Hayır,” dedim.

Sanki beni doğru duymamış gibi başını salladı. *“Hayır* mı?”

“Hayır. Bugün olmaz. Belki yarın.”

“Ne yani,” dedi sesinde kırılmışlıkla, “beni durduracak mısın?”

“Eğer zorunda kalırsam durdururum,” dedim.

“Alexis,” dedi. “Sanıyordum ki, biz...”

“*Arkadaşız*,” dedim. “Bu yüzden bunu yapmana izin veremem. Bir günlüğüne bırak. Araştırmaya devam ederiz, bir yol ararız...”

“Ne için yol ararız, onu yok etmek için mi? Yardıma ihtiyacı var, şeye değil...” Uygun kelimeyi ararken başını iki yana salladı.

Annesini tanımanın onun için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu hayal edebiliyordum. Acısını ve yalnızlığını sanki kendiminmişçesine hissediyordum ve onun için içim kanıyordu.

Bu yüzden arkadaş olduğumuzu biliyordum.

Başımı iki yana salladım.

“Beni durduramazsın.” Sesi alçaktı.

“Büyükanneni ararım,” dedim. “Ya da polisi ararım ve seni haneye tecavüzden tutuklatırım.”

Sessiz kaldı.

“Asla olmayacak demiyorum,” dedim. “Sadece bu akşam olmaz. Daha fazlasını öğrenene kadar olmaz.”

“Çok şey biliyoruz,” dedi. Gözlerinin kenarından süzülen gözyaşları kadar yakıcı olan öfkesini hissedebiliyordum. *“Sakın* büyükannemi arayayım deme.”

Gözümü kırpmadım bile. “Ararım,” dedim.

O da bunu biliyordu. Omuzları çöktü ve başı öne düşerek saçlarının yüzünü kaplamasına neden oldu. Gitmek için arkasını döndüğünde ağzından bir hıçkırık kaçtığını duydum.

“Megan,” dedim ama kitap raflarının arasından kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Peşinden giderken zihnimden milyonlarca düşünce geçti. Ona söylememeliydim. Saklı tutmalıydım. Büyük bir tehlike içindeydi.

Ona yetiştiğimde arabasına çoktan yerleşmişti bile. Kapısını çarpamadan yakaladım.

“Doğruca evine git. Ya da Pepperlara. Sakın benim evime gitme.” İçimde büyük bir korku dalgası kabardı. “Megan, *lütfen,* yapamazsın.”

Omuzları titreyerek sessizce hıçkırıyordu. Yüzü yaşlarla ıslanmıştı. “Biliyorum,” dedi, öne eğilip başını direksiyona koyarak.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Çok ama çok üzgünüm.”

Başım kaldırıp bana baktı. Gözleri batan güneş ışığında parıldıyordu. Aldığı titrek bir nefes tüm vücudunu sarstı.

“Neden?” diye ağladı. “Neden *kötü* biri olması gerekiyordu?”

Elimi omzuna koydum.

“Sana artık yardım edemem Alexis. Gitmem lazım,” dedi elimi iterek. Kapıyı çarparak kapatmadan önce sıçrayarak geri çekildim.

Araba park olduğu yerden tiz bir ses çıkararak çıktı ve hızla yola koyuldu.

Megan evime gitmeyecekti, bunu biliyordum.

Güvendeydi.

Ama ben tek başımaydım.

21

Yüz parçaya ayrılacakmışım gibi hissederek içeri girdim.

Kayıt masasının yanından geçerken Bayan Oliver başını kaldırıp baktı.

Bir mıknatısla çekiliyormuşum gibi ona doğru hareketlendiğimi hissettim.

“Affedersiniz,” dedim. “Özel koleksiyon kısmına girebilmemin bir yolu var mı?”

Beni yiyecekmiş gibi bakıp yaklaştı. “On sekiz yaşında değilsen yanında bir ebeveynin veya vasinin olması gerekiyor.” Beni yüzünde on sekiz yaşında olmadığımı bilen bir bakışla baştan aşağı süzdü.

Başımı peki anlamında sallayıp hayal kırıklığımı sakladım. Israr etmek için enerjim kalmamıştı.

“Pekâlâ,” dedim. “Teşekkürler. Neyse.”

Mikrofişlere döndüğümde ilerleyen günlerdeki ölüm haberlerine bakmaya karar verdim. 5-E çekmecesinden birkaç sayfa daha çıkardım. Hepsinin sonucu koca bir hiç çıktı.

Megan olmadan kendimi tamamen kaybolmuş ve amaçsız hissediyordum. Ama devam etmekten başka çarem yoktu.

Bayan Oliver yanımda belirdiğinde ilk haberin çıktısını tekrardan okuyordum. Yaptığım dağınıklığı görünce gözleri büyüdü, fakat birilerinin gerçekten araştırma yaptığını gördüğüne oldukça memnun olmuş gibi görünüyordu.

“Aradığını bulabildin mi?” diye sordu.

Omuz silktim. “Sanırım.”

“Normalde bunu söylemezdim,” dedi bana tepeden bakarak, “ama projene o kadar bağlı görünüyorsun ki araştırma malzemelerine erişmene imkân vermediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.”

Olanları anlamayarak ona baktım.

“Kütüphane otuz dakika içinde kapanacak,” dedi biraz daha yavaş konuşarak. “Eğer özel *kitaplara* bir bakmak istiyorsan sana izin veririm.”

“Ah...” Şimdi anlamıştım. “*Ah!* Teşekkürler, hemen orada olurum.”

Bakmam gereken son bir saydam fotoğrafım kalmıştı. Onlara bir göz atmayı düşündüm ama özel koleksiyondaki kitaplarla olabildiğince çok

zamanım olsun istiyordum. Bu yüzden tüm demeti çantama tıktım ve ön masaya doğru yol aldım.

Birkaç sıkı akademisyen dışında kütüphane bomboştu. Saatin kolları sekiz buçuğu gösteriyordu.

Bayan Oliver beni masasının arkasından geçirip daha önce hiç fark etmediğim bir kapıyı işaret etti. Kilidini açıp içeri uzandı ve ışığı açtı.

“Seni,” dedi saatine bakarak, “yirmi beş dakika sonra gelip alacağım.”

Başımı sallayıp içeri girdim. Kapı, tahtanın tahtaya çarpmasıyla oluşan keskin bir sesle kapandı. Yalnız kalmıştım.

Tek ışık yeşil renkli ve loş eski bir çift floresandan geliyordu. Gözlerimin ortama alışması zaman aldı. Sonra rafları gördüm.

Nefesimi kesilmişti.

İki metre uzunluğundaydı ve her renkten, boyuttan, kalınlıktan ve zamandan kitaplarla dolup taşıyordu. L şeklindeki odayı tamamen kuşatıyordu, hatta odanın ortasında da dizilmiş olan birkaç tane vardı. Yakından bakınca, çoğu özel kitap o kadar da alışılmışın dışında görünmüyordu; sadece bir avuç eski ve tozlu kitaptı işte. Aradığım bölümü bulmakta sorun yaşamayacağımı umdum.

Endişelenmeme gerek yoktu.

Paranormal kitapların kendine ait kocaman bir rafı vardı. Ve odadaki diğer kitaplardan farklı olarak acayip bir görünüşleri vardı. Gerçekten özellerdi.

Bir sisteme göre gitmem gerektiğini düşünüp en alttan başladım. Ama her kitabı çekmek, açmak ve kalabalık rafa dikkatlice geri koymak çok yavaş oluyordu.

Yeni strateji zamanı: Rafın ortasından rastgele bir kitap seçip kapağına baktım. *Aura Okumak ve İyileştirmek* adlı ciltsiz bir kitaptı. Kapağında huzurlu bir şekilde yukarıdaki gökkuşağına bakan, zengin bir saç kesimine sahip seksenler tarzında bir adam vardı. Başının üzerinde soluk altın renginde bir hale parlıyordu. Aradığıma yakındı ama tam olarak ihtiyacım olan şey değildi.

Daha fazla kitap çıkarmaya başladım ve teker teker başlıklarına bakıyordum. Çoğu alakasızdı. Kitabı kapağına bakarak yargılamamak konusunda söylenenleri biliyordum ama zamanım tükeniyordu. O yüzden yeni görünen kitapları bırakıp eski ve koyu renkli, deri kapaklı olanlara odaklandım.

Siyah deri kaplamalı ve üzerinde altın yazılar olan bir kitaba ulaşabilmek için beyaz renkli bir ciltsizi iteledim. *Pagan Tatillerinin Kökeni*. Boş versene. Parçalara ayrılmaya yüz tutmuş mavi bir kitaba ulaşabilmek için başka bir beyaz ciltsiz kitabı yoldan çektim. *1952-1966 Arası Kuzey*

İrlanda'da Yaşanan Paranormal Olayların İncelemesi. Sonra o ciltsiz kitabın arkasından görünen siyah kaplamalı kitabı gördüm. Alabilmek için diğer kitabı kenara ittim.

Beyaz ciltsiz kitap bolluğu neydi böyle?

Ve sonra gördüm.

Rafta tek bir tane beyaz ciltsiz bir kitap vardı ve almak için kendimi durduramadım.

Kitaba dokunduğumda parmaklarımın ucuna küçük bir elektrik çarpması yayıldı. Elimi hemen geri çekip kapağına daha yakından baktım.

Diğer kitapların üzerindeki neşeli gökkuşakları ve martılardan farklı olarak, bunda çığlıkla yüz hatları çarpılmış bir kadının karakalemle yapılmış sert bir illüstrasyonu yer alıyordu. Kadının gözleri acıyla ya da korkuyla veya başka bir şeyle geriye kaymıştı.

Kitabın adı *Düşman Ruhlarla Başa Çıkma: Etkili Bir El Kitabı'*ydı. Arka kapağını okumak için ters çevirince yazarının fotoğrafını gördüm. Ellili yaşlarında Asyalı bir adam. "Walter Sawamura uluslararası alanda meşhur bir..."

Sawamura?

Sawamuralar, Walter ve Joan.

Megan ve annesinden sonra bizim evimizde yaşayan kişiler.

Yani hayaletler konusunda, hatta düşman olanları konusunda bir uzman, gizemli bir intihar vakasından sonra evimize taşınmıştı. Ve elinden geldiğince çabuk çıkmıştı.

Birden elimdeki ince ciltsiz beyaz kitap kilolarca ağır gelmeye başladı.

Bu halimden silkelenerek kurtuldum. Bayan Oliver dönmeden önce hazır olmam gerekiyordu. Kitabı çantama tıkıştırıp kapıya doğru yönelmiştim ki kapı koluna elimi uzattığım sırada kapı açıldı.

Çığlık atıp geriye sıçradım.

Bayan Oliver bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Biraz ürkeğiz, öyle mi?"

Havadan sudan konuşacak halim yoktu. “İyiyim.” Yanından sıkışarak geçtim.

Kütüphanedeki son iki kişi bizdik. Çıkışa yaklaştığımda kapının iki yanına kurulmuş iki güvenlik sensörünü görünce hemen durdum. Çantamın içindeki kitabın barkodu alarmı çalıştıracak ve o da beni yakalayacaktı. Kaçmam gerekebilirdi.

Derin bir nefes aldım. Kaçmaya başlasam beni kovalar mıydı? Adımı biliyor muydu?

“Bekle bir saniye,” diye seslendi Bayan Oliver tezgâhın arkasından.

“Beraber çıkalım,” dedi masasının altına uzanıp birkaç düğmeye basarak. Kütüphanenin ve güvenlik sensörleri-nin kırmızı güç ışıkları söndü.

Dışarı doğru sessizce yürürken alarm ötmedi. Bayan Oliver’ın ön kapıyı kilitlemesini, sonra kepenkleri indirip onları da kilitlemesini bekledim. Kütüphanelerin bu kadar çok güvenlik meraklısı olduğunu bilmiyordum. Belki de benim gibi nadir bulunan kitapları ve saydam fotoğrafları çalan kişiler yüzündendi.

“Biri seni almaya gelecek mi?” diye sordu Bayan Oliver etrafa bakınarak.

“Şey, hayır,” dedim. “Ama sorun değil. Yürürüm ben.”

“Yürüyecek misin?” diye sordu tereddüt ederek. “Hiç güvenli değil. Nerede oturuyorsun?”

“Whitley Sokağı’nda,” dedim.

Bana apartman kapısında beliren başıboş kediymişim gibi baktı. “Ben seni bırakırım,” dedi en sonunda, park yerindeki tek araba olan monoton renkli eski bir Buick’in kilidini açarak.

Yolculuk sessiz geçti. Whitley Sokağı’na ulaştığımızda evimi işaret ettim. Arabayı yavaşlattı.

“Bu ev mi?” diye sordu.

Acaba kaç kere arkadaşlarımın aileleri bana aynı ses tonuyla bu soruyu sormuştu? Şimdi nedenini anlıyordum. Şöyle demek istiyorlardı: “Bu berbat, korkunç ve dehşetli bir geçmişi olan ev mi? Bu korkunç yerde yaşıyor, yemek yiyor, uyuyor ve dişlerini mi fırçalıyorsun?”

“Evet, bu,” dedim. Her zaman böyle diyordum.

22

Kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

“Alexis, sen misin?” dedi annemin sesi.

Eşyalarımı merdivenlere bırakıp mutfağa gitmek için holden geçtim. Annem dondurucunun açık kapağının önünde dikilmiş, hazır yemek türlerini inceliyordu.

“Aramadığım için kusura bakma,” dedim kendimi bir fırçaya hazırlayarak.

“Önemli değil,” dedi. “Ben de eve yeni geldim. Kasey nerede olduğunu söyledi.”

Üst kata bir bakış attım. “Öyle mi?”

“Kütüphanede araştırma yapıyordun, değil mi?”

“Şey... evet.”

“Kardeşin de çalışıyordu. Okul için hazırladığı bir ödeve kendini fena kaptırdı.” Annem dedikodu ediyormuşuz gibi sessizce konuşuyordu. “Hiç onun yapacağı türden bir şey değil. Kendini bir şeye bu kadar adarken hiç görmemiştim onu.”

“Hımm.” Tek diyebildiğim bu oldu.

“Kasey için fırına taco atacağım. Sen yedin mi?”

“Hayır, ama aç değilim,” deyip çantamı alarak yukarı çıktım.

Yatak odama yaklaştığım sırada, Kasey’nin kapısı açıldı ve koridora yarım bir adım attı.

Bana soğuk gözlerle baktı. Kollarım göğsünde kavuşturmuştu. “Kütüphanede uzun bir gece mi geçirdin?” diye sordu.

Cevap vermeyip başımı olabildiğince dik tutarak odama girdim. Kapıyı arkamdan güvenli bir şekilde kilitledikten sonra eşyalarımı yere bırakıp birkaç derin nefes aldım.

Kotumu çıkarıp eşofman altımı giydim ve daha fazla araştırma yapmak üzere yatağın ayakucunda çantamı önüme alarak oturdum.

Araştırma yapmaktan bahsetmişken... Kardeşimin şu gizemli projesi neydi? Okuldan ödevleri çalmak, o aileleri okumak... Bunların herhangi birinin Shara’yla ilgisi olabilir miydi?

Bir dakika sonra merdivenlerden annemin yemeğin hazır olduğunu söyleyen sesi duyuldu ve Kasey'nin odasını gözetimsiz bırakarak dışarı çıktığını duydum.

Ama ne kadarlığına?

Koridora çıktım. Mutfaktan sesler geliyordu. Annemin yorgun gevezelikleri ve Kasey'nin duygusuz kesik kesik konuşmaları. Ve bir şey yapacaksam, şu an yapmam gerektiğini anladım.

Kasey'nin odasına kadar duvara yakın kaldım ve içeri daldıktan sonra herhangi bir hayaletin onun için koruma görevinde olup olmadığını kontrol etmek için etrafa bakındım.

Asayiş berkemaldi.

Bir gece önce buradayken içime doğan o yalnız olmadığını hissetme hissini unutmaya çalıştım. Ancak hava kuru görünüyordu ve sadece bebeklerin toz, plastik saç ve eski kitap karışımından oluşan kokusu vardı.

Yani yalnızdım. Şimdilik.

Odada bir kasırga kopmuş gibi görünüyordu. Her zamanki gibi. Kasey'nin masası kitaplar ve karalama kâğıtlarıyla doluydu. Anlaşıldığı üzere çok meşguldü. Ama neden?

Masaya yaklaştım ve diğer kâğıtlarla birlikte bir yığın fotokopi gördüm. Yığını elime alıp karıştırmaya başladım. Bunlar devlet dairelerinin kayıtlarıydı. Çoğunlukla doğum ve ölüm ilanları yer alıyordu.

Diğer sayfalarda elle ya da bilgisayardan çizilmiş soyağaçları vardı. Beş taneydiler ve her birinin başında bir isim ve sayfa numarası yer alıyordu. Sınıf arkadaşlarının aile büyükleri ödevlerinden koparılmışlardı.

Yani onları geri koyduğunu söylemesi bir yalandan ibaretti.

En altında MELISSA MARGARET LAIRD "Mimi" yazanı gördüğümde durdum. Ağaç birkaç kuşak geriye gidiyordu ve Kasey sayfadaki bazı isimlerin üstlerini karalamış, bazılarınınkini de fosforlu kalemle boyamıştı.

Tüm ödevler böyleydi.

Hepsini masaya bırakıp en alttaki kırmızı defteri aldım.

Kapağını açtım ve Kasey'nin ders notlarının yazdığı sayfaları atladım. En sonda yaklaşık on yeni sayfa vardı ve ilk birkaçı Kasey'nin kargacık burgacık karalamalarıyla doluydu. Sadece yazı da yazmamıştı; birbirine geçmiş daireler, düzgün çizilememiş bir ağaç, rastgele çizikler...

Etkileri şaşırtıcıydı, burada ne kadardır bulunduğumu bilmediğimi fark edene kadar kendimi birkaç saniye öylece bakarken buldum. İçimden bir ses bana, Kasey'nin değerli çalışmasını çok fazla korumasız bırakmayacağını söylüyordu. Son sayfayı fark ettiğimde odadan çıkmak üzereydim.

Hayal edilebilecek en küçük karalama yazıyla yazılmış bir sürü liste vardı. Sayfa o kadar doluydu ki gözlerini kıstığınızda gri görünüyordu.

Ve her şeyi tıpkı o filmde çocuğun *REDRUM* yazışı gibi tersten yazmıştı.

İncelemek için bir liste seçtim. Beynimin tersten yazılmış yazılara alışması çok zaman aldı.

Delores Oliver?

Kütüphane görevlisi Delores Oliver?

Diğer isimlerin hiçbirini tanımıyordum.

Bu listeyi incelemek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı ama alt kattan televizyon sesinden başka bir şey duyamıyordum. Belki Kasey bir süre oturup biraz yarışma programlarını izlemek istemişti.

Aklıma bir fikir gelmişti.

Defteri kapatıp koridor boyunca koşarak karanlık odaya girdim.

Kâğıt kalındı ama yazılar koyu renk mürekkeple yazılmıştı, yani pozlamayı doğru yaparsam işe yarayabilirdi.

Ama fotoğraf kâğıdım bitmişti.

Sonra babamın bana geçen Noel'de aldığı aşırı pahalı mat kâğıtları hatırladım. Sayfası iki dolar falan ediyordu ve sıradan şeyler için kullanmamak nedeniyle en alttaki banyo çekmecelerinden birinin içine bir havluya sararak koymuştum. Kasey var olduklarını bile bilmiyordu, yani belki de...

Çekmeceyi açtım.

İşte oradaydı.

Sayfayı agrandizörün altına koyup Kasey'nin listesini yerleştirdim ve başından sonuna kadar bir yüzünü taradım. Zamanlayıcıyı ayarlayıp bekledim. On, yirmi, kırk beş saniye... Bir dakika sonra ışık söndü.

Bu çok fazla zaman alıyordu. Kâğıdı banyo tepsisine bıraktım ve orijinaliyle birlikte koridorun diğer ucuna koştum.

Merdivende ayak sesleri duyuluyordu.

Dışarı çıkacak zamanım yoktu.

Dolabın içine girdim.

Nefesimi sessiz tutmak neredeyse imkânsızdı, özellikle de Kasey ağır ağır içeri girmiş ve etrafa göz atarken. Kedi gibi gerindikten sonra yatağın ayakucuna oturup etrafa bakınırken ben de onu suntanın arasından izliyordum.

Burada olduğumdan haberi varmış gibi görünmüyordu.

Hadi ama hadi.

Baskı şu an banyo tepsisinin içinde pişiyordu resmen. Sadece simsiyah çıkmazsa şanslıydım.

Ama şu an daha acil sorunlarım vardı.

Kasey ellerini şakaklarına dayadı ve sanki bir şeyi silkelemek istermiş gibi başını iki yana salladı. Gözlerini sımsıkı kapatıp burun kemerini sıktı.

Tüm vücudu gerildi ve birden mücadelesi sona ermişti.

Hareketleri daha akıcı ve planlı bir hale geldi. Saçlarını düzeltip odaya bakındı.

Midemin bulandığını hissedebiliyordum.

Karşımdaki artık Kasey değildi.

Dalgın gözleri odaklandı ve donup kaldı. Kulak kabartıyordu.

Dolaba bakma, dolaba bakma... Başını bir yana yatırarak ayağa kalktı.

Nefesimi tuttum.

Bana doğru yarım bir adım attı... Oda kapısı açıldı.

Kasey geri çekildi ve gözlerini kırpıştırıp kapıya doğru yürüdü.

“Kasey, tatlım, kurutucudan kıyafetlerini alman lazım.”

“Ne?” diye sordu Kasey. Ellerini huzursuz bir şekilde kotunun kemer halkalarına geçirdi.

“Çamaşırların,” dedi annem. “Hani şu katlaman gereken çamaşırlar.”

Kasey iç çekip etrafa son bir dikkatli bakış atarak çıktı. Merdivenlerden indiğini duyar duymaz karanlık odaya geri dönüp tepsiden sayfayı koparırcasına çıkardım ve son banyo tepsisine koydum.

Karanlıktı ama okunabiliyordu. Ve bonus olarak Kasey’nin tersten yazmış olduğu kargacık burgacık isim listelerindeki yazılar artık normaldi.

Onları daha sonra okumak için zamanım olacaktı. Normalde yaptığım temizliğin hızlı bir versiyonunu yaptım. Bir daha ihtiyacım olur diye fotoğraf kâğıtlarını çekmeceye yerleştirdim ve baskıyı kazağımın altına saklayarak odama geri döndüm.

Yatağımın üzerine oturup Kasey'nin kâğıdındaki isimler arasında bir bağ bulmaya çalıştım. En sonunda listeyi bir kenara bırakıp çantamdan kütüphaneden aldığım kitapla mikrofişleri çıkardım. Şeffaf fotoğraflardan birini ışığa tuttum ama küçük birkaç yazı ve siyah kareler hariç hiçbir şey belli olmuyordu.

Kapım art arda çalınınca irkilip elimden şeffaf fotoğrafı düşürdüm.

"Alexis?" diye seslendi annem.

"Bekle biraz," dedim. "Kapı kilitli."

Kapıyı açınca onu elinde ceketi ve evrak çantasıyla dikilirken buldum.

"Dinle," dedi annem. "Bir süreliğine ofise geri dönüp dünden kalan birkaç işi halletmem lazım. Bir saatliğine. Yeni müdür yardımcısı bu cuma geliyor ve ben de hazırlıklı olmak..."

Sesindeki heyecanı duyabiliyordum.

Aniden annem için çok üzüldüm. Bir şey için yıllar boyunca çalıştığınızı ve sonra sizden alt kademede çalışanların promosyon alıp patronunuz olduğunu havai edin. Ailenizin size asla teşekkür etmediğini ve hatta bu kadar çok çalıştığınız için üzgün olduklarını söylemeyip kimsenin bunun farkında bile olmadığını hayal edin.

Neydi bu böyle, Alexis'in Yerleşmiş Kanılarını Değiştirme Günü mü?

"Bir süreliğine kalenin kumandasını ele alabilir misin?"

"Şev... tabii."

Kasey'yle yalnız kalacaktım. Bunun hakkında düşün-memeye çalıştım.

Annem çantasını diğer eline aldı.

"Anne," dedim.

"Efendim?"

"Terfi almayı çok istiyorsun biliyorum, ama..." Öff! "Alamazsan bile, biliyorsun ki hala..." Hımm. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Demek istediğim, bu kadar çok çalıştığın için teşekkürler."

Gülümsedi. "Bunun benim için anlamı büyük." Sonra omzuma dokunup gitti.

Yatağıma yerleştim ve bakışlarımı odanın karşısındaki kitap raflarına diktim. Bir türlü zarar görmüş yıllığımı yerine koyamıyordum. Bu yüzden de çalışma masamın en alt çekmecesine koydum.

Kasey'nin odasından çıt çıkmıyordu ama ne yaptığını hayal edebiliyordum; masasına abanmış bir şekilde daha da fazla liste yapıyor ve defterine rastgele isimler geçiriyordu.

Kendimi yastıkların üzerine bırakıp gözlerimi kapattım. Oturmak için fazla yorgundum. Kafamı boşaltmaya çalıştım ama gözümün önüne sürekli Megan'ın haberi okuduktan ve annesi hakkındaki korkunç gerçeği öğrendikten sonraki yüz ifadesi geliyordu. Sonra büyükannesiyle gölde fotoğraf çekilen küçük bebek Megan'ı düşündüm. Makineyi tutan kadının biraz sonra onu öldürmeye çalışacağından haberi yoktu.

Shara kendinde o soğukkanlılığı bulmadan tüm bunları yapmayı ne kadar süredir planlıyordu acaba? O gün objektiften bakarken Megan'a nefretle mi bakmıştı?

Ama insan öznesinden nefret ederken nasıl öyle bir fotoğraf çekebilirdi? Arkasındaki suyun ışıkta mükemmel bir şekilde parlamasını, bebeklik buklelerinin rüzgârda uçuşmasını ve minicik gözlerindeki dalgınlığı yakalamak için nasıl beklerdi? O fotoğrafta *sevgi* vardı.

O gün Megan'ın taktığı ve her gün pahalı kıyafetleriyle ponpon kız üniformasının altında sakladığı bileklik şeklindeki nazarlığı düşündüm.

Sonra şaşkınlıkla şunu fark ettim: Benim nazarlığım. *Herhangi* bir nazarlık değildi o. Eğer Megan burada yaşamışsa, benimki onunkinin diğer yarısıydı muhtemelen.

Bundan önceki evimiz küçük ve dardı, öyle ki yenisinin Gotik genişliği bana çok gelmişti. Yedi yaşındaydım. (Bir malikânede yaşamadığımızı anlamam iki yılımı aldı.)

O ilk gece, annem beni öpüp yatağa yatırdıktan sonra gözlerimi tavana dikmiştim.

Sonra onu duymuştum:

Fısıltıyı.

İlk başta koridordan geldiğini sanmıştım ama bakınca orada kimsenin olmadığım görmüştüm. Örtülerin içine geri girmiştim ama fısıltılar daha da şiddetlenmişti. Ne kadar ellerimi kulaklarıma bastırsam da, kafamın içindeki bir yılan yuvasından geliyormuş gibi duran sürünme ve tıslamaya benzer o sesi hâlâ duyabiliyordum. En sonunda şu üç kelimeyi ayırt edebildim:

Gel de oyna.

Bu Kasey olmalı, sonucuna vardım. Ama saat oyun oynamak için çok geçti.

Kasey'nin tüm gün boyunca süren, kulakları tırmalayan sinir krizleri sağ olsun, tüm aile tükenmişti. Anne babamız büyük harfle "Y" ile

Yorgundu ve odasından gizlice çıkan herhangi bir küçük kızın başı büyük harfle “B” ile Belada olacaktı.

Gel de oyna, diye yalvardı fısıltılar.

Sesi kessin diye yastığı başımın etrafında katladım ama işe varamadı.

Kız kardeşimin odasına gitmemeye kararlıydım ama pencereye doğru çekildiğimi hissediyordum. *Bunun* kuralları çiğnemek sayılmayacağına karar verdim. Dürtünün beni ele geçirmesine izin verip yastıkla kaplanmış pencere koltuğuna gittim ve ellerimi pencerenin camına dayadım. Sonra uzanıp pencereyi açtım v e soğuk hava içeri girdi.

Gel de oyna.

İçimde bir cesaret patlaması Yaşandı ve her nedense pencereden dışarı çıkmaya karar verdim. Büyük meşe ağacına tırmanmalıydım. Yeni evden korkmadığımı kendime ispatlamak için bunu yapmalıydım.

Eğilip ayağımı camdan dışarı uzattığımda, fısıltıların sesi daha da yükseldi ve heyecanlı çıkmaya başladı. Benim de kendime güvenim sağlamlaşmıştı ki yaptığım şeyin kesinlikle doğru olduğuna inanıyordum. Bir düşünün, yarın annemle babam ne kadar gururlanacaktı. Kasey ne kadar etkilenecekti.

Bir ayağımı hafifçe çatıya koydum ve ağırlığımın birazını üzerine verdim, ama ince çatı padavrası yüzünden ayağım kayınca perdenin arkasındaki duvardan destek alabilmek için elimi uzattım.

Dengemi tekrar sağladım ama duvara tutunurken içimde bir panik duygusu baş gösterdi. Altı metre yükseklikten aşağı bakarken fısıltılar yavaşladı, daha kızgın çıkmaya başladı.

Aniden gidip oynamak istemedim.

Bu yanlıştı. Tehlikeliydi. Anne babam gururlanmazdı, dehşete düşerdi.

Elim bir şeylere tutunmak, kendimi içeri çekebilme gücünü bulmak için duvarı yokladı. Başımın içinde dönüp duran fısıltı, *gel de oyna, gel de oyna, gel de oyna* diye yalvarıyor ve beni azarlıyordu.

Elim duvarda küçük bir çiviye asılı olan ve bir parça kurdeleyle kaplanmış küçük bir metal parçası buldu.

Metali kavrayınca fısıltılar durdu.

Bir güç patlamasıyla kendimi içeri çekip pencereyi kapattım, kilitledim ve yatağa girdim. Ay ışığında elimdeki nesneye baktım: düzgünleştirilmiş zikzak ucu olan, ikiye bölünmüş, düz bir gümüş kalp. Üzerinde *S, H ve*

yarım bir *A;* altında da *M, E* ve bir Q'nun ya da O'nun yarısı olabilecek bir yarım daire bulunuyordu.

Ya da G'nin.

Bir sonraki sabah uyandığımda küçük elime bir tılsım gibi dolaşmış olan nazarlık ve kurdele olmasaydı, her şeyin bir rüya olduğunu düşünebilirdim.

Yıllarca o kalp yastığımın altındayken uyudum. Nereden geldiğini ya da kime ait olduğunu düşünmeyi hiç bırakmadım. Derinlerde bir yerlerde onu seviyordum ve yine aynı yer biliyordu ki, o da beni seviyordu. O benim şansımdı.

Fısıltılar bir daha asla bana musallat olmadı.

Sekizinci sınıfta Beth ve annesi taşındıktan sonra, şans kavramına inanmamaya başladım. Eğer öyle bir şey olsaydı, bende kötüsünden vardı. Kötü şansın beni mahvetmesine izin vermektense, o kavramı tümden reddetmek daha iyiydi.

Bu yüzden nazarlığımı ıvır zıvır kutuma koydum ve var olduğunu bile unuttum.

Basitçe söylemek gerekirse çatı katımız iğrenç bir yerdi.

Kutu kutu eski kıyafetler, yıpranmış yatak çarşafları, aşınmış ve rengi solmuş havlular. Çocukluğumdan kalan ve sonra Kasey'ye geçip bir kenara kaldırıldıktan sonra unutulan oyuncaklarım. Üzeri beyaz çarşafla örtülmüş, ay ışığında hayalet gibi parıldayan birkaç parça mobilya.

Ev eşyaları mezarlığı gibiydi. Gün ışığında bile korkutucuydu.

Merdivenden inip gıcırdayan döşemelere bir adım attığımda derin bir nefes aldım ve loş tepe ışığını açıp etrafa bakındım.

Ivır zıvır kutumu bulmam gerekiyordu.

Kutu, çatı katında bir yerlerdeydi.

Tamamen boşunaydı. Onu buraya kaldıralı iki yıl olmuştu ve önüne, aşağı yukarı sekiz milyon parça işe yaramaz şey konulmuştu.

Yolu açıp arka duvara kadar gittim ama hiçbir şey bulamadım. Kasey'nin eski saatli pembe radyosunu yoldan kaldırdım ve arkasındaki kutuya uzandım.

Radyo kendiliğinden açıldı. Müziğin nereden geldiğini anlayana kadar neredeyse korkudan ödüm patlayacaktı. Sonra saatin kırmızı sayılarına kadar çalıştığını ve radyonun çaldığını görüyordum ama ayrıca kablosunun etrafında sarılı olduğunu da görüyordum. Fişe takılı değildi.

Odada benden başka birinin olup olmadığını görmek içi arkamı döndüm ama yalnızdım.

Pop-country tarzı bir şarkıcının tiz bir sesle genizden söylediği şarkı hoparlörden döküldü. Ses statiğe göre arada gidip geliyordu. Hiç düşünmeden sanki saat bana doğru uçacakmış ve ben de onu engelleyecekmişim gibi ellerimi öne uzattım.

“Her ne kadar ayrı olsak da, her zaman kalbimdesin, o yüzden lütfen eve gel bebeğim...”

Bakışlarımı aşağı indirip radyoya baktım. Dokunmaya korkuyordum. Ya elektrik çarparsa beni?

“Çünkü ev kalbin olduğu yerdedir...”

Radyo kapandı.

Bir adım geri attım. *Ev, kalbin olduğu yerdedir.*

Tüm hafta boyunca bu söyleyiş sürekli önüme çıkıp durmuştu. Carter bana arabanın içinde öyle demişti. Fal kurabiyemin içinde bu vardı. Kütüphane görevlisinin kitabının adı buydu. Sanki biri bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

Şey... Ben de bir *kalp* arıyordum.

Ev, kalbin olduğu yerdedir.

Ev.

Etrafa bakındım.

Gözlerim eski bir baza ve üst üste duran birkaç eski kutunun eski bebek evinin üzerinde durdu.

Bu sadece bir tahmin, aptal bir önseziydi. Bu fikri dikkate aldığım için bile kendime kızıp utanmıştım. Ama yine de bebek evine doğru yürüyüp pencereden içeri baktım.

Ivır zıvır kutum.

Ev, kalbin olduğu yerdedir.

Yerde diz çöktüm. Kutu ay ışığında parıldadı. Kadifemsi küçük bozuk para cüzdanını bulana kadar tek tek her bir eşyayı dikkatlice kaldırdım. Örgülü ipi gevşetip ters çevirerek elime tuttum. Kalp nazarlığı ve kurdele şeriti avucuma düştü.

Odama geri döndüm ve bir sonraki saati, bir zamanlar benim değerli eşyam olan şeye bakarak ve küçük bir çocukken bu kadar güvendiğim şeyin nasıl bu kadar kötü biriyle bağlantısı olduğunu anlamaya çalışarak geçirdim.

Annemin arabası 23.50’de garaja girdi. Merdivenlerden çıktığını duyunca onu odasına kadar takip ettim ve kapıyı kapattım.

Bir planım vardı.

“Ah, Alexis,” dedi esneyerek, “neden hâlâ uyumadın?”

“Bu gece burada uyuyabilir miyim?”

“Şey... tabii ki uyuyabilirsin. Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim yalan söyleyerek. “Gidip yatak odamın ışığını söndürmem lazım sadece.” Kapıyı arkamdan kapattım ve odama geri döndüm. Kalpli nazarlığım tam da bıraktığım yerde, şifonyerin üzerinde duruyordu. Birkaç saniye düşündüm, sonra onu cebime koydum ve lambayı söndürüp koridora çıktım.

Neredeyse kardeşime çarpıyordum. Koridorun ortasında durmuş, annemle babamın odasına yüzü dönük bir şekilde gözlerini kapı koluna dikmişti.

Donup kaldım.

Yavaş ama çok yavaşça yüzünü bana döndü.

“Selam abla,” dedi sesi yumuşak ve rahat bir şekilde.

“Kasey... sen misin?”

Koridordan gelen ışık yüzünden bir melek gibi görünüyordu. “Tabii ki benim Lexi.”

“Ne yapıyorsun?”

Etrafına bakınıp omuz silkti. “Hiçbir şey, sanırım.”

“Eh... belki de yatağına geri dönmelisin,” dedim.

Dudaklarını büzdü. “Bak işte,” diye tısladı, “bu yüzden senden daha iyi bir arkadaş bulmak zorunda kaldım. *Diğer* arkadaşım bana asla patronluk taslamıyor.”

Birbirimizin gözlerine baktık.

“Başka kimsenin incinmesini istemiyorum sadece,” dedim en sonunda.

“O zaman kimin yatak odasına gizlice girdiğin konusunda daha dikkatli olmalısın,” dedi topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkarak.

Kapı arkasından kapandı. Kendiliğinden.

23

Ani bir ışık parlaması göz kapaklarıma vurarak beni uykudan uyandırdı. Bir anlığına nerede olduğumu düşündüm. Sonra çiçekli soluk mavi yatak örtüsünü görünce hatırladım.

Annem pencerenin yanında giyinmiş ve hazır bir şekilde duruyordu. Koyu sarı saçları düzgünce yapılmıştı.

“Pardon,” dedi. “Bu kadar parlak olacağını düşünmemiştim.”

Saate baktım. Yediyi on iki geçiyordu.

“Bugün erkenden gidiyorum,” dedi. “Okula gidebilecek misin?”

“Hallederim,” dedim, oturup ayaklarımı yere uzatarak.

Beni başımın üzerinden öpüp hızla dışarı çıktı. Kasey’nin kapısını çaldığını ve koridordan, “Görüşürüz,” dediğini duydum.

Garaj kapısının kapanma gürültüsünü duyana kadar bekledikten sonra kendi odama gittim. Bir kot ve tişört kaptım (bu kez okul renkleri olmamasına dikkat ettim) ve sonra dünyanın en hızlı duşunu aldıktan sonra koşarak mutfağa inip bir bardak portakal suyu doldurdum.

“Arkandan atlı mı koşuyor?” dedi Kasey, gizemli bir şekilde mutfak kapısından.

Cevap vermedim. Şimdilik sadece Kasey’nin her zamanki sabah huysuzluğuymuş gibi görünüyordu. Elimi cebime atınca kalp nazarlığının düzgün kısmını hissettim ve aniden onu benimle aşağı getirmenin akıllıca olup olmadığını merak ettim. Çok yakın olurlarsa Kasey ya da *Shara* ondan bazı şeytani güçler kazanabilir miydi? Onu tanır ve geri ister miydi?

Ya ona Megan’ı hatırlatırsa?

Bırakıp elimi cebimden çektim.

“Gitmem lazım,” dedim, bardağımı yıkayıp tezgâhın üzerine koyarak. Merdivenin dibinden çantamı kapıp evden çıktım.

Köşedeki dur levhasına kadar okula doğru yürüdüm, sonra durup bloğun etrafında dolaşarak başka bir yönden eve geri döndüm. Yan bahçeye sızdım ve Kasey’nin ortaya çıkmasını beklerken aşırı büyümüş çalılıkların arkasına sindim. Surrey Ortaokulu sekiz buçukta başlıyordu, yani evden sekizi çeyrek geçe çıkması lazımdı. Ama saat sekize altı varken ağır ağır dışarı çıktı ve ortaokulun tam tersi istikamette yürümeye başladı.

Kollarında bir yığın defter vardı. Çevresindeki hiçbir şeyin farkında olmadan yürüyordu.

Yarım blok arkadan onu takip ederken buna ben de dahildim. Görüş açısından uzak kalmaya çalışıyordum ama endişelenmeme gerek yoktu. Varacağı yere gitmek konusunda o kadar azimliydi ki, bir kez bile arkasına bakmadı.

Onu beş blok boyunca kadınların bebek arabalarıyla, birçok takım elbiseli erkeğin ve kadının kaldırımları doldurduğu şehrin eski ve küçük alışveriş bölgesine kadar takip ettim. Kimse kardeşimin yorgun argın belediye binasının merdivenlerini çıkışını fark etmedi. Ben de onun arkasından fittim ve bir koridora sapıp kaybolmadan önce kıyafetini arkadan şöyle bir gördüm.

“Affedersiniz bayan,” dedi metal detektörün yanından oturan adam. “Size yardıma olabilir miyim?”

“Şu benim kardeşim,” dedim. “Ona bir şey sormam lazım.”

“Ödün de buradaydı,” dedi. Beni metal detektöründen geçirmeden saldı ve ben de Kasey’nin nereye gittiğini görmek için kalabalığı taramaya başladım.

Uzun bir koridor buldum ve sonuna kadar gittim. Ucunda tek bir kapı bulunuyordu. Üzerindeki metal tabelada KAYIT OFİSİ yazıyordu.

Okula gittiğimde ilk dersin yarısı bitmişti. Ben de Bayan Anderson beni göndermeden idareye gidip önce geç kaldı kâğıdımı alayım dedim. Ama sekretere daha iyi bir hikâye olsun diye St. Margaret’s Hastanesi’nde babamı ziyarete gittiğimi söyledim. O da bana deftere bile işlemeden bir izin kâğıdı yazdı.

“Kendine iyi bak canım,” dedi, hüzünlü bir gülümsemeyle kâğıdı bana verirken.

Ders arasında dolabıma uğrayınca bir düzine çift gözün üzerimde olduğunu hissettim. Ponpon kızlar dolaplarının olduğu yerden bana sakıngan bir şekilde bakıyorlardı. Megan’ı görmeyeyim diye birbirlerine yapışmışlardı.

Ama cidden, ortada bir sorun yoktu. Ona ne diyebilirdim ki?

Dördüncü derse girdim ve sınıfın arkasındaki her zamanki yerime oturdum. Gözümün ucuyla kırmızı ve beyazlı bir şey gördüğümde ders kitabımı karıştırıyordum.

“Selam,” dedi biri.

Başımı kaldırınca Megan’ı yanımda dikilirken gördüm.

“Ah, selam,” dedim.

“Şey... yanıma oturur musun?” diye sordu saten ponpon kız üniformasının kenarıyla oynayarak.

Etrafımızdakilerin buna dikkat edip etmediğini merak ederek bir milisaniye tereddüt ettim. Bu Megan’ın gözlerinin utangaç bir şekilde titreyerek başka tarafa bakmasına yetti de arttı bile.

“Evet, tabii olur,” dedim yerden çantamı alarak.

Odanın karşı tarafına kadar onu takip ettim. Bana boş bir sandalye gösterdi.

“Sorun değil,” dedi. “Burada Chloe oturuyor. Yerini değiştirir.”

Eşyalarımı koyup yerleştim. Ponpon kız üniforması giymiş başka bir kız, Chloe, gelip Meganla fısıldaştı. Sonra gidip benim her zamanki yerime oturdu.

Megan’a sorusu falan olduğunu düşünerek beklentiyle baktım.

Burnunu kırıştırıp bana üzüntüyle başım eğdi. “Bir nedeni yok,” dedi. “Sadece beni anlayan birinin yanında olmak istedim.”

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedim.

“Önemli değil,” dedi. “Nasıl düşünmeyi bırakacağımı...”

“Ne? Bu berbat!” Başımı kaldırınca Lydia’nın birkaç sıra ötede durmuş, Chloe’ye ters ters bakarken buldum.

“Sorun yok Lyd,” dedim. Durumu açıklayabilmek için onu yanıma çağırmayı denedim ama tutumunu değiştirmedi.

“Hayır, sorun *var,”* dedi. “Senin yerini kapmışlar.”

Öğretmen de dahil olmak üzere sınıftaki herkes, bu konuşmadan zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedim. “Kapmadılar. Üzülme sen.”

“Üzülmüyorum ben,” dedi. Bir ellilik boyunu daha da dikleştirmeye çalıştı. “*Kızgınını*. Senin adına.”

“Lydia!” dedim yüksek sesle, çünkü bağırış onun dikkatini çeken tek şeydi. “İyiyim ben. Gidip otur. Kes şunu!”

“Ama ben...”

“Ben burada oturmak *istiyorum,”* deyince tüm sınıf birden sessizleşti ve bana baktı. Sonra *amaaan* deyip ekledim, “Megan’ın yanında.”

Lydia anlaşılmaz bir şeyler söyledi, burun kıvırdı ve pat diye kendini sırasına attı.

Megan’a dönüp gözlerimi devirdim.

“Öğle yemeğinde benimle oturur musun?” diye sordu.

Bu kez etrafa bakıp kimin izlediği veya ne düşündüğünü umursamadan hemen onayladım.

Ders devam ettikçe, öğle yemeğini iple çekerken buldum kendimi. Sadece yeni bir şey olduğu için değil, ayrıca Megan’a bir yakınlık hissettiğim içindi. Şu perili ev olayından fazlasıydı bu. Annesinin ölümünün ayrıntıları ya da o ayrıntıları öğrenmesinden duyduğum ezici üzüntüden fazlasıydı.

Hayır, eskiden Beth’le hissettiklerim gibiydi. Benzer ruhlarla ilgili bir şeydi.

Zil çalınca Megan çantasını omzuna atıp ayağa kalktı ve benim eşyalarımı toplamamı bekledi.

Koridor boyunca yan yana yürürken içimde eski küflenmiş bir kapının açıldığı ve yıllardır içimde biriken bir şeyi saldığını hissettim.

Megan boş boş ileri bakarak sessizce yemeğini çiğnedi. Pirinç pilavımın son lokmasını ağzıma attıktan sonra cebime uzanıp kalbi çıkardım.

“Şey... fark ettim de,” dedim tereddütlü bir şekilde. “Dün... evinde... Sendeki kolyenin bir benzerinin ben de olduğunu söylemiştim ya...”

Nazarlığı nazikçe masaya bıraktım.

“Seninkinin diğer yarısı bu, değil mi?”

Yakasına uzanıp zinciri dışarı çekti. Onunkinin üzerindeki harfler *RA* ve GAN’dı.

SHARA. MEGAN.

“Evet,” dedi.

“Sen... bunu da ister misin?”

Uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı. “Hayır. Semde kalsın.”

“Cidden mi?”

“Cidden,” dedi su şişesini döndürerek. “Kardeşin nasıl?”

“Garip.”

“Sana tekrar zarar verdi mi?”

“Hayır, çok meşgul... İsim listeleri yapıyor. Biraz takıntı derecesinde.”

Megan kaşlarını çattı.

“Sıkılıp bırakacağını umuyorum. Yani insanlara istediğini yaptırtmak eğlenceli ama yazı işleri o kadar da havalı değil.”

“Bu iyi olurdu,” dedi Megan.

Rahat bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik.

Öğlen paydosunun sona erdiğini bildiren zil çaldığında, Megan çantasına uzanıp mor kapaklı bir kitap çıkardı. Adı *Geceleri Hortlayan Şeyler*di.

“Bunu al. Yardımcı olabilir,” dedi.

Kitabı aldım ve kolyeyi masadan kaldırmaya yeltendim.

“Bak,” dedi Megan havucuyla işaret ederek. “UTANÇ’ diyor.”

SHAME

“Patience O’Neil,” dedi Mary, kendini koltuğuna bırakırken. “Sonra Michaelson oldu. O da senin annenin ailesi.”

“Vay be!” dedim. “Bu inanılmaz!”

“Sende kalsın istersen,” diye önerdi.

“Alamam,” dedim. “Doğru olmaz.”

“Benim ne işime yarayacak ki?” diye sordu Mary, elini umursamazca sallayarak. “Senin aile tarihinin bir parçası. Nereden geldiğini bilmen lazım.”

Yaşlılıktan kırışmış ve çizgilerle dolmuş yüzüne baktım. Göz farını bir tarafa daha fazla sürmüştü, dudak rengi olması gerekenden iki ton daha açıktı. Yalnız, yorgun ve yaşlı görünüyordu.

“Pekâlâ,” dedim. “Çok teşekkürler. Bu çok güzel.”

Kendinden memnun bir halde gülümsedi.

“Gitsem iyi olacak,” dedim. “Çok yardımcı oldun.”

“Sevindim,” dedi. “Arayı açma. İzleyecek MTV’niz, e-posta internet siteleriniz falan var ama zamanın olduğunda uğrayıp bir selam ver.”

“Yaparım,” dedim. “Söz.”

Ayağa kalkmaya davrandı.

“Hayır, otur,” dedim. “Ben kendi kendime çıkarım.”

Kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıp yürümeye başladım, sonra hemen durdum.

Kasey elindeki tepsiyle bir kutu kurabiye ve bir de sürahi taşıyarak sokağın karşısına geçiyordu.

Beni görünce kaşlarını havaya kaldırdı ama yürümeye devam etti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum onu dirseğinden yakalayarak.

Kendini geri çekti. “Komşuluk yapıyorum.”

“Beni dinle Kasey,” dedim. “Seninle arkadaşın hakkında konuşmam lazım.”

“Ne var ki?” dedi dudaklarını bükerek. “*Megan*’ın sormak istediği sorular mı var?”
“Kes şunu!” dedim. “Megan’ı bu işe karıştırma.”
Birkaç saniye bana dikkatle baktı.
“Megan benim listemde,” dedi, beni baştan aşağı süzerek. “Sen de öylesin.”
“Ne listesi bu?” diye sordum. “Ne yaptığını anlamıyorum.”
“Anlaman gerekmiyor,” diye cevapladı.
Bakışları üzerime ağırlık çöktürdü. Sanki ayaklarım yere kök salıyormuş gibi hissediyordum. Dönüp Mary’nin kapısına gitti ve zili arka arkaya çaldı.
Yerimden kımıldayamıyordum bile.
Ama o içeri girdiğinde üzerimdeki ağırlık hissi geçti ve ben de eve girip mutfağa yöneldim. Çöpe bakınca limonata yapma tozunun boş paketini buldum.
Kalbim öyle gümbür gümbür atıyordu ki duracaktı neredeyse. Belki de Kasey az önce benim yaptığım gibi Mary’ye isimleri soracaktı.
Bir bardak su doldurmak için musluğa yöneldim ve işte o zaman tezgâhın üstündeki zerrecikleri fark ettim. Bir anlığına şeker kristalleri olduklarını düşündüm ama sonra ışığı açınca açık yeşil olduklarını gördüm.
Lavabonun altındaki dolabı açtım.
İlk gördüğüm şey yamuk bir şekilde duran karınca zehri kutusu oldu.
Birazını lavaboya döktüm.
Kumdan büyük olmayan açık yeşil zerrelerdi.
Kapıyı arkamdan kapatmakla uğraşmadım bile. Hemen Mary’nin evine koşup kapıyı çaldım ve davet edilmeden içeri daldım. Mary’nin oturma odasından bağırdığını duydum ve kız kardeşimi limonatayı ikinci bardağa doldururken buldum.
“Kasey,” dedim. “Dur.”
“Sorun çıkarmıyor,” dedi Mary. “Her şey yolunda.”
Kasey bana baktı. “Mary’yi duydun,” dedi. “Sorun çıkarmıyorum.”
Gözlerimin içine dik dik baktı ama bakışları beni dışarıdaki gibi etkilemedi. Üzerime o ağır ve esir alan hava gelmedi.
“Eve git,” dedim.
İkimiz de konuşmadık. Birkaç uzun saniyeden sonra Mary boğazını temizleyip ayağa kalktı. “Alexis, hayatım, geri geldiğine sevindim.

Kazağını unutmuşsun.”

Kazağı koluma koyup hareketinin gerginliği azaltmadığını sezince geri çekildi.

“Üzgünüm Mary,” dedim. “Kız kardeşimin eve gitmesi gerekiyor.”

Kasey başını yana yatırdı.

Öne doğru bir adım attım.

Ve Kasey de geriye doğru bir adım attı.

... İşe bak.

“Git,” dedim. “*Hemen!*”

Kasey geriye doğru bir adım daha attı ve Mary’ye dönüp aslanın avını izlediği gibi odaklanmış bir şekilde baktı.

Ona yaklaşmaya başlayınca Kasey koridora ve oradan da gece karanlığına büsbütün kaçtı.

“Üzgünüm,” dedim Mary’ye sıradan bir şekilde konuşmaya çalışarak. Limonatayı sürahiye geri boşaltıp her şeyi tepsiye tekrar doldurdum. “Okul ödevini tamamlaması lazım ve anne babamız yapmazsa çok sinirlenecek de...”

Mary gözlerini kocaman açmış beni izliyordu.

“Mary,” dedim ona dönerek. “Bana bir iyilik yapar mısın? Kasey bu gece gelirse içeri alma. Ya da varın. Ben sana güvenli olduğunu söyleyene kadar hatta. Ne derse desin önemli değil.”

Beni duymamış gibi görünüyordu. Şalını omuzlarına daha da sıkıca sardı ve pencereye doğru gitti. Kilidini kontrol edip diğerine geçti ve onun kilidini de kontrol etti.

“Şey... sen iyi misin?” diye sordum.

Ellerinde ve sesinde titremeyle yüzünü bana döndü. “Alexis,” dedi, “en son biri bana o şekilde baktığında...”

Tüm bedenim korkuyla katılaştı.

“Bin dokuz yüz doksan alt» yılıydı,” diye fısıldadı.

Elimde fotoğrafla yatağıma oturdum.

Mildred, Patience.

O kızlar... Onları rüyamda görmüştüm.

Anlattığım masaldaki küçük kızı onlar kovalamıştı. Ağaçtan düşene kadar ona taş atmışlardı.

Ama eğer o kızlar uydurduğum masalda sadece figüran değilse... Gerçekten var olmuşlarsa...

Ağırlığımı başka yere verince yastığımın üzerine yığdığım kitaplar devrildi. Sawamura'nın kitabı açıldı. Biri kapağının içine bir şey yazmıştı.

Tıpkı Megan'ın yaptığı gibi, diye düşünerek okumak için eğildim.

SHARA C. WİLEY, 989 WHİTLEY SOKAĞI, SURREY. 20 EYLÜL 1996.

Nefesim boğazımı tıkadı.

Bu kitap Shara'nındı. Ve böyle bir kitaba sahip olmasının tek nedeni evde bir şeylerin olmasından kaynaklanıyordu. Kötü bir şeylerin.

Düzenli el yazısına baktım ve sekiz yıl önce, o ilk gece duyduğum fısıltıları düşündüm... Bir şey beni dışarı çıkıp oyun oynamaya çağırmıştı. Geçen gece odama geldiğinde Kasey de aynı şeyi söylememiş miydi? *Gel de oyna.*

Hayaletin neden beni değil de Kasey'yi seçtiğini merak etmeye başlıyordum.

Ama bir şey bana da *ulaşmaya* çalışmıştı.

Burada oturmaya başladığımız ilk gece, Shara'nın kolyesine tutunmasaydım ölüme sürüklenecektim.

Mary'nin evindeyken, cebinde nazarlık olan kazağımın yanındayken de Kasey beni kontrol edememişti.

"Shara?" diye fısıldadım yarım kalbi cebimden çıkarıp avucumda sıkıca tutarak.

Hiçbir şey olmadı.

O âna kadar yüzde yüz emindim...

Nazarlığım kötü değildi. İyiydi.

Shara beni koruyordu.

Ama kimden?

Ellerim o kadar çok titriyordu ki mikrofişi zorlukla negatif çerçeveye oturtabildim. Şeffaf fotoğrafı içine yerleştirip zamanlayıcıyı beş dakikaya ayarladım ve sonra da POZLAMA düğmesine bastım. Bir ışık patlaması yaşandı.

Agrandizöre serdiğim defter sayfasına her seferinde sadece dört tane falan haber çıkıyordu ve baskısı o kadar küçüktü ki başlık harici yazıları dibine kadar yaklaşarak okumam gerekiyordu. Hiçbir şey yoktu. Diğer haberler de ışığın altına gelsin diye negatiflerin bulunduğu tepsiyi oynattım. Dört tanesi daha boşa çıktı. Ve dört tane daha. En sonunda, dördüncü deneyişimde aradığımı buldum: "WİLEY'NÎN ÖLÜMÜ ŞEHİR

SAKİNLERİNİN AKLINDAN ÇIKMIYOR,” Ah, bir bilselerdi. Yazıya bir göz attım ama bilmediğim bir şey yoktu. Olayın, bir hafta sonra hâlâ komşuların gündeminden çıkmadığından bahsediyordu. Fakat yazının altında, kendi kutusunun içinde minicik bir haber vardı.

Kazağımın kollarını titreyen ellerimin üzerine çektim ve öne eğilip okumaya başladım. “WHITLEY SOKAĞI’NDA-Kİ UĞURSUZ EV” diyordu kutucuğun içinde kalın harflerle yazılmış başlıkta.

SURREY, Whitley Sokağı 989 numarada 15 Ekim’de yaşanan intihar vakasının üzerinden bir hafta bile geçmedi ama komşuların çoğu olayı arkalarında bırakmak için fazlasıyla endişeli. Vatandaşların büyük çoğunluğu genç anne Shara Wiley’nin ölümünden şöyle bir sonuç çıkardı: Komşunuzu ne kadar iyi tanıdığınızı düşünürseniz düşünün, o görünüşün altında yatan başka bir şey mutlaka vardır.

Birkaç mahalle sakini bu hikâye için röportaj vermeyi reddetti, fakat gençliğinde ve 1920lerin başında Surrey’de ikamet etmiş olan ve şu an Dennison Bulvarı’nda oturan 89 yaşındaki Francine Besser, 1897’de şehrin öne çıkan tüccarlarından Robert Forsythe ve eşi Victoria tarafından inşa edilen, Ed-vvard tarzı ve dört yatak odalı evle ilgili başka bir trajediyi hatırladı. Robert ve Victoria. Anlattığım masaldaki anne baba. Bu, bilmecenin iç karartıcı son parçasıydı.

“Annemin kuşağı açısından çok şahane bir şeydi,” diye anımsadı Bayan Besser. “Hatta Bay Forsythe, belediye getirmeden önce, evin içine su tesisatı yerleştirmişti. Bilirsiniz, Surrey o zamanlar küçük bir taşra kasabaydı sadece. Onlar da civarın en zengin ailesiydiler.”

Yerel kayıtlar Forsythe ailesinin on bir yaşlarındaki kızı Sarah’nın...

Sarah mı?

...yasını tuttuğunu gösteriyor. Aile, Robert’ın şehrin batısındaki ambarını (şu an St. Viviana Kilisesi’nin yanında) yakıp kül eden bir yangında hayatını kaybetti. Olay yerinde bulunan delillere göre polisler, yangının ya evladının yası yüzünden deliren Bayan

Forsvthe tarafından bilerek çıkarıldığı ya da su tesisatında kullanılan kurşun borulardan kaynaklandığı sonucuna vardı. Eğer borulardan kaynaklanıyorsa, bu durum kızlarının kayıtlara geçmiş davranış ve sağlık bozukluğunu da açıklardı.

Masalın istemsizce dudaklarımdan dökülüverdiği sırada üzerimdeki o bulanıklık ve hipnotize olmuşluk hissini hatırladım.

Bu *benim* uydurduğum bir masal değil, gerçek bir hikâyeydi.

Evin hikâyesiydi.

Fotoğrafı alıp kızların gülümsemeyen yüzlerini inceledim ve ilk defa fotoğrafın sağ kenarındaki beyaz kenarlığın olmadığını fark ettim. Bir parçası eksikti.

Arkasını çevirip isim listesine baktım. Listenin en altında bir karalama vardı. Bir şeylerin üstü çizilmişti. Daha da yakından baktım.

S harfi mi vardı orada? İkincisiyse *A* ya benziyordu. Üçüncüsü kesinlikle *R'* ydi.

Sarah!

Birileri onun var olduğunu bile unutmak istemişti. Adının üstünü karalamışlar, onu fotoğraftan kesip çıkarmışlardı. Resmin ucunu inceledim. Orada olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Küçük bir dirsek hariç.

Ve orada duran bir oyuncak bebeğin yüzünün yarısı vardı.

Masalımdaki ve rüyamdaki bebeğin aynısıydı.

Bay Sawamura *güç merkezinden* bahsederken bunu mu kastediyordu?

Sarah'nın çok sevdiği ve düşüp öldükten sonra bile elinden bırakmadığı bir şey?

Bebek. Ya evin içinde bir yerdeyse ve kardeşimi ele geçiriyorsa? Ya Shara'yı da ele geçirip ona kendini öldürtmüşse?

Kasey'nin listesi. İsimler. O kızlar Sarah'nın ölümünden sorumlu kişilerdi. Ve onların kızları, torunları ve torunlarının kızları.

Bu bir hedef listesiydi.

Geçenlerde onu oyuncak bebekleriyle konuşurken yakaladığım gün Kasey'nin dediğini düşündüm. O *yeni geldi. Başına gelenleri bir düşün.*

Sarah'nın güç merkezinin ne olduğunu biliyordum. İntikamını almak için kardeşimi ne aracılığıyla kullandığını biliyordum...

Sadece nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ya da onu Kasey'den nasıl uzaklaştıracağım hakkında.... Bilirsiniz işte... Kasey'yi öldürmeden.

24

Günün olaylarının yağlı bir kat kötülük gibi üzerime yapıştığını hissediyordum. Acil olarak duş almaya ihtiyacım vardı. O kadar yorgundum ki, çıkardıktan sonra kıyafetlerimi bile asmadım. Yatağın yanında yere bıraktım.

Sıcak suyun üzerime dökülmesine izin verdim ve buharın içinde gözlerimi kapadım. Fazladan birkaç dakika, her şey yolundaymış gibi yaparak orada dikildim. Ne hayaletler, ne suçluluk duygusu, ne kaçık bir kardeş ne de Carter'ın kalbini kırmak vardı. Çok hoştu.

Dışarı çıktığımda pijamalarımı giyip saçlarımı taradım ve sonra da bir şeyler atıştırmak için mutfağa gittim. Karanlıkta arkamı tezgâha verip granola çubuğu yiyerek dikildim. Bitirdiğimde paketini çöpe attım, kırıkları lavaboya doğru elimle süpürdüm ve odaya bakındım.

On kapı açıldı. Az kalsın annem olduğunu düşünerek bir şey diyecektim.

Ama gelen Kasey'ydi.

Tabii Kasey değildi. Kız kardeşimde hiç görmediğim türden bir zarafetle hareket ediyordu. Bu duruşun ve zarafetin Sarah'nın olduğunu farz ediyordum. İkinci kata çıkarken beni görmemişti.

Gece boyunca odasında olduğunu düşünmüştüm.

Üzerinde düşünmeye zamanım olmadı, çünkü garaj kapısı açıldı ve annem sürüş yoluna arabayı çekti. İçeri girdiğinde buzdolabına bakıyormuşum gibi yaptım.

"Ah merhaba Alexis," dedi.

Dolabı kapatıp yukarı çıkarken onu takip ettim. Güvenli bir şekilde odasına girdiğinde rahatlamayla iç çekip koridorun diğer ucundaki kendi odama gittim.

Saatin mavi ışığı 00.06 okunuyordu. Odanın ışığını açtım.

Hiçbir şey olmadı.

"Ne güzel, değil mi?" dedi Kasey'nin sesi odanın köşesinden. Gölgelerden çıkıp bana doğru geldi. Kapıya doğru bir bakış atınca kendiliğinden kapandı. "Sadece ikimiz varız."

Olduğum yerde donup kalmıştım.

“Ne vakti biliyor musun?”

Biliyordum. Gece vaktiydi.

“Karar verme vakti,” dedi.

Gece yarısından sonra.

15 Ekim.

“Farklı... hissediyorum,” dedi parmaklarını açıp onları inceleyerek. “Bugün büyük bir gün olacakmış gibime geliyor.”

Pencereden üzerine ay ışığı vuruyor, camın çerçevelerinin yansıması vücudunun yan tarafında bir kafes oluşmuş gibi durmasına yol açıyordu.

“Sen de öyle hissetmelisin,” diye fısıldadı. “Çünkü bu senin *son* günün.”

“Kasey... kararını verdin mi?”

Loş ışıkta bile yeşil gözlerinin parıldadığını görebiliyordum.

“Bana o isimle seslenme,” diye tersledi. Sesi ince ve pürüzlüydü. “Kasey artık yok.”

Korku yüreğime kor gibi düştü.

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim, sesimi sakin tutmaya çalışarak. “Ve kötü biri olduğunu da biliyorum. Küçük kardeşimi kandırabilirsin ama ben kolay lokma değilim. Ve onu almana izin vermeyeceğim.”

Bu bağlantıyı kuracağımı beklemiyormuş gibi kaşlarını havaya kaldırdı.

“Bırak onu,” dedim, kendimden emin bir şekilde konuşmaya çalışarak. Ama titrek nefeslerim aslında ne kadar korktuğumu açıkça gösteriyordu.

Kasey gözlerini kıstı ve her zamanki sesiyle konuştu. “Çok zeki olduğunu sanıyorsun Lexi.”

Lexi demişti. Neredeyse rahatlamanın etkisiyle bayılacaktım.

“O benim arkadaşım. Beni incitmez. Söz verdi.”

“O kötü, Kasey,” dedim. “Sence iblisler sözlerini tutar mı?”

“Senin arkadaşın olmayı da denedi. Sana yardım edebilirdi.”

“Belki arkadaşım olmasını istemiyorum. Hiç aklına gelmiş miydi bu?”

“Burada olması senin suçun,” dedi. “Bana çok kötü davranıyorsun. Beni seviyormuşsun gibi yapıyorsun ama aptal olduğumu düşünüyorsun. Bana bebek muamelesi yapıyorsun. Bana değer veren tek kişi o.”

“Sana söylediği bu mu?” diye sordum.

Kasey tereddüt etti. “Evet ama bunların hepsi gerçek.”

“Ne planladığını biliyor musun?” diye sordum. “Onun için yaptıklarını biliyor musun? İnsanları incitecek. Ve başı belaya giren sen olacaksın. Seni kullanıyor.”

Kasey güçlükle yutkundu.

“Mary’yi gerçekten incitmek istiyor musun?” diye sordum. “Kütüphane görevlisini? Ya *bizi*, Kasey, aileni? Biz de o listedeyiz. Kirli işlerini sana yaptırdıktan sonra, seni de öldürecek.”

Kardeşim bunları düşünmek için biraz duraksadı ama çok rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Geriye doğru bir adım attım.

“Kaçmaya çalışma,” dedi. “Kapıdan çıkmayı başaramazsın.”

Şu noktaya kadar arada bir ayrım olduğuna kendimi inandırmıştım. Kasey ve Sarah ayrı ayrı kişilerdi.

Ama şu an çizgiler kayboluyormuş gibi görünüyordu.

“Kasey, biz kardeşiz. Neden beni incitesin ki? Bensiz ne yapardın?”

“Bensiz ne yapardın?” demek kadar hiçbir şey Kasey[7]nin üzerinden etkili olmazdı. Kavga ederken kazanmak istersem tek yapmam gereken, ölsem kendini ne kadar kötü hissedeceğini söylemek olurdu. Anında gözyaşlarına boğulur, benden özür dilerdi.

İçinde bağımsız bir parça kalmışsa, onu kullanmak istiyordum. Belki de suçluluk duygusunun sihrini konuşturup onu geri getirebilirdim.

“Olay şu ki, Lexi...” kaskatı kesilip öne doğru bir adım atarak, “...sensiz gayet de iyi olurum.”

Elini omzuma koydu.

Dokunuşu yüzlerce arı beni aynı anda sokuyormuş gibiydi. Geri çekilmeye çalıştım ama tökezleyip destek almak için duvara yaslandım. Yine de elini çekmedi.

Vücudumdan enerjimi, hayatımı mı çekip alıyordu? Dünya dönmeye ve başım ağrımaya başladı. Dengemi kaybedip kayarak emekleyen bir bebek gibi dizlerimin ve kollarımın üstünde yere çöktüm. Kasey de benimle beraber eğildi. Elleri hâlâ aynı yerdeydi.

Beni gerçekten Öldürecekti.

Başımı yerden uzak tutmak için kollarımı kırmızı halıya bastırdım. Etrafımdaki dünya sallanıyordu. Fırtınanın ortasında şişme botta olmak gibi

bir şeydi. Hangi tarafın yukarısı olduğunu bilmiyordum. Elim bir küt sesiyle yatağa çarptı.

Kusmaya yaklaştığımı biliyordum. Bulantıyı bastırıp derin bir nefes almaya çalıştım.

Ama nefes alamıyordum. Ağzımı açıp derin ve güçlü bir nefes almayı denedim tekrardan. Havanın tatlı ve serin tadını dilimle alabildiğim halde, boğazımdan aşağı ciğerlerime gitmiyordu.

Boğuluyor, batıyor, ölüyordum.

“Hayır, dur!”

Bu Kasey’nin sesiydi. Beni yüzüstü çevirmişti galiba. Kocaman açılmış mavi gözleri yüzüme çok yakın duruyordu, pençe gibi tutuşu hâlâ omzuma gömülüyordu.

“Dur, onu incitiyorsun!” diye haykırdı.

Zihnimde bir anı belirdi. Kalp nazarlığının soğuk ve düzeltilmiş kenarlarının avcumdaki hissi.

Kalp.

Bana yardım edebilecek tek şey oydu. Kolum sudan çıkmış balık gibi titreyerek sonunda yerde bıraktığım kazağın sert örgüsünü buldu. Cebime uzanıp kurdelenin ipeğimsi dokusunu hissettim.

Parmaklarım onu kavradı ve görüşüm grileşmeye başladı. Korkunç bir tapırtı beynimin içinde yankılandı.

En sonunda, tam da vazgeçecekken parmağım pürüzsüz metale dokundu. Onu kavrayıp şiddetle Kasey’nin eline yapıştırdım. Nefesi kesildi ve omzumu bıraktı.

Hava ciğerlerime hücum etti.

Zonklama ve vınlamalar sessizleşti. Tek duyabildiğim şey, Kasey’nin küçük hıçkırıklarıydı. Biraz uzağa gitmiş, elini korumacı bir şekilde gövdesine yakın tutuyordu.

Kurdeleyi elimin etrafına doladım ve elimi öne doğru uzattım. Kalbin yatay yüzlerinden biri kardeşimin çıplak ayağına değdi.

Başını kaldırıp bana sarsılmış gözlerle baktı. Sonra topalladı, bayıldı ve yan tarafının üzerine halıya düştü.

Aldığım her nefes, boğazıma bir parça saman kâğıdı sürülüyormuş gibi hissettiriyordu. Megan’ı arayıp olanları anlatmam lazımdı. Anneme seslenmem gerekiyordu.

Ama olduğum yere çöktüm.

Karanlık beni yuttu.

25

Kapıyı kilitledim. Tüm pencereleri sıkıca kapattım.

Bana söylediği gibi tüm perdeleri çektim.

“Anneciğim,” dedi Megan, “açım ben.”

Elimde olmadan sinirlendim. Meşgul olduğumu görmüyor muydu?

Ama dönüp ona bakınca içimde bir şeyler ısındı. Yanına eğilip ellerini benimkilerin içine aldım. “Üzgünüm bebeğim,” dedim. “işimin bitmesine az kaldı, sonra bir şeyler atıştırırız, tamam mı ? “

Megan başıyla onayladı. Sonra bir baş ağrısı başladı ve her şey bir anlığına karardı.

Gözlerimi açtığımda, Megan’i parmağını emip beni izlerken buldum.

DEVAM ET.

“Beni rahat bırak!” diye bağırdım, sesi kafamın içinden çıkarmaya çalışarak. Megan korkudan olduğu yere sindi. “Hayır tatlım, hayır, sana demedim...”

ÇALIŞMAYA DEVAM ET.

Kukla gibiydim. Her dediğini yapıyor, odadan odaya koşup kapıları ve pencereleri kapatıyordum. Megan birkaç adım arkamda beni takip ediyordu. Daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı. Megan eteğimin ucunu tutmaya çalıştı ama onu ittim.

ONDAN NEFRET EDİYORSUN.

Bir anlığına ondan nefret ettim. Kızıma bakınca şiddetli bir kin duydum. Ama bu, bir kibrit çöpünün yanması kadar uzun sürdü ve sonrasında bana kalan suçluluk, üzüntü ve dehşet oldu. Korkunç bir dehşet.

Birkaç dakika sonra işim bitmişti.

MUTFAĞA GİT.

Nedenini bilmesem de gittim.

FIRININ YANINA GİT.

ATEŞLEME BRÜLÖRÜNÜ AÇ.

Hayır... hayır...

Ama kendimi dediğini yapmaktan alamıyordum.

OCAKLARI YAK. HEPSİNİ. FIRINI ÇALIŞTIR. FIRIN KAPAĞINI AÇ.

Ağlıyordum. Megan da ben ağladığım için ağlıyor ve sırtıma hafifçe vuruyordu. Çok korkuyordum, çünkü ona karşı kin duyuyordum. Dokunuşu beni iğrendiriyordu.

Ondan uzaklaştım ve minicik koluna baktım. Annemin ona verdiği bilekliği gördüm. Benimkinin diğer yarısı olan kalp. Uzanıp bilekliğe dokundum. Bileğini dudaklarıma götürüp elini öptüm.

Sonra ayağa kalkıp kolundan tuttum ve onu antreye sürükledim. Çığlık atıyor, ağlıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıp şöyle soruyordu: "Neden? Neden? Neden?"

HAYIR, dedi ses.

Ama bir defalığına sesten daha güçlüydüm. Ön kapının kilidini açıp Megan'ı dışarı ittim.

"Anne!" diye çığlık attı. Yüzünde kırmızı benekler oluşmuştu ve anlamadığı için çok şiddetli ağlıyordu.

"Seni seviyorum bebeğim," dedim. "Seni çok seviyorum."

Ve kapıyı kapadım, kilitleyip üstüne sürgüyü çektim ve mutfağa geri döndüm. Hava çürümüş yumurta kokusuyla ağırlaşmıştı. Cebimden oyuncak bebek fotoğraflarını çıkarıp onları parçalara ayırmaya haşladım. Çiğnenmiş gibi duran saçları, küt elleri, lekeli kıyafetleriyle yüzünün yakın çekim fotoğrafları vardı. Çok iğrençti. Neden güzel olduğunu düşünmüştüm ki?

Megan kapıyı çalıp durdu ama kafamın içindeki ses bana lanetler okuyup bağırdığı için onu zorlukla duyuyordum.

SENDEN NEFRET EDİYORUM, SENDEN NEFRET EDİYORUM, BENİM ARKADAŞIM DEĞİLSİN SEN, BENİ SEVMİYORSUN!

Fotoğraflar parçalandığında, çöp kutusuna kadar sürünüp onları içine attım.

Derin bir nefes alınca ses gittikçe kısıldı ve en sonunda yok oldu. Beni çok uzun zamandır çok yakından inceleyen parıltılı yeşil gözler söndü.

Son olarak düşündüğüm şey, Megan'ı doğduğu gün ilk defa kollarıma aldığımda ne kadar güzel olduğu oldu. O anda bu küçük insan için kendi hayatımdan vazgeçebileceğimi anlamıştım. Sonra son bir nefes alıp uykuya daldım. Sonsuza dek.

26

Tak tak tak!

Annemin kapıyı çalışıydı bu.

Yaşıyordum.

“Alexis, uyandın mı? Okula geç kalacaksın.”

Kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi.

Yerde yatıyordum.

“Tatlım, kalkma zamanı.”

Başımı döndürdüm ve halının tüylerinin yüzüme sürtündüğünü hissettim. Ama bu bir şey sayılmazdı. Sanki binlerce küçük çekiçle kafatasımın her yerine vuruyorlarmış gibi şiddetli bir baş ağrım vardı.

“Alexis?”

“İyiyim anne,” diye cevapladım. “Fazla uyumuşum.”

“İşe gitmem lazım.”

Onu kapının diğer tarafında, saçları düzgünce fönlenmiş ve geriye doğru tutturulmuş, kıyafetlerini özenle giymiş olarak dikilirken hayal ettim.

“Kasey nerede?”

“Görmedim onu. Sanırım hâlâ uyuyor.”

“Peki, seni seviyorum,” dedim sırtüstü yuvarlanarak. Avuç içlerimi zonklayan şakaklarıma bastırdım. “İyi şanslar.”

“Teşekkürler tatlım,” dedi. “Ben de seni seviyorum.”

Arabasının yola çıktığını duyana kadar bekledim ve sonra kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Telafi etmem gereken çok zaman vardı. Kotumu ve uzun kollu tişörtümü üzerime geçirdim ve kalbi almak için kazağımın cebine uzandım.

İşte o zaman gördüğüm rüyayı hatırladım.

“Shara,” diye fısıldadım kalbi dudaklarıma yaklaştırarak, “onun hayatını kurtardığını biliyorum.”

Megan’ı bulmalı ve o gece olanlar hakkındaki gerçeği ona anlatmalıydım.

Ve onun kolyesine ihtiyacım vardı. Sadece bir varisi Shara’yı korkuttuysa, belki de ikisi onu en azından bebeği bulmama yetecek kadar uzak tutardı.

Koridorun diğer ucundaki banyoya gidip ışığı açtım.

Neredeyse boğulacak olmak hakkında bilmediğim şeyler listesine eklenecek bir şey daha; bu durum derinizin altında yüzeye yakın olan kan damarlarının patlamasına ve morluk oluşumuna sebep oluyordu. Aynadan bana bakan kızın karmakarışık pembe saçları ve iki morarmış gözü vardı.

İlaç dolabını açtım, bir Tylenol alıp ağzıma attım ve yuttum. Boğazıma takıldı ama aşağı gitmeye zorladım.

Odama dönüp kapıyı arkamdan kapattım. Sonra telefonu aldım ve telerehberi tuşladım.

“St. Margaret Hastanesi,” deyip aramanın bağlanması için bekledim. Danışma cevap verdiğinde 412 numaralı odayı sordum. Babam açmadan önce üç kere çaldı.

“Alo?” Birden boğazımda bir yumru oluştu. “Selam baba. Benim, Alexis.”

“Selam tatlım!” dedi. “İhtiyarı kontrol ettiğin için teşekkürler. Ne zaman buraya geleceksin?”

“Şey, yakında,” dedim. “Az önce seni düşünüyordum, arayayım dedim.”

Sessiz kaldı. “Lex, her şey yolunda mı?”

“Çoğunlukla,” diye yalan söyledim.

“Dinle hayatım. Kaza geçirince... bir süredir düşünür oldum. Şunu bilmeni istiyorum ki sen, Kasey ve annen hayatımdaki en önemli şeylersiniz. Belki bazen o şekilde hissetmiyormuşum gibi davranıyorum ama... daha iyi bir baba olmaya çalışacağım.”

“Sen zaten iyi bir babasın,” diye fısıldadım.

“Ee... evet, şey, o aptal geçit törenini boş ver de beni görmeye gel.”

Güçlükle yutkundum. “Keşke gelebilsem.”

Hastaneye onu görmeye gitmek, ona sarılmak ve onunla takılmayı özlediğimi söylemek istiyordum.

Ama buna zaman yoktu.

“Hey, baba? Gitsem iyi olacak.”

“Peki tatlım. Aradığına sevindim.”

“Ben de... Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapattım.

Soğukkanlılığımı geri almak için birkaç derin nefes aldım, sonunda omuzlarımı geri atıp çenemi havaya kaldırdım ve kapıyı açtım.

Kasey saçları birbirine girmiş ve gözleri parlar bir halde (mavi değildi), zombi hapishane bekçileri gibi sersemlemiş bir hazırolda duruyordu.
“Berbat görünüyorsun,” diye konuştu boğuk bir sesle.
Cevap vermedim. Sadece cebimdeki kalbe elimi attım.
İrkilmedi ama yanıma da yaklaşmadı.
“Bir yere mi gideceksin?” diye sordu.
“Belki.”
“Megan’ı mı bulacaksın?”
“Belki.”
Gözleri bir milisaniyeliğine yemyeşil bir şekilde parıldadı. “Senden önce gideceğime bahse girerim.”
Omuz silktim.
“Aslında,” dedim, “buralarda kalmak isteyebilirsin.”
Kaba bir ses çıkarıp boynunu bir yana uzattı. “Nedenmiş o?”
“Oyuncak bebeğinin başına bir şey gelmesini önlemek için.”
Bu dikkatini çekti. *“Ne olmuş* bebeğime?” diye sordu.
“Bir şey olduğu yok,” dedim. “Sadece yerinde olsam onu tek başına bırakmazdım.”
Başını iki yana salladı. Burun delikleri genişlemişti. Kalbi bir vampire haç gösterircesine önümde tuttum.
“Nerede olduğunu bile bilmiyorsun,” dedi Kasey. “Onu sakladım.”
“Geçen gece buldum onu,” dedim.
Kasey yavaşça nefesini verdi.
“Sağ başparmağının tırnağında bir çentik olduğunu bu sayede biliyorum,” dedim, Shara’nın rüyamda gördüğüm fotoğraflarındaki detayları hatırlamak için kendimi parçalayarak. “Ve gözleri de koyu yeşil. Fakat kızdığında parıldıyorlar.”
Kasey’nin tehditkâr yüzünü korku kapladı.
“Ve saçının da çoğu kesilmiş ama kulağının üzerinden sarkan uzun bir parça var.”
“Kes şunu!” diye bağırdı Kasey.
“Ama gitsen iyi olacak,” dedim. “Git geçit törenine. Şehir meydanına git.”
Benden uzaklaşıp başını salladı.
“Sonsuza dek uzak duramazsın,” dedi.
“Belki de çalıların içinde saklanır, senin çıkmanı beklerim,” dedim.

“Git buradan!” diye gürledi.

Merdivenlerden inerken beni birkaç adım geriden takip etti. Elimi kapının koluna koyduğumda, abartılı bir şekilde iç çekti.

“Umarım sen yokken korkunç bir şey yapmak zorunda kalmam,” dedi. “Umarım kız kardeşini cezalandırmam.”

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım.

“Shara’yı cezalandırdığım gibi.”

Kafa karışıklığım yüzümden okunuyor olmalıydı.

“Git hadi Alexis,” dedi neşeli bir sesle. “Döndüğünde kardeşin muhtemelen ölü olmayacak.”

Dinleyen biri varsa ona kısa bir dua ettim ve kapıyı arkamdan çekip koştum.

27

Mezunlar Günü geçit töreni çoktan başlamıştı. Park yerinde sadece birkaç tane sırasını bekleyen araba kalmıştı. Diğerleri bloklar boyunca kıvrıla kıvrıla bir yılan oluşturmuştu.

Kaldırımlara dizilmiş izleyicilerin arasında zikzaklar çizerek geçidin rotasını takip ettim. İlerledikçe kalabalık artıyordu.

Belki de evden çıkmadan önce kapatıcı sürmeliydim. Çünkü bana atılan bakışlar ortama uyumlu olmadığımı gösteriyordu. Buna bir de rakuna dönmüş yüzümü ve aksak yürüyüşümü ekleyin...

Balo Kraliçesi tacını unut Alexis.

Her taraftan bana gönderilen şok olmuş bakışları yok saymaya çalıştım ve hatta iyi olduğumu göstermek için birkaç kişiye gülümsedim bile. *Evet, tabii ki nasıl göründüğümden haberim var. Bu yeni moda. Tüm Kıyamet Mangası on dakika içinde böyle gelecek. Tema belirledik. Bizim de bir arabamız var.*

Sorun şuydu: Ponpon kızların arabasının yeri, geçitteki pozisyonuna göre değişirdi ama kuyruğu takip mi etsem yoksa kasaba merkezine geri dönüp dolanarak geçidin başına mı yetişsem bilemiyordum. Arada on dakikalık zaman farkı olabilirdi. Boşa harcayamayacağım bir on dakika.

Önümdeki yolu tararken ileride bir küme siyah tişört ve çelik uçlu botlar gördüm.

Kıyamet Mangası! Sinir bozucu olabilirlerdi ama herkese laf atma huyları onların okuldaki her şeye aşırı duyarlı olmalarına neden oluyordu. Küçük kasabalarda yaşayan yaşlı teyzeler gibiydiler. Kendime kestirme bir yol açıp yanlarına gittim.

Terk edilmiş bir dükkânın önüne kamp kurmuşlardı. Lydia bekçi köpeği gibi pervazın üzerinde dikiliyordu.

“Lyd!” dedim. “Ponpon kızların arabasını gördün mü?”

Bakışlarını bana çevirdi ve ağzı açık kaldı. “Oha, Alexis, yüzüne ne oldu?”

“Boş ver şimdi onu. Megan’ı bulmam lazım.” Artık tüm grup bana bakıyordu.

“Niye ümrandaki ki o?” diye sordu Lydia. “Kız tam bir salak.”

“Lütfen,” dedim. Geriye doğra bir adım attım. “Herhangi biriniz? Kimse bilmiyor mu?”

Lydia iç geçirdi. “Dinle, onunla görülmek imajım zedeliyor.” Arkasına baktı. “İnsanlar çoktan konuşmaya başladılar. Dün öğlen yemeği neydi öyle? Ve Carter Blume? Yani o *olay* ne sahi...?”

Geri çekilip arkasındaki yüzlere baktım. Birkaçı biraz ilgili görünüyordu ama çoğu beni merakla izliyordu.

“Hoşçakalın,” dedim donmuş bir şekilde. *Sonsuza dek hoşçakalın*.

Şansımı araba kuyruğu takip etmekten yana kullanacaktım ve kız kardeşimi kurtarmak için Megan’ı yeterince hızlı bulmaya dua edecektim.

Şakaklarıma saplanan acıyı görmezden gelmeye çalışarak hızlandım.

“Hey, bekle!”

Uzun siyah saçları olan birinci sınıf bir kızdı. Dönüp gözlerini bize dikmiş olan Kıyamet Mangası’na bir bakış attı ve gözlerini devirdi. “Lydia pisliğin teki. Aradığın araba en öndekilerden biri. Dördüncü sırada sanırım.”

Başımla onayladım. “Ah. Peki, çok iyi. Teşekkürler...”

“Taylor. Taylor Derry.”

“Teşekkürler Taylor,” Bu isim nereden tanıdık geliyordu? “Üzgünüm, gitmem lazım.”

“Ama şey... iyi olduğuna emin misin?” diye sordu gözleri yüzüme takılarak.

Başımı salladım. Ona bakarken aklıma geldi.

O da listedeydi.

“Dinle Taylor,” dedim. “Kız kardeşimi tanıyor musun? Kasey Warren’ı?”

Başını belli belirsiz salladı. “Benden bir sınıf küçük, değil mi?”

“Evet. Bu kulağa çılgınca gelecek ama... evine git. Kapıyı kilitle. Eğer evine gelirse onu içeri alma. Ne olursa olsun.”

Taylor güçlükle yutkundu. *“Gerçekten* kulağa çılgınca geliyor.”

“Evet, ama...” Biri bana böyle bir şey dese ne yapacağımı düşündüm. “Lütfen. Daha sonra açıklarım.”

Omuz silkti. “Yani bu *muhteşem* geçidi kaçıracağım ama...” Gülümsedi.

“Cidden, benim gitmem gerekiyor. Lütfen evine git. Ve dikkatli ol. Ve teşekkür ederim.”

“Önemli değil.” Bana bir barış işareti yaptı ve yürüyüp gitti.

Sarah için bir tane daha az hedef.

Geçidin rotasından ayrıldım ve ıssız bir yöne saptım.

Tüm dükkânların camlarında GEÇİT TÖRENİ NEDENİYLE KAPALIYIZ yazan bir yazı asılıydı.

Kütüphane binasına yaklaştığımda Surrey Lisesi bando takımını gördüm. Trampet sololarıbir blok ötede gruba liderlik ediyordu. Bir koşu kopardım ve izleyicilerin kalabalık olduğu yerden kendime iteleye kakalaya bir yol açıp kuyruğa yetiştim.

İlk olarak kartal kafesini gördüm. Yapay Noel ağaçlarının oluşturduğu mini bir ormanın üstünü kaplıyordu. Arabanın her köşesinde kalabalığı coşturan ponpon kızlar vardı. İlk başta Megan'ı görmedim, sonra yaklaşınca onu arkasından tanıdım. Kollarını havaya kaldırmış, ponponlarını diğer kızlar gibi sallıyordu. Ama isteyerek yapmadığını görebiliyordunuz.

"Megan!" diye bağırdım, ama sesim bando takımının çıkardığı yüksek seslerden ve izleyicilerin tezahüratlarından dolayı ona ulaşmadı. Sokakta biraz daha ilerledim ve önlerine geçtiğim insanları sinirlendirdiğim için özür dilemeye çalıştım.

"Megan!" diye bağırdım yeniden. Araba birkaç adım ilerideydi. Ponpon kızlardan biri beni fark edip bir diğerini dürtükledi. Megan'ı işaret edip beni fark etmesini bekledim.

Ama ilk kız yerinden çıkıp arabanın arkasına doğru gitti.

Sokağa bir adım atınca polis memurunun keskin bir düdük çaldığını duydum.

Megan şimdi beni görmüştü. Ona yanıma gelmesini işaret ettim, o da ponponlarını yanındaki kıza verdi.

Sonra sokağın karşısında onu gördüm.

Karamel renkli bir saç.

Kasey.

Aynı anda üç şey oldu. Benden birkaç adım uzaklıktaki polis yüksek sesle düdüğünü çaldı. Megan arabadan atlayıp sokağa indi. Ve metalin metale sürtünmesinden çıkan korkunç bir sesle, ponpon kızların arabası aniden durdu ve şiddetli bir şekilde yalpaladı.

Sanki üç kilometre içindeki herkes ciğerlerini parçalarcasına çığlık atmaya başlamıştı. Megan olduğu yerde donup kaldı ve takımın geri kalanı ayağa kalkmaya çalışırken onları izledi. Birkaç kız beraberlerinde diğerlerini de sürükleyerek sokağa düşmüştü.

Araba hareket etmeyi kestiğinde ve her şey durmuş gibi göründüğünde yanına koştum.

Aniden kardeşimin dün gece nerede olduğunu hatırladım.

“Aman Tanrım!” dedim. “Kasey yaptı bunu.”

Megan rengi atmış bir halde bana döndü.

Ağaçlar, banklar ve arabanın merkezindeki kartal yuvası yerdeki kızların üzerine düşmeye başlamıştı. Bazıları ağlayarak kollarını, el ve ayak bileklerini tutuyordu. Pepper başını ellerinin arasına almıştı.

“Onlara yardım etmemiz lazım!” Öne doğru ilerlemeye başladım, fakat Megan koluma yapıştı.

“Geri dur!” dedi. “Onlara yardım eden bir sürü kişi var.”

Haklıydı. Yaralı kızların başı onlara yardım eden ve onları arabadan düşen dekorasyonlardan koruyan izleyicilerle doluydu.

“Kasey burada!” dedim. “Onu gördüm!”

Megan enkaza inanamayarak bakıyordu. “Tüm bunlar. Bunların hepsi benim yüzümden mi? Ve yüzün,” dedi. “O da benim hatam mı?”

“Ne?” Ah, Tanrım, haberi yoktu. “Megan, hayır! Bunları yapan annen *değil.”*

Bana inansa mı inanmasa mı karar veremezmiş gibi baktı.

“Seni dışarı attı. Hayatını kurtardı. Yüz yıl önce, evimde yaşayan bir kız ağaçtan düşüp ölmüş. Kasabadaki diğer kızlar onu kovalıyormuş. Şimdi de onların kızlarını ve torunlarını öldürerek intikam alıyor. Çok fazla kişi var, Megan. Pepper, Mimi, birinci sınıflardan Taylor, kütüphane görevlisi, ben. Kasey. Annemiz.”

Megan’ın gözleri aniden alev alev yanmaya başlamıştı. Okulun koridorunda Emily Rosen’a destek olduğu an aklıma geldi. “Kaç kişi?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Kızların hepsi büyüyüp evlenmiş. O yüzden soyadları farklı. Ama düzinelerce kişi var, Megan... Ve hepsini öldürmek istiyor. Olay şu ki, kolyene ihtiyacım var. Sana sonra açıklarım.”

Yerdeki kızlara baktı ve beni çekip yürüyüşünü hızlandırdı. “Hayır, şimdi evine giderken açıkla.”

“Ne? Hayır!” *Kesinlikle* hayır! “Megan benimle gelmeyecekti. “Hâlâ senin peşinde.”

“Kolyemi mi istiyorsun?” diye sordu Megan. “O zaman yanında *beni* de alacaksın.”

Başımı sallayıp iç çektim. Ona yetişmekte zorlanıyordum. “Peki.”

Yetişeyim diye biraz yavaşladı ama yaklaşık yüz metre geçtikten sonra konuşamıyordum bile. Yarı sıkılmış boğazım merhamet dileniyordu ama ben devam ettim.

“Ah, bak!” dedi bağırdı Megan ileriyi işaret ederek.

Bakınca yeşil bir Prius’un paralel park yaptığını gördüm.

Carter.

Ne hoş.

“Bizi eve bırakabilir!” dedi elimi tutup koşmaya başlayarak.

“Hayır,” dedim. “Bekle!”

Ama çoktan ona el sallamıştı. Başka bir şey diyemedim bile.

Arabaya ulaştığımızda, öne eğilip ellerimi dizlerime dayamak zorunda kaldım. Kusacaktım galiba. Böylesi daha iyiydi. Carter’ın yüzüne bakmak istemiyordum.

“Bizi bir yere bırakır mısın?” diye sordu Megan.

“Arabada falan olman gerekmiyor mu senin?”

“Evet mi hayır mı? Ortada acil bir durum var!”

“Evet, evet,” dedi. “Binin.”

Sonra elini sırtımda hissettim. “Alexis, her şey yolunda mı?”

Ona bakınca geri doğru sıçradı.

Ah, tabii ya. Morarmış gözler.

“Bunu sana kim yaptı?” diye fısıldadı.

“İyiyim ben,” dedim. “Gidelim hadi.”

Kusma isteğim yatıştı. Carter arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna geçerken ben de arka koltuğa geçtim.

“Polise gitmen lazım,” dedi Carter.

“Öyle bir şey değil bu,” diye cevapladı Megan. “Bizi Alexis’in evine götür.”

“Evinde ne var?” diye sordu Carter.

“Lütfen,” dedim. “Şimdilik peşini bırak.”

“Uzun hikâye,” dedi Megan, pencereden dışarı bakarak.

“Güvenli mi peki?”

Güvenli gibi mi görünüyor oradan? diye sormak istedim.

“Bu lise melodramlarından biri değil,” dedi. “Senin için cidden endişeleniyorum.”

“Haklısın.” Dikiz aynasına baktığımda gözlerindeki endişeyi gördüm. Mavinin içinde küçük kehribar rengi parçalar parıldıyordu. “Ama şu an açıklayamam.” Whitley Sokağı’na gelmiştik. “Bahçe kapısının önünde dur,” dedi Megan. Carter dediğini yaptı ve arabadan çıkıp kapımı benim için açtı. “Dinle beni, bir şey olursa,” dedim, “seni incittiğim için özür dilerim.”

“Bir şey *olursa* mı?” diye tekrarladı. “Bu delilik.”

Evet, öyleydi.

“Alexis, dün yaptığın şey. Beni korumaya çalıştığını biliyorum ama benim korunmaya ihtiyacım yok.”

Megan yolun yarısında beni bekliyordu. Yürümeye başladım ama Carter elimi tuttu.

“Sadece şunu söyle,” dedi. “Başka bir sorun olmasa, dansa benimle gitmek ister miydin?” Mavi gözlerine bakıp başımla onayladım. “Şimdi, lütfen,” dedim, “git.” Arabaya bindi ve sürüp uzaklaştı.

Meganla birbirimize baktık.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Oyuncak bir bebek işte.”

Megan yere baktı. “Bir bebek hatırlıyorum...”

“Evet, annen eskiden fotoğraflarını çekiyormuş. Rüyamdaki ve masalımdaki bebek. Burada ölen küçük kıza ait. Şimdi de bedenine ruhu girmiş. Onu yok etmemiz lazım.”

Başıyla onayladı.

“Ama önce onu bulmamız gerekiyor.” Boynuna baktım. “Kolyen boynunda kalsın. Kardeşim görünüşe göre onlardan çok korkuyor. Ama gittikçe güçleniyor, yani bilemiyorum...”

Verandaya ulaştık. Elimi kapının koluna uzattığımda, kapı kendiliğinden açıldı.

Oyun başlasın.

28

Ön kapıdan içeri dolan güneş ışığı antreyi aydınlatıyordu, fakat koridor karanlığa gömülmüştü. Birisi mutfağın panjurlarını indirmiş, oturma odası ve salonun perdelerini kapatıp evi resmen kapatmıştı.

Ön kapı arkamızdan çarparak kapandı.

Bunu gören Megan güçlükle yutkundu. “Bunu kim yaptı?”

Tepemizde bir hayalet süzülüyormuş gibi bakışlarımı antrenin tavanına kaldırdım. Sonra omuzlarımı kaldırıp dikkatimi önüme verdim. “Muhtemelen hayalet yapıyor. Ama bunun seni etkilemesine izin veremezsin, tamam mı? Odaklanmış halde kalmaya çalış.” Megan küçük bir onaylama işareti yaptı. “Peki.”

“Beni takip et.”

Malum yerden başlasak iyi olacaktı. Kız kardeşimin yatak odasından.

Kasey’nin, güçlerini kullanarak onu tuzağına düşüren şeytani ruha karşı pek de direnme şansı olmamıştı. Düşünüyordum da, belki de bebeklere olan ilgisi bu şekilde başlamıştı. Kötülük evin duvarlarından süzülüp birinin kalbine takıntı tohumları ekebilir miydi?

Peki ya ben ve fotoğrafçılığım? Tıpkı Shara gibiydim.

Düzinelerce çift göz bana suçlamasına baktı ama hiçbiri durduğu yerden parıldayan gözlerle havaya uçmadı. Hepsini inceledim ama yarı kel olan bir tane göremedim.

“Şimdi ne yapacağız?” diye soludu Megan.

Şeytani olan bebeğin hangisi olduğunu tam olarak belirleyemezsek hepsini yok etmek zorunda kalacaktık. En üstte duranlardan birini alıp porselen kafasını dolabın kenarına vurdum. Yüzü yumurta kabuğu gibi kırıldı.

“Yok etme işi nasıl olacak?” diye sordu Megan. “Ve nasıl başarılı olduğunu anlayacağız?”

“Bilmiyorum,” dedim eski bir bez bebeği bir *cırrrttt* sesiyle gövdesinden ayırırken.

Kesin olan bir şey vardı: Kasey eve gelmeden önce hayaletten kurtulmalıydık. Çünkü bu katliamı görürse ikimizi de oracıkta öldürürdü.

Megan vitrini açıp Kasey'nin aylık ödemelerini biriktirerek katalogdan sipariş edip aldığı pahalı yaşlı oyuncak bebeklerinden birini aldı. Saçından tutup yüzüstü masanın üstüne çarparken nefesimi tuttum. Bebeğin yüzü parçalandı.

"O neydi öyle?" diye sordu Megan aniden yukarı bakarak.

Kapıya bir bakış attım.

Hiçbir şey görmüyordum ama... bir terslik vardı.

Koridora bir adım attım ve daha bakmaya zamanım bile olmadan bir şey çapıp beni uçarak yere yapıştırdı.

Kendimi güçsüzce dirseklerimin üzerine kaldırıp etrafıma bakındım.

Kasey koridorun ucunda dikiliyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Bir tane daha ister misin?"

Elini havaya kaldırıp bana doğru hareket ettirdi. Etkisi bana bowling topu gibi çarptı. Kafam halıya gömüldü.

"Megan, kaç!" diye haykırdım.

Ama tabii ki Megan kaçamazdı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Bir sessizlik oldu.

"Hadi ama Megan," dedi Kasey. "Çık dışarı."

Megan tereddütle kardeşimin odasından dışarı adımını attı. Ona baktım ama hareket edecek gücü kendimde bulamadım.

Uzak mesafeli bir saldırı daha bekliyordum. Kasey bize doğru gelmeye başlayınca, bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

Yerden Megan'ın kolyesini kavrayıp kendi önünde tutmasını izledim. Kasey birkaç metre ötede durup elini havaya kaldırdı.

"Eğil!" diye bağırdım. Kolyelerin etkisini hissedebilecek kadar yakına gelmezse işe yaramıyorlardı.

Güçsüzdük.

Tek görebildiğim kırmızı-beyaz ponpon kız üniformasının bir silüet şeklinde yere yapışması ve nazarlığın koridorun diğer ucuna doğru uçması oldu.

Megan ayağa bile kalkamadan Kasey yanına gelmişti. Bir elini Megan'ın çenesinin altında boğazına koydu ve onu ayağa kaldırıp duvara çarptı.

"Annen ona söylediğimde seni öldürmeliydi," dedi Kasey. "Ama galiba kendim yapacağım."

Kardeşimin eli boğazının etrafında sıkılaşınca Megan inledi.

“Dur,” dedim ama olduğum yerde donup kalmıştım. Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım, fakat felç olmuşlardı.

Birkaç korkunç saniye geçti. Megan’ın ellerinin çaresizce duvara vurduğunu duyabiliyordum.

“Merhaba?”

Kasey sese doğru döndü ve Megan yerde yanıma çöktü.

Vücudumdaki ağırlık kalktı ve tam zamanında doğrulup Carter’ı merdivenlerin başında görmeyi başardım.

“Carter, dikkat et!” diye çığlık attım. Kardeşimi görmüştü ve merdivenlerden inmek için arkasını dönmüştü ama Kasey elini kaldırmıştı bile.

“Alexis,” dedi Megan’ın titrek sesi arkamdan. “Kalp... Kalbin diğer yarısı nerede?”

Kasey elinin içini Carter’a doğru uzattı.

“Hayır!” diye haykırdım.

Megan beni kendine çekip elini koluma koydu.

Carter kısa bir süreliğine havada kaldı.

Ve sonra aşağı düştü.

Kız kardeşime baktım. Kızgın bir boğa gibi çoktan bize doğru yönelmişti.

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim!” dedim cebimdeki kalbi çıkararak.

“Aldım onu!” diye bağırdı Megan. Bana doğru pike yapıp son anda diğer yarıyı benimkinin yanına getirdi.

Kardeşim tam elini havaya kaldırdığı sırada, iki parça kusursuz bir şekilde birleşti.

Mavi bir ışık patlaması koridoru kapladı ve en sonunda devasa bir güç küresine dönüştü. Kardeşime doğru atılıp, o havaya tekmeler savurup tırmalarken onu havaya kaldırdı.

Tüm evin sallanmasına neden olduktan sonra, mavi ışık duvarları, tavanı ve yeri kaplayarak her yöne doğru dağılmaya başladı.

Kasey yere çöktü.

Evin sallantısı devam ediyordu.

“Alexis,” diye fısıldadı Megan tavanı işaret ederek. “Bak!”

Daha küçük ve yeşilimsi bir ışığın tavanda çılgınca ha-roket ettiğini gördüm. Parıltısında tekin olmayan bir şeyler vardı. Duvarlardan ve

tavandan yayılan mavi ışıktan kaçarken bir kemirgen gibi görünüyordu. En sonunda tavanın içinde kayboldu. Titremeler durdu ve ev sabitleşti.

“Carter,” dedim. “Git Carter’a bak.”

Megan yavaşça ayağa kalktı ve topallayarak merdivenlerden aşağı indi. Ben de kendimi Kasey’nin yanına sürükledim. Cildi donuk bir griye dönüşmüştü. Korkunç bir an, öldüğünü düşündüm ama sonra göğsünün minicik bir hareketini gördüm.

“Carter yaşıyor,” diye seslendi Megan aşağıdan.

Tanrı’ya şükür.

Merdivenlerin başına gidip onlara baktım. Megan, Carter’ın hareketsiz bedeninin başında eğilmişti. Küçük bir mavi kıvılcım tırabzanlardan halıya sıçradı ve halıda konduğu yerde siyah bir iz bıraktı.

Megan’ın gözleri benimkilerle buluştu. “Çok fazla enerji var,” dedi. “Devrelere aşırı yüklenme olması gibi tıpkı.”

Aniden gözümün önünde devasa ahşap evimizin kocaman bir yakacak madde olduğu bir tablo oluştu.

“O bebeği bulmam lazım,” dedim.

Yerde kımıldanan kardeşime döndüm. Omuzlarından kavrayıp şiddetli bir şekilde sarstım.

“Kalk!” diye kükredim. “Uyan Kasey!”

Bir an sonra gözlerini açtı. Rengi maviydi. Benden uzaklaşıp tavandaki başımın üzerindeki kıvılcımlara baktı.

“Ne?” diye fısıldadı.

“Nerede olduğunu söyle!” diye bağırdım onu hâlâ sarsarak. *“Söyle bana!”*

“Ne nerede?” diye sordu. “Ah, Lexi, dur!”

“Bebek!”

“Hatırlamıyorum!” diye hıçkırdı.

Sonra tavan arasının kapısına bir bakış attı.

Hemen ayağa kalkıp merdivenlere koştum. Tavan arasına açılan kapı tavanın içindeydi. Genelde tutup çekebileceğiniz bir ip bağlıydı ama yarısı kopmuştu ve ulaşılamıyordu.

“Üzgünüm, üzgünüm,” diye tekrarladı Kasey. “Üzgünüm Lexi, çok korkuyorum.”

İçimden ilk gelen şey ona bağırmaktı ama bir şey durmama neden oldu.

“Kasey,” dedim sesimi sakin tutmaya çalışarak. “Bana bak.”

Gözyaşlarıyla kaplanmış yüzünü kaldırıp, yanlış bir adımda kaçıp gidecek ürkmüş bir kedi gibi bana baktı.

“Korktuğunu biliyorum. Ama yardımına ihtiyacım var.”

Burnunu çekti.

“Lütfen şu kapıyı açmama yardım et.”

“Alexis, ne yapıyorsun sen?”

Merdivenlerden aşağı bakıp Carter’ın yanında çömelmiş duran Megan’ı gördüm. Bize afallamış bir şekilde bakıyordu.

“Ona güvenme!” diye bağırdı. Merdivenlerden çıkmaya başladı ama tökezleyip yüzünü buruşturarak düştü.

Kardeşime döndüm. “Megan incindi. Bana yardım etmen *lazım.”*

Kasey öne doğru birkaç adım attı.

“Bana bir el vermen lazım,” dedim. “Biraz havaya kaldırsan yeter.”

“Ah Tanrım,” dedi Megan merdivenlerin dibinden.

Kasey sırtını duvara vererek eğildi ve ellerini birbirine kenetledi.

İstese beni merdivenlerden aşağı atabilirdi.

“Seni seviyorum,” dedim. “Sana güveniyorum.”

“Çabuk ol,” diye fısıldadı tavana bakarak.

Geriye doğru bir adım attım ve ayağımı ellerine yerleştirdim.

“Şimdi!” dedim yarı yarıya antreye doğru arka üstü uçmayı bekleyerek.

Ama onun yerine havaya doğru kalktım ve tavan arasının kapısındaki ipi tuttum. Bir saniye sonra güvenli bir şekilde halının üzerine inmiştim.

Kız kardeşime sıkıca sarılıp yüzümü terli ve karmakarışık saçma gömdüm.

“Aferin Kasey!” dedim. “Şimdi git, dışarı çık. Annemi ara. Ve dışarıda kal. Ne yaparsan yap Sarah’yı dinleme. Ondan daha güçlüsün!”

Kasey aceleyle merdivenlerden aşağı indi ve ön kapıyı açtı.

“Carter’ı dışarı çıkarmama yardım et,” dediğini duydum Megan’ın.

“Lexi!” diye çığlık attı Kasey. “Mutfak yanıyor!”

“Dışarı çık sadece!” diye bağırdım.

“Kasey, Carter’ın bacaklarını tut,” dedi Megan.

Aşağı bakınca çalışma odasından gelen sarı ışık parıltısı çarptı gözüme.

Ama o an bununla ilgilenemezdim.

Tavan arasına çıkan merdiven aşağı kaydı ve boğuk bir küt sesiyle halıya çarptı.

29

Tavan arasını leş gibi bir çürüme kokusu doldurdu.

Alttaki koridorun yangın alarmları kulak zarını patlatacak şekilde birbiri ardına ötüyordu.

Tüm ev yanıp kül olacaktı.

Dışarı çıkıp itfaiyenin gelmesini bekleyemez miydim?

Hayır. Bunun yapılması gerekiyordu. Şimdi ve benim tarafımdan. Yoksa hiç yapılamayabilirdi.

Çürüme kokusu yoğunlaştı ve yoğun dumanla birleşti. “Kaç ya da savaş” stratejimin ibresi kaçmaya doğru yöneliyordu ama döşemelerden gelen sıcaklığı hissetmeme rağmen kendimi odada ilerlemeye zorladım.

“Neredesin?” diye sordum.

Bir anlığına ortalığa sessizlik hâkimdi ve sonra köşede mini bir havai fişek gösterisi gibi bir tutam mavi kıvılcım patladı.

Olduğum yerde kaldım.

Ya kıvılcımlar beni yakarsa? Ya amaç yüzüme patlamalarını sağlayıp kör ve çaresiz kalmam için beni oraya çekmekse?

Bacağıma bir şey batınca sivrisinek tarafından ısırılmış gibi içgüdüsel olarak o noktayı tokatladım. Ama sonra batma hissini tekrar ve tekrar hissedince elimi cebime atıp kalp kolyenin iki parçasını çıkardım.

Masmavi parıldıyorlardı. Etraflarını minik bir mavi ışık kaplamıştı.

“Shara?” diye sordum.

Köşede bir patlama daha yaşandı.

Bana yardım ediyordu.

Çenemi sıkıp ellerimi kalplerin üzerine kapattım ve o köşe ile aramda duran sekiz yıldır birikmiş çöplüğü aşmaya başladım.

Özellikle köşeye yaklaştıkça, çürümüş yumurta ve ölü balık kokusu öğürme dürtümü harekete geçirdi.

Tavan arasındaki diğer kutulara benzemeyen bir kutu gördüm. Dosyaları saklamak için kullanılan ve buraya taşındığımızda kullanmadığımız türden yeni bir kutuydu.

Eski bir beyzbol sopasını alıp kapağının altına kaydırdım ve yukarı doğru kaldırdım. Kapak havaya uçtu.

İşte oradaydı.

Oyuncak bebek.

Tıpkı rüyamda, Shara'nın fotoğraflarında gördüğüm gibi kel, kırpılmış ve çıplaktı.

Gözleri yıpranmış birkaç kirpikle çevriliydi.

Üzerine doğru eğildiğimde göz kapakları açıldı.

Gözleri içten aydınlatılmış gibi canlı bir yeşille parıldıyordu.

Onu izlerken nefesimi tuttum.

Sonra sopayı indirip kutunun içine uzandım.

Onu kollarıma aldım ve hâlâ kafasında duran birkaç tutam saçı düzelttim.

Evet, pejmürde olduğu doğruydu.

Ama garip bir şekilde...

Çok güzeldi.

Koyu zümrüt yeşili gözlerine baktım. Bana bakışlarında çok rahatlatıcı bir şey vardı.

Elimde bir yanına hissettim. Kolyeleri o kadar sıkı tutuyordum ki avucumun içinde güneş yanığı gibi kırmızı bir iz çıkmıştı.

Aklıma şu geldi: Neden Shara'yı dinlemem gerekiyordu ki?

Neredeyse kendi kızını öldürmüştü.

Elimdeki yanına hissi zihnimden çıktı gitti.

Esas yapmam gereken şey, bebeği güvenli bir yere götürmekti.

Evet, evet. Güvenli bir yere. Bebeği göğsüme sıkıca bastırdım ve ayaklı merdivene doğru koştum. Ama alt kat yanıyordu.

Önemi olan tek şey, bebeği korumaktı. Eğer onu alevlerin içine atlayarak kurtarabilecek olsaydım, bunu yapardım.

Tekrar tavan arasına döndüm ve ağacın tam tepesine bakan küçük pencerenin yolunu tuttum.

Tabii ki, dışarı çıktığımızda düşüncelerimde yaşanan değişikliği açıklamam zor olacaktı. Megan da Kasey de, yangın ve bizi incittiği için oyuncak bebeği suçlayacaktı.

Diğerlerini bebeğin arkadaşım olduğuna ikna etmek için bir yol bulana kadar onu saklamam gerekiyordu. Kısa bir süreliğine. Onunla bir tanışınca anlayacaklardı.

Eğer ikna olmuyorlarsa, her zaman onlarla başa çıkmak için başka yollar bulabilirdim.

Bir saniye.

Zihnimi temizlemeye çalışarak başımı iki yana salladım.

Bebeği korumam gerektiğini biliyordum. Onu kendime daha da sıkı bastırdım. Vücudumu bir sıcaklık kapladı.

Ama hayır... dur.

Bir yanlışlık vardı.

Kız kardeşim...

“Kardeşime çok kötü davrandın,” dedim.

Ama Kasey çok *zayıf* biriydi. Kendi haklarını aramayı öğrenmesi lazımdı.

“Hayır, ama ona tüm o şeyleri yaptırman gerekmiyordu.”

Onların Kasey’nin fikri olmadığı ne malumdu? Bu aralar sürekli yalan söylüyordu. Bebeği çalmaya çalışmayacağını nereden bilebilirdim? Hem de onu tavan arasında yanmaya bıraktıktan sonra?

Ayaklarım yanmaya başlamıştı ama bebeğin korkunç ve mükemmel sesini, benim için ne kadar önemli olduğunu ve onun için her şeyi yapacağımı düşünürken kendimi bir labirentte tıkanmış ve kaybolmuş gibi hissediyordum.

Sonra aklıma bir çözüm geldi:

Kasey’yi öldürürsem bebeği benden alamazdı.

Kotumun cebinden kıvılcımlar çıkınca bir haykırış kopardım.

Sanki gözüme bir perde çekilmişti de bir şekilde kaldırılana kadar orada olduğunu fark etmemiştim.

Bebek... bebek beni kız kardeşimi öldürmeye ikna etmişti.

“Hayır, Sarah!” dedim. “Başka kimseyi incitmeyeceksin!”

Bebeği yere attım, beyzbol sopasını alıp yüzünü küçük parçalara ayırdım.

Gözlerindeki parıltı söndü.

Özgür kalmıştım.

Ev de özgürdü.

Hepimiz özgürdük.

Ama alevler içinde kalmış bir tavan arasında mahsur kalmıştım.

30

Meşe ağacı evden bir metre atlama mesafesindeydi. Eğer başaramazsam dokuz metre yukarıdan yanan çalıların üzerine düşecektim.

Ağacın kendisi yanmıyordu ama dallarının kimisi çatıya dokunuyordu ve yakında onlar da yanmaya başlayacaktı. Sadece zaman meselesiydi.

Gücümü topladım, sağlam görünen bir hedef belirledim ve atladım.

Beklenmedik bir biçimde başardım. Bacaklarımı ayarlamam gerekti ama birkaç saniye sonra ağacın gövdesine doğru yol almaya başlamıştım bile.

Aşağı inmek için bir yol bulmaya çalışarak dalları inceledim. Kolay bir iş değildi bu. Ağaç neredeyse ev kadar büyüktü ve yangından sıçrayan korlar ağacın yapraklarını tutuşturmaya başlamıştı.

“ALEXIS!” diye çığlık attı Kasey. Bahçede bir karınca gibi görünüyordu. Megan ve Carter etrafını sarmıştı.

Bir itfaiye arabası sokağa girdi ama kurtarılmayı bekleyecek zamanım yoktu. Alevler ayağımı yalıyordu.

Başka bir dala geçmem lazımdı, En yakındakiyse iki metre ötedeydi.

Başarabilir miydim? Başarmak zorundaydım.

Derin bir nefes alıp atladım.

Tam ayaklarım dalı terk etmişti ki, kalbi içeride bıraktığımı fark eltim. Megan’ın Shara’yla olan tek bağlantısını alevler içindeki tavan arasında bırakmıştım. Yanıp eriyecekti.

Tavan arasının penceresine bir milisaniye kadar uzun bir süre pişmanlıkla bakmıştım.

Düşüncelerim mevcut pozisyonuma döndüğünde, bir an kendimi çizgi film karakteri gibi hissettim. Hani düşmeden önce havada kalırlardı ya. Her şey ağır çekimde olurdu.

Sonra zaman hızlandı ve ben de düştüm.

Yedi Ay Sonra

Whitley Sokağı 989 numaradaki ev dört gün önce satışa çıkarılmış ve istenen fiyatın çok üzerine bir tutara satılmıştı. Konumu bugünlerde, sırf üzerinde durduğu yer, yüzyılın daha şanlı bir dönemine ait olduğu ve sorunlu hayalet kaynadığı için insanların bu fırsatı tepemeyeceği kadar değerliydi. Hem zaten hayaletler her yerdeydi. Onlardan kaçamazdınız. Sadece sizi öldürmek isteyenlerden kaçmaya çalışın, o yeterdi.

Annem, babam ve ben kasabanın diğer ucuna bir apartman dairesine taşınmıştık. Çok güzel, küçük bir yerdi. Biri benim, biri onların, biri de boş olarak Kasey'yi bekleyen olmak üzere üç yatak odası vardı. Karanlık koridorları, olanları bırakıp bulabildiğimiz en ışıklı alanı seçmiştik. Duvarlar, tezgâhlar ve hatta yeni aldığımız mobilyalar bile bembeyazdı. Işığa doyamıyorduk.

Babam bana devlet üniversitesinde bir karanlık oda satın aldı ve liseden mezun olana kadar ücretini ödemeye söz verdi. Bu durum çok iyiydi.

Kasey'nin yeniden konuşması birkaç ay aldı ama şu an tedavi merkezinde iyiye gidiyordu. Artık gece yarısında çığlıklar atarak uyanmıyor, katutonik krizlere girmiyordu.

Doktorlar birkaç ay içinde eve gelebileceğini söylemişti.

Resmi teşhisi psikotik şizofreniydi ve hiçbirimiz buna ses çıkarmamıştık, çünkü sigorta şirketimiz "yanlış hayaletlerle arkadaş olma"nın tedavi masraflarını karşılamıyordu.

Kendi yaşında birkaç kız arkadaşı bile vardı. Benim izlediğimi bilmedikleri bir sırada onları görmüştüm. Tüm on dört yaşındakilerin yaptıkları gibi oturup kıkırdıyorlar ve aptalca şakalar yapıyorlardı.

Kız kardeşim bir akıl hastanesinde bile kabuğundan çıkabilirdi.

Polis olaya karışmadı bile. Ama Öğrendiğim tek şey, uzun gri renkli trençkot giyen ve hayaletlerden bahsettiğinizde size deliymişsiniz gibi bakmayan devlet ajanlarının *gerçekten* var olduğuydu. Birkaç gün civardaydılar. Evin kalıntılarını araştırdılar, ifadelerimizi aldılar ve geldikleri gibi sessizce gittiler.

Kalpli nazarlıkları enkazın içinde eriyerek birbirine karışmış halde buldular ve Megan'a verdiler. Artık mavi kıvılcımlar çıkarmıyordu.

Shara bize yardım etmeye gelmişti... ama artık yoktu.

Polise uydurduğumuz karışık açıklamalardan kimse bahsetmiyordu.

Yani hayatım yolundaydı. Yedi ay geçtiğine inanamıyordum. On altı yaşındaydım; hâlâ bir arabam yoktu; kaburgalarım kırılmıştı; el bileğim, kolum, köprücük kemiğim ve ayak bileğim çoğunlukla iyileşmişti ve o kadar aşırı dikkatli bir ailem ve en iyi arkadaşım vardı ki belirli aralıklarla onlara beni boğmamalarını hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Bu, hayatımda hiç drama olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır, *hayır!*"

"Alexis," diye emretti Megan. "Otur aşağı."

Oturdum.

Tacı başıma taktı.

Annem sevinçle ciyaklayıp ellerini çırptı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim ona.

"Sessiz ol," dedi Megan. "Yakınmayı kes de kendine bir bak."

"Çilek Kız,"[9] deyip beni aynaya doğru çevirmesine izin verdim.

Hımm. Baştan aşağı pembeler içindeydim ama tam olarak Çilek Kız pembesi değildi bu.

"Harika görünüyorsun," dedi Megan coşkuyla.

Geçen ekim ayında Megan'ın, dolabından seçtiği elbisenin ta kendisiydi. Saçlarım biraz daha kısaydı ama hâlâ pembeydi. Annem sağ olsun, pembe ayakkabılarım vardı.

Ve tabii bir de o taç.

"Aman Tanrım, bayıldın!" diye bir sevinç çığlığı koyuverdi Megan. "Gözlerinde görebiliyorum! Çoooook sevdin!"

"Ya tabii," dedim. Ama içten içe sevmiştim.

"Ah, hazırlansan iyi olacak Megan!" dedi annem saate bakarak. "Oğlanlar her an gelebilirler."

Megan bana muzaffer son bir bakış fırlattı ve koridorda kayboldu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Aynaya tekrar bakacaktım ve gülümsemeye hiç niyetim yoktu. Dön... bak...

"Çok güzel bir gülümsemen var," diye iç geçirdi annem.

Bakışlarımı ona çevirdim. O da gülümsüyordu ve gözlerinde yaşlar belirmişti.

“Ağlama,” diye emrettim. “Kendini tutamazsan bir daha asla baloya gitmem.”

“Biliyorum,” dedi burnunu çekip gözlerini kurutmak için ellerini sallayarak, “Biliyorum, ama ben... Sen çok...”

Alnına bir öpücük kondurdum. “Dinle beni, seni iyi hissettirecekse bundan sonra daha fazla elbise giyeceğim. Ama ağlarsan ben de ağlarım, sonra makyajım bozulur ve Megan da ikimizi öldürür.”

Annem güldü. Boğazımdaki yumru çözüldü.

“Hazırım,” dedi Megan odaya girerek.

“Ah, harika görünüyorsun Megan,” dedi annem. Yine sesi tıkanmıştı.

Megan gerçekten harika görünüyordu. İnce askılı siyah bir elbise giyiyordu. Görüp görebileceğiniz en sade şeydi. Ama nasıl olduysa onu tamamen zarif göstermeyi başarmıştı.

Çenesine kadar gelen alagarson kesim saçını açık bırakmıştı.

“Kapı çalıyor!” dedi annem ve bakmaya gitti.

“Kusuruna bakma,” dedim Megan’a. “Yirmi yıldan sonra ilk balosu. Biraz heyecanlı.”

Oturma odasında annemi Carter’a övgüler düzerken bulduk. Carter’la sadece iyi arkadaştık. Kardeşimle olanlardan sonra hepimizin biraz zamana ihtiyacı olmuştu. Kız onu öldürmeye çalışmıştı sonuçta. Megan’ın deyişiyle gözlere şenlik yakışıklı kavalyesi Luke Birmingham da oradaydı. Babam kenarda durmuş fotoğrafları çekerken annem de oğlanların bize yeterince şevkli bir şekilde hayran kaldıklarına emin olana kadar onları izledi.

Carter hemen yanıma geldi. “Harika görünüyorsun,” dedi.

Genişçe gülümsedim. “Sen de,” dedim. Gerçekten çok hoş görünüyordu. Düz siyah bir smokin giymişti ama o eski kendinden emin Carter havasını kazanıyordu. Bu, yürüyüşünden ve kendini taşıyışından belliydi.

“Sana korsaj getirdim,” dedi. “Koluna takman için. Klişelik yapıp elbisene takmak için on beş dakika harcamak istemedim.”

Çok güzel bir korsajdı. Kolumu öne uzattım, bileğime geçirdi. Bir an ellerimiz birbirine dokundu ve titrediğimi hissettim. Ama bunu sakladım.

Luke korsajı elbisesine iğnelemeye çalışırken Megan sabırla bekledi. İğnenin kendine batması korkusuna rağmen gülümsedi.

“Megan, büyükannenle konuştun mu?” diye sordu annem. Bayan Wiley, birkaç şirketi birleştirmek için İngiltere’ye gitmişti. “Gitmeden önce arayıp

onu uyandırmanı istemişti.”

Megan geri çekilip kavalyesine bir gülümseme gönderdi. “Pardon Luke, bir saniye,” dedi. Megan telefonu tuşlarken annem korsajı alıp elbisesine hiç zahmetsiz iliştirdi.

“Hey,” dedi Carter beni dirseğiyle dürterek. “Hadi bir saniyeliğine dışarı çıkalım.”

Omuzlarımı silkip onu takip ettim. Kapıyı benim için açtı. Hava biraz serindi ama ben her türlü titreyecektim.

Güneş ağaçların arkasında kayboluyordu ve gökyüzünde çoktan birkaç yıldız çıkmış, göz kırpıyordu. Hava çok güzeldi ve açıktı.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Carter, kaldırıma çıktığımızda. Bana doğru döndü.

Titriyordum. Sadece soğuktan kaynaklanıyor, dedim kendi kendime.

“Bu gece ‘sadece iyi arkadaş’ olayını yapmasak nasıl olur?” diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Hastaneden çıktıktan sonra yaşadıklarımızı göz önüne alarak ikimiz de ortak bir karara varmıştık. Bir ilişkiye balıklama atlamamak en mantıklısıydı.

“Balıklama atlamamak”tan kasıt, “hiç atlamamak”tı. Ve bu sorun değildi. İnsanın beraber takılıp zaman geçireceği, şakalar yapacağı ve mimariden, fotoğrafçılıktan ve dandik bilim kurgu filmlerinden konuşacağı birinin olması güzeldi.

Ama dürüst olmak gerekirse, karşımdaki kişi hâlâ Carter’dı. Hâlâ tanıdığım yumuşacık sarı bukleleri, masmavi gözleri olan ve en güzel çamaşır deterjanı kokulu çocuktu.

Bir şeyler dememi bekliyordu ama o anda konuşamadım.

“Ben... Demek istediğim şu ki Alexis, sadece arkadaşın olmak istemiyorum. Sırf bu geceliğine de değil. Her gün. Her an. Belki benim gibi hissetmiyorsundur ama sana söylemem lazımdı. Başka birini bulup benim neler hissettiğimi hiç bilmeyeceğin düşüncesine kat...”

Parmağımı dudaklarının üstüne koydum. Şşş.

Konuşmayı bırakıp bana çaresizce baktı.

Bir zamanlar, her şeye doğru bir cevabı olan ve dünyadaki her şeyi bilen Carter adında yakışıklı çocuk tanıdığımı sanmıştım.

Onu artık tanımıyordum.

Galiba hiç var olmamıştı.

“Geceyi mahvettim, değil mi? Niyetim bu değildi,” dedi. Kendine kızarak başını salladı. “Üzgünüm.”

“Üzülme,” dedim.

Ve onu öptüm.

Mükemmeldi.

Elimi aldı ve her an kaçabilirmişim gibi tuttu.

“Gerçekten mi?” diye sordu.

Gülümsedim. “Gerçekten.” Sonra onu tekrar öptüm.

Ön kapı açılınca üzerimize ışık vurdu. Megan ve Luke kapıda belirdiler, annem de arkalarından gelip verandada durdu. Fotoğraf makinesi elinde hazırdı.

“Memen dönerim,” dedi Carter’a.

Anneme koştum.

“Bir erkek arkadaşım var,” diye fısıldadım ona.

Gülümsedi. “Gör bak, ağlamayacağım.”

“Sakın ha. Gece yarısında evde olurum.”

“Geldiğinde iyi geceler demek için uğra.”

“Seni seviyorum anne.”

“Ben de seni seviyorum Alexis,” dedi. “Sen iyi bir kızsın.” Yanağını öpüp arabaya yürüdüm. Üzerimden mutluluk taşıyor, yıldızlı gökyüzüne karışıyordu.

İyi bir kız.

Bununla yaşayabilirdim.

[1] Golden Happy Family, Türkçede "Altınsı Mutlu Aile" anlamına gelir, *-çn*

[2] *Pictionary,* karttaki kelimeleri takım arkadaşına çizerek anlatmaya çalışılan oyundur, *-çn*

[3] Karanlık oda, filmlerin banyo edilmesi ve kart baskısı yapılması için elverişli bir biçimde düzenlenmiş, karartılmış, gerekli araç ve gereçleri de içeren odadır, *-çn*

[4] Metnin orijinalinde *"country"* kelimesi geçer. Yazar aslında hem "taşra" hem de "ülke" anlamına gelen bu sözcüğü kullanarak kelime oyunu yapmıştır, *-çn*

[5] Alice Harikalar Diyarı'nda adlı kitapta, pişmiş kelle gibi sırıtıp duran ve sorulara muğlak cevaplar veren kedi, *-çn*

[6] McMansion, gösterişli fakat mimari açıdan bir değeri olmayan evler için kullanılan tabirdir. *-çn*

[7] Bulantı, kusma ve ishal hallerinde kullanılan ve kutusu çingene pembesi olan bir mide ilacı. *-çn*

[8] Harflerin birleşiminden oluşan kelime "SHAME"dir ve Türkçede utanç anlamına gelir, *-çn*

[9] *Strawberry Shortcake* adlı çizgi film kahramanı, *-çn*